

Εισήγηση της Π.Ε. στο 2ο συνέδριο του NAP

Εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής στο 2^ο Συνέδριο του Νέου Αριστερού Ρεύματος

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

- Για τα εργατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας
- Για την ανατροπή της αντεργατικής τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου
- Για τον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας, την επαναστατική ανατροπή

- ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

- ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

- ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, συναγωνιστές και συναγωνίστριες!

Αν η τελευταία δεκαετία του προηγούμενου αιώνα, περίοδος όπου το εγχείρημά μας έκανε τα πρώτα του βήματα, σημαδευόταν από τους τελευταίους σπασμούς του «υπαρκτού σοσιαλισμού» (διάλυση ΕΣΣΔ και υποστολή κόκκινης σημαίας, πτώση του τείχους και Τιμισοάρα) **η αυγή του 21^{ου} αιώνα χαρακτηρίζεται από τα σημάδια της κρίσης του «υπαρκτού καπιταλισμού»**. Όταν η μόνη υπερδύναμη, το πιο ισχυρό κράτος του παγκόσμιου καπιταλισμού, βουλιάζει στην κινούμενη άμμο της απρόσμενα ανθεκτικής αντίστασης στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, όταν το λουστραρισμένο Ευρωσύνταγμα καταρρίπτεται από το εργατικό γαλλικό και, στη συνέχεια, το ολλανδικό «όχι» όταν ο λεγόμενος τρίτος κόσμος βράζει και ο «τέταρτος κόσμος» (οι μετανάστες στις ΗΠΑ και τα απελπισμένα προάστια στη Γαλλία) εξεγείρεται, όταν οι ρυθμοί ανόδου της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας δεν λένε να πάρουν τον ανήφορο, κάτι που κάνουν οι τιμές του πετρελαίου και το έλλειμμα των ΗΠΑ, τότε η σκιά της κρίσης πέφτει βαριά πάνω από τον καπιταλισμό της εποχής μας. Που αναζητά και πάλι διέξοδο σε μια αντεργατική και αντιδραστική εκστρατεία ως τα πέρατα της γης, ως τα βάθη της φύσης και της ανθρώπινης ουσίας, ως τα ακρότατα όρια της εκμετάλλευσης. Όλο και περισσότερο ο σύγχρονος καπιταλισμός φορά στολή εκστρατείας (πολλαπλασιάζοντας τους πολέμους και τις πολεμικές προετοιμασίες), φόρμα μπάτσου και δικαστή, κουστούμι τηλεοπτικού ανακριτή και δανειστή ελπίδων για το μέλλον (που όλο και πιο συχνά οδηγούν σε ματαιώσεις και κατασχέσεις) και φυσικά μάνατζερ που έχει σαν βασική του αρχή το *business as usual*. Κάθε βήμα αυτής της καπιταλιστικής ανάπτυξης είναι καταστροφικό για τον άνθρωπο και τη φύση.

Φυσικά, το κεφάλαιο παραμένει συντριπτικά κυρίαρχο, δεν είναι μια «χάρτινη τίγρη». Δεν μετατρέπουμε τις επιθυμίες μας σε πραγματικότητα. Οι επαναστάτες της εποχής μας πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για αγώνα ενάντια σε πολύ ισχυρό αντίπαλο.

Απέναντί μας βρίσκονται οι πιο τρομακτικές πολεμικές μηχανές που γνώρισε ο κόσμος, το ολοκληρωτικό κράτος αντί για το κράτος πρόνοιας και ο διεθνής Μεγάλος Αδελφός. Κι όμως όλα αυτά δείχνουν ότι το σύστημα φοβάται τις «επικίνδυνες τάξεις», δεν μπορεί να ενσωματώσει με αστικοδημοκρατικό και καταναλωτικό τρόπο τους εργαζόμενους. Η διαρκής πολεμική εκστρατεία της Νέας Τάξης γεννά την αντίσταση και νέα ρεύματα ριζοσπαστισμού, όπως το «παγκόσμιο εμείς» του κινήματος κατά του πολέμου στο Ιράκ.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός προσπαθεί και σε μεγάλο βαθμό έχει καταφέρει να διασπάσει την εργατική τάξη, με τις πολλαπλές εργασιακές σχέσεις, με την πίεση που ασκεί ο τεράστιος εφεδρικός στρατός των ανέργων, με την αξιοποίηση της μαύρης εργασίας και των μεταναστών, με τη χρήση των νέων τεχνολογιών και του αυτοματισμού, με τις οποίες απογειώνει την απόσπαση σχετικής υπεραξίας και υποδουλώνει τη ζωντανή εργασία στη νεκρή, στις μηχανές. Κι όμως, η σχετική εξαθλίωση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης σε συνθήκες ανόδου του μορφωτικού της επιπέδου και των δυνατοτήτων του ανθρώπινου πολιτισμού δημιουργεί εκρηκτικές αντιθέσεις, των οποίων η πυρόσβεση γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη υπόθεση. Κάθε βήμα του συστήματος για την καθυστότηση της εργασίας δημιουργεί νέες δυνατότητες: η διεθνοποίηση του κεφαλαίου, η «εξαγωγή» των επιχειρήσεων, ο αποικισμός και της τελευταίας γωνιάς του πλανήτη, αναπτύσσει την παγκόσμια εργατική τάξη, δημιουργεί μακροπρόθεσμες συνθήκες ενοποίησης της (την ώρα που σε πρώτο επίπεδο φαίνεται να ενισχύονται οι τάσεις ανταγωνισμού), γεγονός που εκφράζεται ως ένα βαθμό και στα ελπιδοφόρα κινήματα κατά της παγκοσμιοποίησης, στις εξεγέρσεις των προαστίων κλπ.

Απέναντι στους εργαζόμενους παρατάσσεται ο αντιδραστικός συνασπισμός εξουσίας, η πρωτοφανής συναίνεση των αστικών πολιτικών κομμάτων, η βιομηχανία κατασκευής υπηκόων των ΜΜΕ κλπ. Αυτή η σύγκλιση στο κέντρο του αστικού πολιτικού συστήματος μειώνει την ευστάθειά του στα άκρα, δεν καλύπτει όλο το δυναμικό δυσαρέσκειας, δημιουργεί προϋποθέσεις και δυνατότητες για το εργατικό κίνημα να καταφέρει πλήγματα στην αντιδραστική επίθεση και να αμφισβητήσει συνολικά την αστική κυριαρχία.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός παρατάσσεται ως πάνοπλος Αχιλλέας απέναντι στην εργατική τάξη. Τα βέλη του επαναστατικού κινήματος της εποχής μας δεν αναζητούν μόνο την «αχίλλειο πτέρνα», αλλά σηματοδεύουν την καρδιά του πιο άκαρδου κόσμου. **Αυτές τις ώρες θα ήταν κουφός όποιος δεν άκουγε κάτω από τη «σιδερένια φτέρνα» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού τον «τυφλοπόντικα της ιστορίας» να σκάβει τα θεμέλια του συστήματος, όποιος δεν αναγνώριζε στις αντιστάσεις και στις εξεγέρσεις του σήμερα, όχι μια μάταια μάχη οπισθοφυλακών, αλλά τις πρώτες ριπές των κοινωνικών καταιγίδων που έρχονται.** Όλα δείχνουν ότι μπαίνουμε σε μια φάση οξύτατων ταξικών συγκρούσεων. Οι ανερχόμενες αγωνιστικές τάξεις στην εργατική τάξη και στην χώρα μας, (ναυτεργάτες, ΟΤΑ, βιβλίο, πανελλαδικές απεργίες κλπ), δείχνουν ότι αρχίζει να σπάει η «ήπια προσαρμογή» του κινήματος στην κυβέρνηση της ΝΔ.

Το φοιτητικό κίνημα, ιδιαίτερα, ξάφνιασε με την μαζικότητά του, την επιμονή, τη μαχητικότητά του και τον πολιτικό του προσανατολισμό ενάντια στην πολιτική ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ε.Ε. Με την ανάδειξη μιας άλλης αντίληψης για την πολιτική και την κουλτούρα της συλλογικότητας, της άμεσης δημοκρατίας και της αλληλεγγύης. Συγκλόνησε την κοινωνία και απέδειξε ότι οι αγώνες μπορεί να είναι νικηφόροι. Ανέδειξε τις δυνατότητες και το **μέλλον** των εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων για τα δικαιώματα και της ανάγκης της κοινωνικής πλειοψηφίας. Παρά τη φίμωση και την αρνητική προβολή από τα ΜΜΕ στην πρώτη φάση του κινήματος, αλλά και τη διαστρέβλωση του περιεχομένου του στη συνέχεια, παρά την «επιστράτευση» των πιο άγριων μηχανισμών καταστολής, κατάφερε να μαζικοποιηθεί, να αγκαλιαστεί από την κοινωνία και να βάλει τις βάσεις για τη συμπίεση φοιτητών, νεολαίας και εργαζόμενων. Πέτυχε να δημιουργήσει μια πρώτη ρωγμή **που μπορεί να γίνει ρήγμα** στην πολιτική της λιτότητας και της ανεργίας μέσα από τους κοινούς αγώνες του

φοιτητικού και του εργατικού κινήματος.

Ο φοιτητικός και εργατικός «Μάρτης» στη Γαλλία, η παρατεταμένη πολιτική κινητικότητα των μαζών στη Βενεζουέλα, στη Βολιβία και σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής (που επιβάλλουν και μέτρα ενάντια στο νεοφιλελεύθερο μονόδρομο και την ιμπεριαλιστική Νέα Τάξη), οι εργατικοί αγώνες στην Ευρώπη (ενάντια στο Μπόλκενσταϊν, λιμενεργάτες κλπ), αλλά και η επιμονή της Ιντιφάντα, το Νεπάλ, αποτελούν τροχιοδεικτικές βολές των νέων δυνατοτήτων της εποχής μας.

Εκφράζεται μια βαθιά δυσαρέσκεια, τάσεις απονομιμοποίησης μέχρι και συνολικής αμφισβήτησης του νεοφιλελευθερισμού, αλλά και γενικότερα των μοντέλων διαχείρισης της επίθεσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Δρόμοι επανανακάλυψης της πολιτικής και μάλιστα της πληβειακής πολιτικής των δρόμων, του ασυμβίβαστου «Όχι» (φοιτητές σε Γαλλία και Ελλάδα, μαθητές Χιλής, Βολιβία κλπ). Αποκαλύπτονται δυνατότητες απόκρουσης πλευρών της επίθεσης, απόσπασης μέτρων, πρώτων νικών. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες διαμορφώνονται οι όροι ανασύστασης της εργατικής πολιτικής.

Κάνοντας όμως μια συνολική εκτίμηση του επιπέδου των αντιστάσεων, γίνεται φανερό ότι δεν είναι στο επίπεδο της επίθεσης του κεφαλαίου, πολύ περισσότερο σε εκείνο της λαϊκής απερίθλησης. Μαζί με τους ελπιδοφόρους δρόμους ανοίγματος καταγράφονται και οι αντιφάσεις, οι παλινωδίες, όχι μόνο λόγω του ελλείμματος της Αριστεράς αλλά και της κυριαρχίας της τάσης υποταγής της εργατικής τάξης, του κατακερματισμού του κοινωνικού υποκειμένου, που με τη σειρά του υπογραμμίζει την ανάγκη για επαναθεμελίωση της τακτικής και στρατηγικής του κομμουνιστικού επαναστατικού κινήματος, αλλά και τη διαμόρφωση των κοινωνικών πυλώνων της επανάστασης, για ένα νέο εργατικό κίνημα.

Οι σημερινές νέες δυνατότητες φωτίζουν ακόμα πιο έντονα το έλλειμμα της Αριστεράς και ειδικά της επαναστατικής εργατικής Αριστεράς διεθνώς. Σημείο καμπή για την Ιταλία και όχι μόνο, ο νέος ιστορικός συμβιβασμός της Κομμουνιστικής Επανάστασης, του ηγετικού κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς και της ρεφορμιστικής πτέρυγας του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης. Στη Γαλλία, η Αριστερά (επίσημη και «άκρα») δεν μπορούν να εκφράσουν τη δυναμική του κινήματος.

Την ίδια ώρα η σοσιαλδημοκρατία συνεχίζει και βαθαίνει το ρόλο της σαν δεκανίκι του συστήματος. Αποκαλυπτική και ιδιαίτερα σημαντική η συγκυβέρνηση του SPD με τους Χριστιανοδημοκράτες στη Γερμανία. Στο ίδιο μήκος κύματος, πλήρους προσαρμογής στον αστικό συναινετικό κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό κινείται και το ΠΑΣΟΚ του Γ. Παπανδρέου. Στη Γαλλία, λίγο καιρό μετά τα τεράστια κοινωνικά κινήματα, η κυριότερη υποψήφια για το προεδρικό χρίσμα του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Σεγκολέν Ρουαγιαάλ, συναγωνίζεται τον ακροδεξιό Σαρκοζί σε θέσεις καταστολής, με αποτέλεσμα να κερδίσει τον όχι και τόσο τιμητικό χαρακτηρισμό... «Σαρκολέν»! Η μετάλλαξη της σοσιαλδημοκρατίας σε δύναμη του αστικού συνασπισμού εξουσίας έχει ολοκληρωθεί από καιρό. Στη σημερινή εποχή όμως, της ολοκληρωτικής επίθεσης στους εργαζόμενους και των πρώτων στοιχείων αντίστασης, η σοσιαλδημοκρατία και η κεντροαριστερά θα ξαναχρησιμοποιηθούν για το πέρασμα της αστικής πολιτικής. Δεν μπορεί κανείς να περιμένει μετατοπίσεις σε μια αγωνιστική, έστω, γραμμή από τις ηγετικές της μερίδες και τις ηγεσίες του αστικοποιημένου συνδικαλισμού που ελέγχει. Δημιουργούνται όμως δυνατότητες για να απομακρυνθούν εργατικές μάζες από την επιρροή της. Σε ορισμένες χώρες δημιουργούνται ανακατατάξεις προς τ' αριστερά, στα πλαίσια μιας ορισμένης μειοψηφικής επανεμφάνισης του ρεφορμισμού (Αριστερό Κόμμα Γερμανία, Ρισπέκτ Βρετανία κλπ), οι οποίες βέβαια ελλείπει επαναστατικού παράγοντα μετασχηματίζονται σε αριστερό ανάχωμα του συστήματος.

Οι κινητήριες ιδέες του Συνεδρίου μας

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Από όλες τις μεριές της γης ακούγονται ήχοι ανατροπής. «Φυσάει κόντρα» στην επιδρομή του κεφαλαίου. Οι αγωνιστές της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, όλοι όσοι πήγαν κόντρα στο ρεύμα στα πέτρινα χρόνια της αποστράτευσης και του κυνηγιού αριστερών κεφαλών, δεν μπορούν παρά να πιάνουν τα μηνύματα των καιρών, που θέτουν την ανάγκη να προβάλλει και να παλέψει το NAP, το ΜΕΡΑ, η ριζοσπαστική Αριστερά αν θέλετε ευρύτερα, μια ανατρεπτική πολιτική γραμμή, μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική και τακτική. Με αυτό το πνεύμα καθορίζουμε και τις κινητήριες ιδέες του συνεδρίου μας. Επιδιώκουμε:

Να αποδείξουμε ότι ο καπιταλισμός δεν είναι ανίκητος, ότι παρά τις πρωτόγνωρες δυσκολίες που αντιμετωπίζει το επαναστατικό κίνημα, οι νέες δυνατότητες της ρήξης και της ανατροπής αποτελούν το νέο ποιοτικό χαρακτηριστικό της εποχής. Να αναδείξουμε όχι μόνο την αναγκαιότητα αλλά και τη δυνατότητα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της νικηφόρας αντικαπιταλιστικής πάλης.

Να απαντήσουμε στο ερώτημα της σύνδεσης της τακτικής με τη στρατηγική, που μπαίνει ακόμα πιο επιτακτικά στο φόντο των νέων δυνατοτήτων και των νέων δυσκολιών. Για την επεξεργασία μιας σύγχρονης επαναστατικής πολιτικής με στρατηγικό περιεχόμενο, για την ανατροπή της αστικής πολιτικής, μέσα από τη διαλεκτική της ταξικής πάλης, από σήμερα και μέχρι την αντικαπιταλιστική επανάσταση με το πρόγραμμα και τη μορφή του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου. Η κριτική και από θέσεις αρχών, υπέρβαση της ιστορικής αδυναμίας και της ανεπάρκειας για μια επαναστατική σύνδεση στρατηγικής τακτικής τόσο της ρεφορμιστικής αριστεράς, όσο και των αριστερών της διασπάσεων, καθώς και των ρευμάτων της αυτονομίας και του αναρχισμού. Η κριτική προσέγγιση και η πραγματοποίηση μιας τομής στην αντίληψη του NAP για τη σχέση τακτικής - στρατηγικής που δεν έχει ολοκληρωθεί. Στο 1ο Συνέδριο με την ανάλυση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, σαν νέου σταδίου ανάπτυξης και κρίσης του συστήματος, και με τις επεξεργασίες μας για τη διαρκή αναπτυσσόμενη επανάσταση και τον επαναστατικό αγώνα, θέσαμε τις βάσεις για μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική και τακτική, αλλά δεν ανεβήκαμε ως το επίπεδο μιας συνολικής και συγκεκριμένης πολιτικής γραμμής, με όρους στρατηγικής. Στην 4^η συνδιάσκεψη εντοπίσαμε το πρόβλημα, επεξεργαστήκαμε την πολιτική γραμμή του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου, ως σύνδεση τακτικής - στρατηγικής, αλλά δεν το λύσαμε στην πράξη με επάρκεια, ενώ παρέμεινε το έλλειμμα στρατηγικής ενοποίησης των δυνάμεών μας. Εκτιμούμε ότι η αδυναμία συμπύκνωσης σε στρατηγικό σχέδιο και πολιτικό πρόγραμμα των επεξεργασιών μας στα θεωρητικά, πολιτικά, οργανωτικά και ζητήματα σφραγίζει τις ανεπάρκειες του NAP σε όλα τα επίπεδα. Σφραγίζει, ιδιαίτερα, τον πολιτικό και οργανωτικό κατακερματισμό της δράσης και τον οργανωτικό πολιτισμό μας που αποτελεί το υπόβαθρο των κρισιακών φαινομένων στο NAP και γενικότερα στην ριζοσπαστική αριστερά. Αποτελεί το βασικό έλλειμμα του NAP, που καλούμαστε σήμερα να αντιμετωπίσουμε.

Η τολμηρή και ειλικρινής αυτοκριτική ματιά στο εγχείρημα του NAP και η ανάγκη μιας επαναστατικής τομής για την επανίδρυσή του, για την μετατροπή του σε μια σύγχρονη εργατική επαναστατική οργάνωση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Η συλλογική δέσμευση για την αντιστροφή της σημερινής κατάστασης, για ένα NAP που θα συμβάλλει αποφασιστικά στην υπόθεση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της αντικαπιταλιστικής πάλης, βαθαίνοντας και αναπτύσσοντας τις κατακτήσεις του, προς όφελος των εργαζομένων. Να αποδείξουμε όχι μόνο τον αναντικατάστατο ρόλο του NAP, αλλά και το ότι διαθέτει εφεδρείες, δυνατότητες για αντεπίθεση.

Αυτοί οι στόχοι κατά τη γνώμη μας δεν αφορούν μόνον τα οργανωμένα μέλη του NAP. Ενδιαφέρουν όλους τους σ/φους που στρατευθήκαμε μαζί στο εγχείρημα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και, σήμερα, για διάφορους λόγους, δεν είμαστε μαζί και οργανωτικά. Ενδιαφέρουν όλους τους σ/φους που αγωνιζόμαστε μαζί στο κίνημα, στα μέτωπα πάλης και στην υπόθεση μιας άλλης επαναστατικής αριστεράς. Ενδιαφέρουν όλο το μαχόμενο εργατικό δυναμικό, τους αγωνιστές της νεολαίας, τον

ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς και της αναζήτησης, ιδιαίτερα σε μια φάση που κλιμακώνεται η αντεργατική επίθεση κυβέρνησης - κεφαλαίου και η υπόθεση μιας άλλης Αριστεράς που για να είναι επαναστατική πρέπει να είναι σκεπτόμενη, δημοκρατική και συλλογική, αποκτά καθοριστική σημασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. Η ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΑΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Με αυτή τη λογική, επιχειρήσαμε να πάμε για ένα Συνέδριο ανοικτής πολιτικής συζήτησης για τα ζητήματα του NAP με κλειδί τη συζήτηση για τη στρατηγική και την τακτική. Όχι με όρους κλειστής ομάδας και ισορροπιών για τη διαχείριση της εσωτερικής κρίσης και νοικοκυρέματος του οίκου μας αλλά για μια κριτική και αυτοκριτική αποτίμηση της 15χρονης πορείας με στόχο να ανοίξει ένας νέος ιστορικός κύκλος στην πολιτική -οργανωτική του συγκρότηση και την παρέμβαση στο κίνημα.

Η προσυνεδριακή διαδικασία - συζήτηση έδειξε ότι αυτός ο στόχος δεν επιτεύχθηκε σε κάποιο ικανοποιητικό βαθμό. Δυστυχώς μια τέτοια επιδίωξη είναι πρωτόγνωρη στη μέχρι τώρα διαδρομή μας. Δεκαπέντε χρόνια μετά την ίδρυση του NAP, δεν έχουμε ακόμα κατακτήσει μια τέτοια αντίληψη στην πολιτική σκέψη και αντίστοιχη πρακτική στη λειτουργία μας.

Ορισμένα στοιχεία για την προσυνεδριακή δουλειά

Κυκλοφόρησαν οι Θέσεις, συναντώντας καταρχήν ένα γενικό ενδιαφέρον και ζήτηση. Έγινε επανέκδοση, συνολικά έχουν διακινηθεί περίπου ...Θέσεις. Στην οργάνωση και όχι μόνο κυκλοφόρησε και το κείμενο συμβολής σε.....αντίτυπα.

Οι περισσότερες Οργανώσεις Βάσης πραγματοποίησαν δύο και τρεις συνεδριάσεις συζήτησης των Θέσεων και της λογικής του Συνεδρίου καθώς και του κειμένου συμβολής. Δεν έχουν πραγματοποιήσει καμία συνεδρίαση ... ΟΒ. Συνολικά, το ...% των μελών του NAP και το ...% της νΚΑ πήραν μέρος στην προσυνεδριακή δουλειά. Υπέρ των Θέσεων ψήφισε το ...%, κατά, λευκά

Αρνητικό είναι ότι δεν πετύχαμε ιδιαίτερα μεγάλο άνοιγμα στο ευρύτερο αριστερό δυναμικό. Ανοικτές εκδηλώσεις έγιναν μόνο στην Αθήνα στο MAX και στα Γιάννενα, ενώ μετρημένες στα δάκτυλα ήταν και οι συσκέψεις με φίλους. Επίσης, ο δημόσιος προσυνεδριακός διάλογος είχε μικρή συμμετοχή.

Στα θετικά περιλαμβάνεται το γεγονός ότι εφαρμόστηκε, στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, η λογική της δημοκρατικής και ισότιμης παρουσίασης των διαφορετικών απόψεων, κατοχυρώνοντας ένα βελτιωμένο κλίμα δημοκρατικής συζήτησης.

Συνολικά, μπορούμε να πούμε ότι **το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων του NAP συμμετείχαν στην προσυνεδριακή διαδικασία με θετική διάθεση, ελπίδα και κλίμα διαλόγου. Σημαντικό είναι ότι καταγράφηκε μια ισχυρή τάση ενότητας και άρνησης λογικών και πρακτικών διάσπασης.** Ιδιαίτερα στη νεολαία, που σε μεγάλο βαθμό δεν είχε παρακολουθήσει προηγούμενες διαδικασίες η προσυνεδριακή διαδικασία λειτουργεί συνολικά θετικά, αφού συμβάλλει στην κατανόηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της φυσιογνωμίας του NAP, του προγράμματος και της πολιτικής του.

Παρ' όλα αυτά **δεν είμαστε ικανοποιημένοι από την προσυνεδριακή πορεία.** Όχι μόνο γιατί στις εσωοργανωτικές διαδικασίες οι σύντροφοι δεν τοποθετούνται συνολικά και ιδιαίτερα στα κρίσιμα ζητήματα. **Αλλά γιατί δεν έχει αναθερμανθεί ο πολιτικός και θεωρητικός διάλογος, δεν έχει βγει η οργάνωση προς τα έξω, προς τον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς και του κινήματος, για να συζητήσει και να παρέμβει.**

Οι βαθύτερες αιτίες συνδέονται με τη συνολική οργανωτική κατάσταση όπως διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια.

Η έλλειψη οργανωμένης και δημοκρατικής πολιτικής συζήτησης στις γραμμές μας, που δεν ευνοεί τη θεωρητική – πολιτική συζήτηση και αναζήτηση. Εδώ και χρόνια τα μέλη του NAP –και όχι κυρίως με δική τους ευθύνη- δεν αισθάνονται συμμετέχοντες στη διαμόρφωση και προώθηση της συνολικής πολιτικής γραμμής. Υπήρξε **αδυναμία, και στο κείμενο των Θέσεων, να ξεχωρίσουν τα βασικά σημεία της συζήτησης**, οι «κινήτριες ιδέες» του Συνεδρίου και να τοποθετηθούν πάνω σε αυτά οι σύντροφοι. Εκφράζεται επίσης μία αίσθηση πολιτικής αδυναμίας και αναποτελεσματικότητας, για την πολιτική συγκρότηση της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Δεν λείπει και μια γενικότερη απογοήτευση για το αν μπορούν να απαντηθούν τα ερωτήματα με τη συλλογική συζήτηση μέσα στα πλαίσια του NAP καθώς και για την δυνατότητα του να προωθήσει το εγχείρημα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Τα προβλήματα αυτά δεν εκδηλώθηκαν μόνο με το μικρό βαθμό συμμετοχής στον προσυνεδριακό διάλογο. Πιο έντονα εμφανίζονται στο χαμηλό επίπεδο συλλογικής δουλειάς ακόμα και στα μέτωπα πάλης που έχουμε σημαντική παρέμβαση, όπως στο εργατικό, στο φοιτητικό κίνημα, στην πολιτική μάχη των δημοτικών εκλογών, στη Διεθνή Αντικαπιταλιστική Αντιϊμπεριαλιστική Συνάντηση, στις Αναιρέσεις καθώς και στην πολιτική, οργανωτική και οικονομική προετοιμασία του Συνεδρίου. Τα φαινόμενα υποβάθμισης και αναίρεσης στην πράξη του ενιαίου πολιτικού σχεδιασμού και οργανωτικού ιστού εμφανίστηκαν και στις μάχες αυτές.

Στο πλαίσιο αυτό και σε συνδυασμό με το ότι, δεν τηρείται από όλους μας η αρχή της δημοκρατικής ενότητας δράσης, υπονομεύεται η δυναμική της δημοκρατίας των οργανώσεων και των μελών, για την επίτευξη δημιουργικής σύνθεσης στον ανώτερο δυνατό βαθμό και την ανάδειξη των ζητημάτων στα οποία υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και χρειάζεται βαθύτερη συζήτηση.

Το 2^ο Συνέδριο και οι αποφάσεις του δεν θα αποτελέσουν πανάκεια για τα προβλήματα μας. Ωστόσο, η πραγματοποίηση ενός αποφασιστικού βήματος στη στρατηγική –πολιτική ενοποίηση του NAP και στην κατάκτηση, στην πράξη, ενός άλλου οργανωτικού πολιτισμού εργατικής δημοκρατίας θα αποτελέσει την κρίσιμη προϋπόθεση αποκατάστασης των δεσμών εμπιστοσύνης και συντροφικής αλληλεγγύης που έχουν κλονιστεί τα τελευταία χρόνια ιδιαίτερα. Η ΠΕ έχει, με ομόφωνη τοποθέτηση της στο ζήτημα αυτό, υπογραμμίσει την ανάγκη επίτευξης των στόχων αυτών. Δεν ανέλαβε, ωστόσο, τις ευθύνες της, δεν υπερασπίστηκε τις αποφάσεις της αναπαράγοντας και η ίδια τα αρνητικά φαινόμενα της «ομοσπονδιακής» λειτουργίας, ακόμα και της υπονόμησης του ενιαίου σχεδιασμού.

Η αναστροφή του βέλους εξέλιξης του NAP, από τη μιζέρια στην δημιουργική επαναστατική υπέρβαση, μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την αποφασιστική ενεργοποίηση – παρέμβαση όλων των μελών και του ευρύτερου δυναμικού που στηρίζει το εγχείρημα.

Το συνέδριο, ως κυρίαρχο σώμα, πρέπει, με τις αποφάσεις του, να πάρει την ευθύνη να εξασφαλίσει, στην κατεύθυνση αυτή, την ενωτική πορεία του NAP. Να επιχειρήσει τη σύνθεση των διαφορετικών απόψεων σε ανώτερο επίπεδο, σε κάθε περίπτωση να αναβαθμίσει την πολιτική, οργανωτική και θεωρητική παρέμβαση του NAP, την επόμενη μέρα, μέσα από ένα σαφές και προωθητικό πλαίσιο αποφάσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

1. η συζήτηση για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό

Οι εξελίξεις από το 1^ο Συνέδριο εμπλουτίζουν τη θέση μας για νέα ποιότητα στην εξέλιξη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μια νέα ποιότητα η οποία συμπυκνώνει τη μέχρι τώρα ιστορική

πορεία των καπιταλιστικών σχέσεων και ταυτόχρονα αποτελεί μια **συνολική και μακροπρόθεσμης σημασίας τομή**.

Στις ΘΕΣΕΙΣ αναλύονται οι βασικότερες πλευρές του σύγχρονου καπιταλισμού που σχετίζονται με τον όρο ολοκληρωτικός και το χαρακτήρα του ως νέο στάδιο αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης:

* Η ολοκληρωτική, καθολική υπαγωγή στο κεφάλαιο και τους όρους κερδοφορίας του της εργασίας, αλλά και της ανθρώπινης ύπαρξης, της φύσης, του διεθνούς συστήματος, όλων των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων.

* Η ολοκληρωτική εκτατική ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων σε επίπεδο πλανήτη, στις πρώην «σοσιαλιστικές» χώρες, σε νέους κλάδους που «βιομηχανοποιούνται» ή νέους τομείς.

* Ο ολοκληρωτικός σφετερισμός από το κεφάλαιο του χρόνου εργασίας και του ελεύθερου χρόνου που εν δυνάμει απελευθερώνει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

* Ο βαθύτατα αντιδραστικός και καταστροφικός για τις ανθρώπινες ανάγκες και τη φύση χαρακτήρας της ανάπτυξης που προωθεί.

* Η ολοκληρωτική αντιδραστική τομή, με την επίθεση στις λαϊκές ελευθερίες, τον «κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό», την εκτεταμένη χρήση πολιτικής βίας και κρατικής τρομοκρατίας, που αποτελεί πια μόνιμο στοιχείο του πολιτικού συστήματος.

* Η αδυναμία του σύγχρονου καπιταλισμού να συνδεθεί με κάποιο θετικό όραμα, να εμπνεύσει ιστορική αισιοδοξία, να εναρμονίσει την έννοια της κοινωνικής προόδου με τις ιδιοτελείς του ανάγκες.

* Η ανάγκη, η τάση αλλά και η δυνατότητα του εργατικού και επαναστατικού κινήματος να αναμετρηθεί αποτελεσματικά με το κεφάλαιο με μια συνολική και στρατηγικού βάθους πολιτική γραμμή και πρακτική.

Με το 2ο συνέδριό επιχειρούμε να συμπληρώσουμε την ανάλυση μας και να διορθώσουμε μονομέρειες και απολυτότητες που είχαμε. Υπογραμμίζουμε την εκτίμηση ότι οι μετασχηματισμοί που προωθεί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός δεν έχουν διαμορφωθεί πλήρως, ούτε έχουν οδηγήσει σε μια μακροχρόνια περίοδο σταθερής ανάπτυξης και κερδοφορίας. Πρόκειται για μια εξελισσόμενη διαδικασία ανασυγκρότησης των καπιταλιστικών σχέσεων, με διαδοχικές φάσεις και αλληπάλληλες καμπές.

Αντιμετωπίζουμε πιο συνθετικά, στην ολόκλητά τους τα στοιχεία του ολοκληρωτικού καπιταλισμού με βασικό κριτήριο για την ανάλυση της σύγχρονης καπιταλιστικής πραγματικότητας τη θέση των εργαζομένων στο πλαίσιο των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων και τις σχέσεις αναπαραγωγής των όρων ζωής της.

Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός - ως νέο στάδιο αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού- σημαίνει ποιοτικό μετασχηματισμό του μονοπωλιακού καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού, άρνηση κάποιων χαρακτηριστικών του, ποιοτική ανάπτυξη ή επανεμφάνιση άλλων, τροποποίηση άλλων, όπως αυτά αναλύονται στις ΘΕΣΕΙΣ. Απ' αυτή την άποψη ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός δεν μπορεί να κατανοείται ούτε σαν συνολική άρνηση του ιμπεριαλισμού, με επακόλουθο την υποτίμηση της αναγκαιότητας της σύγχρονης αντιιμπεριαλιστικής πάλης (όπως συνέβη στα πρώτα χρόνια μετά το 1^ο Συνέδριο), ούτε σαν απλή υπερανάπτυξη του ιμπεριαλισμού ή ορισμένων στοιχείων του, με αποτέλεσμα να υποβαθμίζεται η ανάγκη του σύγχρονου επαναστατικού προγράμματος.

Αναδείχνουμε τη θέση μας για τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό όχι για να αναθερμάσουμε τη

συζήτηση για το εάν ο ολοκληρωτικός αποτελεί στάδιο ή φάση του καπιταλισμού. **Το βασικό ζητούμενο για μας είναι η ανάπτυξη μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής, καθώς ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός αποτελεί μια ανώτερη ποιοτικά υλική προετοιμασία για το πέρασμα στην αντικαπιταλιστική επανάσταση και στην κομμουνιστική απελευθέρωση.** Οι διάφορες παραλλαγές του κομμουνιστικού ρεφορμισμού, που αρνούνται ουσιαστικά τη δυνατότητα για ποιοτικές αντιδραστικές τομές στην εξέλιξη του καπιταλισμού μετά την εποχή του Λένιν, αρνούνται την ανάγκη οποιασδήποτε τομής στη στρατηγική και στην αντίληψη τους για το σοσιαλισμό. Οι δυνάμεις που υιοθετούν τον εξελικτικό, ποσοτικό κατά βάση, τρόπο ανάπτυξης του καπιταλισμού αδυνατούν να αναλύσουν ταξικά τις ποιοτικές αλλαγές του συστήματος. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, που αυτές οι αντιλήψεις έχουν ως στόχο να δικαιολογούν τη «γραμμική», εξελικτική αντίληψη για την ανάπτυξη των ταξικών αγώνων, με αποτέλεσμα να οδηγούνται στη ρεφορμιστική μεταρρυθμιστική πολιτική, ακόμα και στις κεντροαριστερές επιλογές. Επιπλέον διάφορες «ανανεωτικές» λογικές, υποτιμούν τον αντιδραστικό χαρακτήρα και το βάθος των τομών στον σύγχρονο καπιταλισμό και αδυνατούν να συνεισφέρουν στην επαναθεμελίωση του επαναστατικού ορίζοντα του κινήματος. Τις συνέπειες τις συναντάμε καθημερινά κυρίως στο εργατικό κίνημα, στην αδυναμία για τομή στην κατεύθυνση του νέου εργατικού κινήματος.

Επιπλέον, η ανάλυση για το νέο στάδιο του καπιταλισμού επηρεάζει και τα προγράμματα πάλης: για παράδειγμα, η εκτίμηση ότι διαμορφώνεται ένας νέος τεϊλορισμός της μισθωτής πνευματικής εργασίας διευκολύνει να κατανοηθούν οι αστικές αναδιαρθρώσεις που προωθούν οι κυβερνήσεις, η ΕΕ και το κεφάλαιο στην εκπαίδευση και στη σύνδεσή της με την εργασία.

2. η κρίση και η απάντηση του κεφαλαίου

Για να τεκμηριώσουμε - στηρίξουμε παραπέρα τη δυνατότητα μια νέας επαναστατικής στρατηγικής - τακτικής έχει ιδιαίτερη σημασία η ανάλυση της σημερινής καπιταλιστικής κρίσης, που αγκαλιάζει όλες τις πλευρές των κοινωνικών σχέσεων κι έρχεται μετά από μια πρώτη περίοδο προώθησης των ποιοτικών αναδιαρθρώσεων του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Οι θέσεις σημειώνουν ότι από τις αρχές του 2000 ο καπιταλιστικός κόσμος έχει μπει σε νέα φάση. Συμβολικά αυτή η τομή σηματοδοτείται από την 11^η Σεπτέμβρη. Ο πυρήνας της, όμως, είναι η κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, ενώ τη σφραγίζει η προσπάθεια υπέρβασης της κρίσης με μια συνολική αντιδραστική αστική «σταυροφορία».

Η καμπή του 2000 δεν αφορά μια από τις συνηθισμένες στιγμές του καπιταλιστικού κύκλου. Είναι μια κρίση υπερσυσσώρευσης με μακροπρόθεσμο χαρακτήρα, μια κρίση αξιοποίησης του κεφαλαίου, η οποία αποκαλύπτει ότι οι νέοι συνδυασμοί των μορφών εκμετάλλευσης αρχίζουν να χάνουν την «προωθητική» τους δύναμη για την καπιταλιστική «ανάπτυξη». Κάθε προσπάθεια του συστήματος για απάντηση στην κρίση το οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερες αντιθέσεις. Είναι σαν το καρκίνο: όσο αναπτύσσεται τόσο πιο επικίνδυνος γίνεται.

Διαψεύδονται έτσι οι αστικές προφητείες για «τέλος της ιστορίας» και την αδιατάρακτη κυριαρχία του κεφαλαίου. Ο καπιταλισμός -και ο ολοκληρωτικός- είναι ένα σύστημα που σπαράσσεται από αντιθέσεις, τις οποίες είναι αδύνατον να υπερβεί. Η πορεία του έχει ως μόνιμους «συνοδοιπόρους» την αντιδραστική ανάπτυξη και την κρίση.

Στο έδαφος των κρισιακών φαινομένων, και ως απάντηση σ' αυτά, εφαρμόζεται ένα νέο στρατηγικό «μίγμα» της αστικής πολιτικής, μια ποιοτικά νέα σύμπλεξη όλων των μηχανισμών που μπορούν να κινητοποιηθούν -με την ταυτόχρονη αντιδραστική αναμόρφωσή τους- ώστε να εξασφαλιστεί μια μακροπρόθεσμη αντιρρόπηση της τάσης πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους και μια επίσης μακροπρόθεσμη πολιτική σταθεροποίηση του συστήματος.

Ο ρόλος της 11ης Σεπτέμβρη αποδείχτηκε καταλυτικός στην ανάδυση, γενίκευση και

επιτάχυνση αυτής της νέας στρατηγικής. Αυτό γίνεται καλύτερα αντιληπτό αν το «χτύπημα» στους δίδυμους πύργους **συνδυαστεί με ό,τι προηγήθηκε από αυτό:** τα πρώτα κρισιακά φαινόμενα της οικονομίας και ειδικά της «νέας», ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, η φθορά του νεοφιλελευθερισμού, το «αντι-παγκοσμιοποιητικό» κίνημα κ.ά. **Με ό,τι συνέπεσε** μαζί του: μαζικές απολύσεις σε πολυεθνικές, αύξηση στρατιωτικών κονδυλίων, εφαρμογή ευρώ και διεύρυνση Ε.Ε., ενδοκαπιταλιστικές συγκρούσεις για τις πηγές ενέργειας κ.λπ. Κυρίως, δε, **με ό,τι ακολούθησε:** νέες αντιδραστικές τομές στη διαδικασία της παραγωγής στις εργασιακές και κοινωνικές σχέσεις, όξυνση ενδοαστικών ανταγωνισμών και αναδιατάξεις συσχετισμών στους κόλπους του κεφαλαίου, νομιμοποίησή και συχνότερη χρησιμοποίησή του πολεμικού στοιχείου, αντιδραστική στροφή στο πολιτικό σύστημα και τις ελευθερίες.

Ο συνολικός και βαθύτατα αντιδραστικός χαρακτήρας της επίθεσης επιβάλλει μια συστράτευση -και αναμόρφωση- όλων των μηχανισμών πολιτικής και ιδεολογικής κυριαρχίας ενώ, από την άλλη, αδυνατεί να οικοδομήσει ευρύτερες και αποτελεσματικές συμμαχίες με τα εκμεταλλεζόμενα στρώματα.. Διαμορφώνεται έτσι **ένα ενιαίο αστικό μπλοκ εξουσίας,** στο οποίο «παρατάσσονται» η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση, το κεφάλαιο, οι κρατικοί και πολιτειακοί θεσμοί, τα ΜΜΕ, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, η εκκλησία, η δικαιοσύνη, οι υπερεθνικοί θεσμοί (ειδικά η Ε.Ε.), η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κ.λπ. Με την οικοδόμηση ενός τέτοιου αντιδραστικού μπλοκ, επιχειρείται το χτύπημα και η παράλυση των εργατικών αντιδράσεων και η προώθηση της αντιδραστικής επίθεσης.

Πυρήνας της επίθεσης και της στρατηγικής για την υπέρβαση της κρίσης είναι μια νέα βουτιά στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Ταυτόχρονα περιλαμβάνει μια σειρά ποιοτικών αντιδραστικών τομών στο κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Με την εξέλιξη αυτή **το εκμεταλλευτικό εργασιακό και οικονομικό πλαίσιο βρίσκει το συμπλήρωμά του σ' ένα εξίσου αντιδραστικό συνολικό πολιτικό πλαίσιο.** Γι' αυτό, εν τέλει, η κρίση της αστικοφιλελεύθερης δημοκρατίας δεν αποτελεί μια προσωρινή «εκτροπή», αλλά την εξάντληση ενός προτύπου πολιτικής οργάνωσης που έχει φτάσει στο ύστατο στάδιο της ανάπτυξης του.

Το κεφάλαιο, για να απαντήσει στην κρίση, έχει εξαπολύσει συνολική, σε διεθνές και εθνικό, επίπεδο, αντεργατική, πολεμική και τρομοκρατική εκστρατεία. Ο στρατηγικός και καθολικός χαρακτήρας αυτής της διεθνούς αντεπανάστασης, που εφαρμόζεται από όλες τις κυβερνήσεις (όλων των συνδυασμών), απαιτεί ανάλογη πολιτική απάντηση με στρατηγικό ορίζοντα για να ανατραπεί. Τα αντιδραστικά και αντεργατικά μέτρα για την αντιρρόπηση της κρίσης, ο νεοφιλελευθερισμός, ο σοσιαλφιλελευθερισμός και οι άλλες μορφές πολιτικής διαχείρισης της επίθεσης, δεν είναι μια πολιτική επιλογή μερίδων της αστικής τάξης που μπορεί ν' αντικατασταθεί από μια άλλη πολιτική επιλογή ηπιότερου καπιταλισμού. Αποτελεί ενδογενή τάση του συστήματος. Έχει την τάση να εντείνει την κατεδάφιση των εργατικών δικαιωμάτων, τον αυταρχισμό και το σκοταδισμό. Αυτή η κατεύθυνση ανακυκλώνει, μέχρι παροξυσμού, όλα τα φαινόμενα της κρίσης.

Έτσι, ο σύγχρονος καπιταλισμός δεν μπορεί να παρουσιάσει ένα θετικό όραμα για το μέλλον, για τη νέα γενιά. Τι να πουν οι απολογητές του συστήματος στη λεγόμενη «γενιά των 1.000 ευρώ», όπως πολλοί λένε τη σημερινή νεολαία στην Ευρώπη, δηλαδή στη γενιά που σπουδάζει για χρόνια πολλά, παγιδεύεται στις προσωρινές και ελαστικές δουλειές, για να πιάσει 1.000 ευρώ (αν τα πιάσει και αυτά) μετά από χρόνια δουλειάς; Πως να πείσει τον εργαζόμενο που βλέπει τη νέα γενιά, τα παιδιά του, να μπαίνει στην παραγωγή με δραματικά χειρότερους όρους απ' ότι οι προηγούμενες («εγώ παίρνω 1.000 ευρώ και ο γιος μου 500», έλεγε πρόσφατα ένας εργαζόμενος) και ενώ «δουλεύουμε μέχρι τα 70, την ώρα που ο νέος δεν μπορεί να βρει δουλειά πριν τα 30»;

Βασικό χαρακτηριστικό της αντιδραστικής πολιτικής στροφής είναι η βαθύτερη- οργανική διαπλοκή του οικονομικού καταναγκασμού με την θεσμική - πολιτική και ιδεολογική βία. Όλο και περισσότερο οι απεργίες βγαίνουν παράνομες και ο εργατικός αγώνας βρίσκεται αντιμέτωπος με την αστυνομία,

την κυβέρνηση, την αντιπολίτευση, τα δικαστήρια, τα ΜΜΕ κλπ. Έτσι όμως υπονομεύονται οι δυνατότητές της αστικής τάξης να συγκροτεί μακροπρόθεσμες κοινωνικοπολιτικές συμμαχίες με την εργαζόμενη πλειοψηφία, να εξασφαλίζει σχετικά μαζικά κοινωνικά στηρίγματα των επιλογών της και τάσεις συναίνεσης με την πολιτική της. Η στροφή από τον καπιταλισμό του «κράτους πρόνοιας» στον καπιταλισμό του εθνικού και διεθνικού αστυνομικού κράτους αντανάκλα την αδυναμία του συστήματος να ενσωματώνει με δημοκρατικά - κοινωνικά μέσα και συμβόλαια τον κόσμο της εργασίας. Το εκτρωματικό υβρίδιο των πιο σύγχρονων και των πιο παλιών μορφών καταπίεσης και καταστολής που χαρακτηρίζει το σύστημα οξύνει και βαθαίνει την κρίση της αστικής δημοκρατίας. Το «δημοκρατικό πρόβλημα» προβάλλει με ιδιαίτερη ένταση στο προσκήνιο και συνδέεται με τη συνολική πάλη για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζόμενων. Ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας σήμερα αποκτά νέα ποιότητα και αντικαπιταλιστικό βάθος. Αυτή η πραγματικότητα και η λογική αναβαθμίζουν τη σημασία που έχει ο εργατικός αγώνας στη χώρα μας, αλλά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, για το κόψιμο των «πλοκαμιών» (οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών, πολιτισμικών, θεσμικών κ.λπ.) διαπλοκής με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου και στην αποτίναξη συνολικά της συμμετοχής σε αυτό το σύστημα, ως μια κρίσιμη προϋπόθεση για να αυξάνεται η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής σε μια χώρα, αλλά και ως έναν κρίσιμο δρόμο -ειδικά σε χώρες όπως η Ελλάδα- για να προσεγγίζεται και να επιταχύνεται μια τέτοια προοπτική.

Στην πορεία προς το 2ο Συνέδριο άνοιξε στο NAP η συζήτηση για την εκτίμηση της κρίσης της εποχής μας και έχουν τεθεί από συντρόφους οι έννοιες της γενικής ή ιστορικής του καπιταλισμού. Όχι πλέον με την τροτσικιστική οπτική ή με την ντετερμινιστική αντίληψη για την κατάρρευση του καπιταλισμού και τη νομοτελειακή νίκη της εργατικής τάξης ή ακόμα με την πεποίθηση ότι υπάρχουν απόλυτα αδιέξοδα για τους οικονομικούς και περιβαλλοντικούς όρους αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Αλλά για όλους εμάς με σύγχρονους όρους, οι οποίοι σχετίζονται με την καταστροφική τάση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού απέναντι στον εργαζόμενο άνθρωπο και τη φύση, με την πρωτοφανή εχθρότητα του κέρδους και της ανταγωνιστικότητας προς κάθε έννοια ανθρώπινου δικαιώματος, με την αποσύνδεση της ανάπτυξης από τη δημιουργία θέσεων απασχόλησης, με την κυριαρχία της καταστολής και του ελέγχου απέναντι στην ενσωμάτωση - δηλαδή, με τους εντεινόμενους φραγμούς για την ανάπτυξη ανθρώπου και κοινωνίας. Εκτιμούμε ότι υπάρχει ανάγκη βαθύτερης συζήτησης γύρω από τις έννοιες αυτές. Μιας συζήτησης που θα πρέπει να στηρίζεται σε συστηματική επιστημονική δουλειά, πλούσια τεκμηρίωση και ανάλογο επιπέδου θεωρητικό διάλογο. **Προτείνουμε να πάρουμε την πρωτοβουλία για ένα μια πανελλαδική διαδικασία (ανάλογη με εκείνη που συζητήσαμε τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό το 1996), έτσι ώστε να προετοιμαστεί ένα πιο ολοκληρωμένο και συλλογικό βήμα σε θεωρητικό και προγραμματικό επίπεδο.**

3. Η κατάσταση στην Ελλάδα

A) Μέσα από την προσυεδριακή συζήτηση, κατά τη γνώμη μας και σαν αντανάκλαση των κοινωνικο-οικονομικών εξελίξεων των τελευταίων δεκαετιών, επιβεβαιώνεται η εκτίμηση ότι ο ελληνικός καπιταλισμός έχει αναπτύξει την ποιότητα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, ενώ έχει σαφώς ανεπτυγμένα ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, με βασική ιδιομορφία το γεγονός ότι, ενώ έχει αναπτύξει σε σημαντικό βαθμό σύγχρονα εκμεταλλευτικά χαρακτηριστικά, καταλαμβάνει ενδιάμεση θέση στο παγκόσμιο σύστημα, παρά τις τάσεις αναρρίχησης στο ανώτερο επίπεδο. Αυτή η διαπίστωση έχει μεγάλη σημασία για το πρόγραμμα της επαναστατικής Αριστεράς και για την εκτίμηση του χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι αναγκασμένος να λύνει τα προβλήματα μετασχηματισμών του νέου σταδίου έχοντας ολοκληρώσει, σχετικά πολύ πιο πρόσφατα από τις ηγεμονικές καπιταλιστικές χώρες τους προηγούμενους μετασχηματισμούς. Δημιουργούνται έτσι συνθήκες αλληπάλληλων και οδυνηρών κοινωνικών σοκ. Σε ορισμένες περιπτώσεις βέβαια, αυτή η υστέρηση αποδεικνύεται προσόν, καθώς

δεν είναι υποχρεωμένος να κατεδαφίσει πλευρές του «κράτους πρόνοιας» που ποτέ δεν έδωσε.

Η αντίληψη του ΝΑΡ για τον ελληνικό καπιταλισμό είναι ανταγωνιστική τόσο με τις παραλλαγές των αντιλήψεων της «εξάρτησης» (που προβάλλονται κυρίως από ΚΚΕ, αν και έχει δεχθεί τα ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά της Ελλάδας, αλλά και από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς) ή της «καθυστέρησης» (που προβάλλεται κυρίως από τάσεις του ΣΥΝ και την κεντροαριστερά). Η λεγόμενη εξάρτηση του ελληνικού καπιταλισμού είναι βασικά ο συνεταιρισμός του ελληνικού κεφαλαίου με άλλα ισχυρότερα κεφάλαια (συνήθως από θέσεις μικροσυνεταίρου) και οι πολιτικές και οικονομικές συμμαχίες του, που πήραν ένα πολύ πιο άμεσο χαρακτήρα κατά την περίοδο και μετά τον εμφύλιο πόλεμο, όταν η αστική τάξη είδε τον χάρο με τα μάτια της! Η πολιτική λογική της εξάρτησης τελικά υπερασπίζεται όχι το σύγχρονο αντιιμπεριαλιστικό αγώνα (όπως επιδιώκει το ΝΑΡ και απαιτεί η εποχή μας), αλλά την ηγεμονία του διαταξικού, πατριωτικού (δηλαδή ουσιαστικά του μικροαστικού) στοιχείου σε βάρος του ταξικού αντικαπιταλιστικού, στο εσωτερικό του κινήματος. Από την άλλη η λογική της καθυστέρησης υιοθετεί πολιτικές «εκσυγχρονισμού» (προφανώς αστικής και ευρωπαϊκής χροιάς) για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της χώρας.

Το βασικό πρόβλημα των εργαζομένων στην Ελλάδα δεν είναι ούτε η εξάρτηση, ούτε η καθυστέρηση του ελληνικού καπιταλισμού. Είναι η ανάπτυξή του, είναι τα υψηλότερα κέρδη του, είναι η υπερεκμετάλλευση, είναι οι επιθετικές του βλέψεις, είναι η καταπάτηση των δικαιωμάτων, του περιβάλλοντος κλπ.

Σήμερα χρειάζεται μια συγκεκριμένη εκτίμηση της περιόδου. Ο ελληνικός καπιταλισμός, μετά την ΟΝΕ και την Ολυμπιάδα, παρουσιάζει προβλήματα κερδοφορίας, τα σημάδια της κρίσης κάνουν όλο και πιο έντονα την παρουσία τους, κλείνουν επιχειρήσεις, απολύσεις, ανεργία, χειροτέρευση συνθηκών εργασίας, κτύπημα του βιοτικού επιπέδου, αυτά είναι τα δώρα της «ισχυρής Ελλάδας» στους εργαζόμενους.

Από την άλλη η μεγάλη εξόρμηση στη βαλκανική ενδοχώρα δεν έχει φέρει ακόμα τα αναμενόμενα μεγάλα οφέλη στο κεφάλαιο και σε καμιά περίπτωση δεν μεταφράζεται σε «καπιταλιστικό μέρισμα» στο σύνολο της κοινωνίας. Ο ΟΤΕ επενδύει σε δεκάδες χώρες και μειώνει το προσωπικό του εδώ, δεκάδες εργοστάσια ιματισμού κλείνουν και περνούν τα σύνορα, ενώ η «κουμπαριά» της Εθνικής με την εξαγορά τουρκικής τράπεζας, την οδηγεί σε πλήρη ιδιωτικοποίηση. Το αποτέλεσμα είναι η απαίτηση του συστήματος για νέες βαθιές αντεργατικές και αντιδραστικές τομές από την κυβέρνηση Καραμανλή.

Ταυτόχρονα, τα νέα επεισόδια του διαρκή ανταγωνισμού της ελληνικής αστικής τάξης με την τουρκική ενισχύουν τους κινδύνους. Αξιοποιώντας την αναβαθμισμένη στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης θέση της, η ελληνική ολιγαρχία επιδιώκει ένα οριστικό κλείσιμο των εκκρεμοτήτων με την Τουρκία, θεωρώντας ότι βρίσκεται σε θέση σχετικής ισχύος, μετά και την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. Ωστόσο, η τουρκική ολιγαρχία δεν έχει λόγο να προχωρήσει σε έναν «ιστορικό συμβιβασμό» τη στιγμή που οι γεωπολιτικές εξελίξεις στη Μέση Ανατολή (και κυρίως στο Ιράκ, με τη ντε φάκτο αυτονόμηση των Κούρδων) εγγράφουν σοβαρές απειλές για την ίδια, ενώ η ευρωπαϊκή προοπτική της κάθε άλλο παρά δεδομένη μπορεί να θεωρηθεί. Από αυτή την άποψη και σε συνδυασμό με τον ανταγωνισμό ΗΠΑ - ΕΕ στην περιοχή ελλοχεύει πάντα ο κίνδυνος επεισοδίων τύπου Ιμίων ή άλλων κρίσεων στην Κύπρο ή και τη Θράκη. Το κρίσιμο ζήτημα για τις αριστερές, διεθνιστικές δυνάμεις και στις δύο πλευρές του Αιγαίου είναι η συγκρότηση ενός κοινού μετώπου εναντίον των αστικών τυχοδιωκτισμών και του κινδύνου ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου ανάμεσα στις δύο χώρες, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία ιστορική οπισθοδρόμηση και τους δύο λαούς. Η ριζοσπαστική Αριστερά στην Ελλάδα πρέπει να υπερβεί το δίπολο των δύο βασικών αστικών πτερύγων (της «ευρω-συμβιβαστικής» και της «αδιάλλακτης πατριωτικής») και να διαμορφώσει όρους μιας εργατικής αντιπολεμικής απάντησης.

Β) Η κυβέρνηση της **ΝΔ** έχει προχωρήσει σε κρίσιμες, στρατηγικής σημασίας, τομές, σε βάρος των εργαζομένων και των ελευθεριών. Το ελαστικό δωρο, η απελευθέρωση του ωραρίου στα εμπορικά, οι συμβάσεις λιτότητας, η κατάργηση της μονιμότητας στις ΔΕΚΟ, το μοντέλο του ΟΤΕ, η ψήφιση του ευρωτρομονόμου, η μεγάλη μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων, η αντιδραστική αναδιάρθρωση του Συντάγματος, ο επώδυνος συμβιβασμός με τους νταβατζήδες των ΜΜΕ, δεν αποτελούν απλά κάποια αντιλαϊκά μέτρα, ούτε σημεία μιας Δεξιάς που έρχεται από το παρελθόν, αλλά συγκροτούν μια επικίνδυνη αντιδραστική τομή για την επέλαση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Μια τομή που συνάντησε την «ήπια αντίδραση» του υπουργείου αντιπολίτευσης της Χαριλάου Τρικούπη, των συναινετικών συνδικάτων και μέρους των λεγόμενων αριστερών διανοουμένων το πρώτο διάστημα. Αλλά και σε σημαντικά τμήματα των εργαζομένων και των κατώτερων μεσαίων στρωμάτων της πόλης και του χωριού υπήρχαν αυταπάτες για την λεγόμενη «ήπια διακυβέρνηση» και το «κοινωνικό προσωπείο» του Καραμανλή. Η διάψευση αυτών των αυταπατών, οι δυσκολίες να συγκροτηθούν νέες κοινωνικές συμμαχίες δημιουργούν δυσaréσκεια και τάσεις απομάκρυνσης από τη ΝΔ, που δεν μπορεί να καλύψει ικανοποιητικά το πιο δεξιό ΠΑΣΟΚ όλων των εποχών. Σε αυτές τις συνθήκες εμφανίζεται το φάντασμα της ακροδεξιάς του ΛΑΟΣ, το οποίο «σπρώχνεται» και από συγκεκριμένους αστικούς κύκλους, ενώ δεν πρέπει να χάνονται και οι όποιες δυνατότητες να μπει τμήμα των ψηφοφόρων της ΝΔ σε αγωνιστική κίνηση.

Γ) Το **ΠΑΣΟΚ** αποτελεί βασικό πυλώνα του αντιδραστικού αστικού συνασπισμού εξουσίας. Αποτελεί διάδοχη λύση για το σύστημα, χωρίς μέχρι στιγμής να εκτίθεται σε φιλολαϊκές υποσχέσεις. Απεναντίας σε μια σειρά ζητήματα κινείται στην ίδια λογική με την κυβέρνηση (πχ ιδιωτικά ΑΕΙ). Με την πολιτική γραμμή του Γ. Παπανδρέου σφραγίζεται η πλήρης προσαρμογή του κόμματος στην αστική γραμμή και σαν αντιπολίτευση, ύστερα από την κυβέρνηση των εκσυγχρονιστών. Βεβαίως, παραμένουν οι δεσμοί με μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και ο έλεγχος πάνω στην αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Όπως έχει δείξει η μέχρι τώρα εμπειρία η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ούτε θέλει ούτε μπορεί να ασκήσει φιλεργατική αντιπολίτευση και να προωθήσει εργατικούς αγώνες. Χαρακτηριστική είναι η απαράδεκτη δίχρονη σύμβαση που υπέγραψε η ΓΣΕΕ, κάτω και από τις πιέσεις της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Έτσι όμως διαμορφώνονται ρωγμές στην εκπροσώπηση εργατικών και λαϊκών μαζών από το ΠΑΣΟΚ συνολικά, αλλά και από τις εσωκομματικές πτέρυγες, καθώς δεν υπάρχει κάποια με αισθητές δυνάμεις που να κινείται σε μαχητική αντιπολιτευτική γραμμή. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες διαμορφώνονται δυνατότητες τραβήγματος μέρους της εργατικής βάσης του ΠΑΣΟΚ σε μια γραμμή μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, με την απελευθέρωσή τους από την κηδεμονία του ρεφορμισμού.

Δ) Τόσο το ΚΚΕ όσο και ο ΣΥΝ, παρά την ορισμένη αριστερή μετατόπισή τους -σε επίπεδο διακηρύξεων κυρίως- τα τελευταία χρόνια, δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες και στις αναζητήσεις τόσο των εργαζομένων για ένα ισχυρό και νικηφόρο κίνημα, όσο και των πρωτοπόρων αγωνιστών, των αριστερών για μια ανατρεπτική Αριστερά στην εποχή μας. Και τα δύο κόμματα αρνούνται, από διαφορετικές θέσεις, τη λογική της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και ενός νέου αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Ο Συνασπισμός μοιάζει με «διχασμένο κορμί» καθώς διχοτομείται ανάμεσα στη πολιτική της κεντροαριστεράς, που μοιραία τον οδηγεί σε πολιτική ουράς έναντι του ΠΑΣΟΚ και στη πολιτική της παναριστεράς, που κινδυνεύει να οδηγήσει τμήμα της επιρροής του στο «μεγαλύτερο αδελφό» της Αριστεράς. Οι αριστερόστροφες διαφοροποιήσεις του, κυρίως σε επίπεδο ύφους και δευτερευόντως σε επίπεδο πολιτικής ουσίας, μετά την πρόσφατη αλλαγή ηγεσίας του, ανοίγουν ένα παράθυρο αντικαπιταλιστικής επικοινωνίας, κοινής δράσης και πολιτικού διαλόγου, κυρίως με τα εργατικά τμήματα της βάσης του. Συνολικά πάντως η πολιτική του υπερκαθορίζεται από τη θεμελιακή επιλογή του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου, της υποστήριξης στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, από την άρνηση της υπέρβασης του καπιταλισμού και από τη λογική της «ενότητας στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή», που σημαίνει τελικά -και ανεξάρτητα από προθέσεις- προσαρμογή στην πιο

«αριστερή» παραλλαγή της αστικής πολιτικής. Γι' αυτό το λόγο δεν έχει λογική σύγκρουσης με τους βασικούς πυλώνες της αστικής πολιτικής, αλλά δίνει νέα περιθώρια ηγεμονίας στη σοσιαλδημοκρατία και στην κρατική εργοδοτική και αστική συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Το **ΚΚΕ** έχει καταφέρει να εκπροσωπεί, κυρίως σε εκλογικό επίπεδο αλλά όχι μόνο, την έννοια της αντίστασης για ένα σημαντικό τμήμα των εργαζομένων, ακόμα και αγωνιστών που το αντιμετωπίζουν ιδιαίτερα κριτικά. Παρ' όλα αυτά οι δεσμοί του με τις μάζες δεν έχουν την ίδια ποσότητα, ούτε την ίδια ποιότητα με παλιότερα, την ίδια ευρύτερη ακτινοβολία. Η άρνηση της αναγκαιότητας μιας συνολικής κομμουνιστικής επανίδρυσης, η επίμονη άρνηση αυτοκριτικής, η προσήλωσή του στη στρατηγική των χρεοκοπημένων και αστικά μεταλλαγμένων «σοσιαλιστικών» καθεστώτων το οδηγούν στην αυτάρκεια, στην ακραία πολιτική και θεωρητική περιχαράκωση. Οδηγούν στην άρνηση του σημερινού περιεχομένου της αντικαπιταλιστικής πάλης και μια επαναστατικής τακτικής αποδέσμευσης ευρύτερων δυνάμεων από την αστική πολιτική, στην άρνηση του πολιτικού ρόλου του μαζικού κινήματος, το οποίο το αντιμετωπίζει με όρους «ιδιοκτησίας» και ελέγχου, στην άρνηση της δυνατότητας του κινήματος να πετύχει κατακτήσεις. Η στρατηγική της λαϊκής εξουσίας - οικονομίας του ΚΚΕ δεν αντιμετωπίζει επαναστατικά τη σχέση στρατηγικής - τακτικής. Αναπαράγει αυταπάτες για ενδιάμεσες λύσεις στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Αφήνει ανοιχτό το πεδίο της ηγεμονίας σε αστικές και μικροαστικές δυνάμεις. Ξεχωρίζει η εχθρότητα της ηγεσίας του ΚΚΕ απέναντι στα εγχειρήματα της εργατικής και κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Στην πραγματικότητα, ο κυρίαρχος κοινωνικός και ιδεολογικός χαρακτήρας του σημερινού ΚΚΕ (αντικειμενικά και ανεξάρτητα από προθέσεις) είναι να δρα ως ιδιόμορφο, ακραίο αριστερό χαρακώμα για την ταξική και ιδεολογική καθήλωση των δυνάμεων της επαναστατικής χειραφέτησης, μέσα στο «παλιό» εκμεταλλευτικό σύστημα. Αυτό διευκολύνεται από το γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα επιχειρεί να φανεί ότι είναι «έξω από το αστικό παιχνίδι».

Η πίεση της ίδιας της πραγματικότητας, αλλά και των καλύτερων επεξεργασιών και πρακτικών της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, έχει τον αντίκτυπό της στο χώρο του ΚΚΕ, που είναι πολύ λιγότερο «μονολιθικός» απ' όσο συνήθως πιστεύεται. Αν και η κύρια πίεση που δέχεται άμεσα ο οργανωμένος κορμός του εξακολουθεί να είναι προς το παρόν από τα δεξιά, παραμένει γεγονός ότι στο χώρο του ΚΚΕ και της ευρύτερης επιρροής του βρίσκεται ένα σημαντικό τμήμα δυνάμεων που από ταξική, ιστορική και πολιτική σκοπιά είναι ευαίσθητες στο εγχείρημα της κομμουνιστικής επανίδρυσης.

Το ίδιο ισχύει, με άλλο τρόπο και σε άλλο βαθμό, με δυνάμεις του ΣΥΝ ή με το δυναμικό που συμμετείχε στο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι το τελευταίο διάστημα έχουν πληθύνει οι τάσεις διαφοροποίησης και αναζήτησης σε όλους τους χώρους της Αριστεράς, όπως φαίνεται και με την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, στις διεργασίες των δημοτικών εκλογών κλπ.

Εκτιμώντας τη συνολική στρατηγική και πολιτική ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής Αριστεράς, το ΝΑΡ και ευρύτερα οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς δεν μπορούν παρά να αντιπαλεύουν κάθε αδιέξοδη λογική δορυφοροποίησης γύρω από την καθεστωτική Αριστερά. Αλλά αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα. Απαιτούνται πρωτοβουλίες για κοινές αγωνιστικές προσπάθειες με τον κόσμο της Αριστεράς μέσα στο μαζικό κίνημα, σε μια γραμμή μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης. Να φτάσει και σε αυτό το δυναμικό η αγωνιστική ενωτική αντικαπιταλιστική παρέμβαση, σε συνδυασμό με πρωτοβουλίες θεωρητικής αναζήτησης και διαλόγου, από τη σκοπιά της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Και όλα αυτά χωρίς ισοπεδώσεις, εύκολη απόρριψη, αίσθηση αυτάρκειας ή αμυντικά αντανάκλαστικά από τις επιθέσεις ή τις πιέσεις που δέχεται το αντικαπιταλιστικό δυναμικό από το ΚΚΕ και τον ΣΥΝ. Το βασικό πεδίο εκδήλωσης αυτών των προσπαθειών, όπως έδειξαν και οι πρόσφατοι φοιτητικοί αγώνες, είναι η βάση και το μαζικό κίνημα. Δεν περνά κυρίως από «συνεννοήσεις κορυφής», αν και φυσικά πρέπει να δούμε και πρωτοβουλίες κοινής δράσης που θα απευθύνονται προς τα κόμματα της επίσημης Αριστεράς.

Το πιο κρίσιμο βέβαια ζήτημα είναι να αντιπαραθέσουν ένα συνολικό πρόγραμμα επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής και τα πρώτα βήματα για τη συγκρότηση ενός ισχυρού αντικαπιταλιστικού πόλου - μετώπου της επαναστατικής Αριστεράς.

Δυστυχώς, ο χώρος της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, παρά την πρωτοπόρα συμβολή των αγωνιστών του στο μαζικό κίνημα και στις πολιτικές αναμετρήσεις, παραμένει πολιτικά κατακερματισμένος, χωρίς σαφές πολιτικό ανατρεπτικό στίγμα και χωρίς τη συγκρότηση μετώπου. Ηττημένες αντιλήψεις αυτόκεντρης ανάπτυξης, συσπείρωσης πάνω σε μια συγκεκριμένη ταυτότητα του παρελθόντος, επιμονής στο επιμέρους και άρνησης του συνολικού πολιτικού αγώνα, εξακολουθούν να λειτουργούν αρνητικά, όσο δεν δυναμώνει μια λογική αντικαπιταλιστικού μετώπου με συγκεκριμένη πολιτική γραμμή.

4. Η τάση της ανατροπής διεκδικεί το προβάδισμα μέσα σε ένα περιβάλλον νέων δυνατοτήτων και πρωτόγνωρων δυσκολιών

Στη σημερινή ταξική πάλη εκφράζεται από τη μια πλευρά η δυναμική που ενυπάρχει στη σύγχρονη εργατική τάξη που είναι περισσότερο κοινωνικοποιημένη, διεθνοποιημένη, παραγωγική και επιστημονικά συγκροτημένη από ποτέ και από την άλλη οι εξοντωτικές σχέσεις εκμετάλλευσης και ατομικής ιδιοκτησίας και η καπιταλιστική επιδίωξη κατακερματισμού- διάλυσης όλων των μορφών συλλογικής κοινωνικής οργάνωσης και πάλης των εργαζομένων. Αυτή η χωρίς προηγούμενο σύγκρουση των νέων δυνατοτήτων του κοινωνικού πολιτισμού με την καταστροφική δυναμική της ατομικής ιδιοκτησίας τροφοδοτεί στο έπακρο τη διαπάλη ανάμεσα στην αναγκαιότητα και δυνατότητα για την επαναστατική κατάργηση της ταξικής κοινωνίας και στην αντεργατική αντιδραστική πραγματικότητα που διαμορφώνουν οι αναδιαρθρώσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Μιλώντας, λοιπόν, συνολικά για το γενικό χαρακτήρα της εποχής μας, εκτιμούμε ότι πρόκειται για μια εποχή μεγάλων δυνατοτήτων για την επαναστατική πάλη και την προσπάθεια της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης που πασχίζουν να ανοίξουν το δρόμο τους σε ένα τοπίο πρωτόγνωρων δυσκολιών. Όπου η αστική κυριαρχία είναι συντριπτική και μοιάζει αδιατάρακτη, αλλά παράλληλα η απαίτηση για απαλλαγή από τα καπιταλιστικά δεσμά αναβλύζει πιεστικά από κάθε πόρο της σύγχρονης κοινωνίας. Για μια εποχή αντιφατική αλλά και συναρπαστική, όπου το δίλημμα αντικαπιταλιστική επανάσταση-κομμουνιστική απελευθέρωση ή καπιταλιστική βαρβαρότητα τίθεται με εξαιρετικά έντονο και επίκαιρο τρόπο. Που σημαδεύεται από την ωρίμανση των συνθηκών για τη διαμόρφωση συσχετισμών περάσματος σε μια ποιοτικά νέα ιστορική περίοδο, αυτοτελούς συγκρότησης και μαζικής επίδρασης της εργατικής πολιτικής.

Στα πλαίσια αυτά ξεχωρίζουμε ορισμένα βασικά πολιτικά συμπεράσματα που χαρακτηρίζουν την εποχή μας και που με βάση αυτά πρέπει να χαραχθεί στρατηγική και τακτική.

□ Έρχεται στην επιφάνεια η ανάγκη συνολικών αντικαπιταλιστικών απαντήσεων με κομμουνιστικό περιεχόμενο. Παρουσιάζεται έκρηξη όλων των αντιθέσεων του καπιταλισμού. Στον πυρήνα τους βρίσκεται σήμερα, περισσότερο από ποτέ, η τρομακτική οξύτητα της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου - εργασίας, που κυριαρχεί πάνω στις δευτερεύουσες αντιθέσεις και στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό. Αυτή η αντίθεση αναδεικνύεται από κάθε επιμέρους ζήτημα και μέτωπο, πιο πιεστικά και πιο καθαρά, αναδεικνύοντας την ανάγκη επαναστατικής επίλυσής της. Δεν σημαίνει ότι καταργεί τις άλλες αντιθέσεις, ότι δεν εμφανίζεται συχνά με διαμεσολαβήσεις, αλλά συνολικά καθορίζει πιο άμεσα τις εξελίξεις.

□ Τα κοινωνικά ζητήματα εισβάλλουν στην καθαυτό σφαίρα της πολιτικής και διαμορφώνουν νέες διαχωριστικές γραμμές. Φέρνουν επιτακτικά στο προσκήνιο την ανάγκη να ξανασυνδεθεί η επαναστατική Αριστερά με το σώμα της εργατικής τάξης και των άλλων υπό εκμετάλλευση

στρωμάτων, με τον κορμό των σύγχρονων αναγκών και δικαιωμάτων τους.

Σήμερα ο οικονομικός με τον πολιτικό αγώνα, η πάλη για τις άμεσες διεκδικήσεις κι αυτή για τις μακροπρόθεσμες διαπλέκονται βαθύτερα, οργανικότερα και πιο άμεσα. Καθώς η αναμέτρηση και για το πιο «μικρό» πρόβλημα γενικεύεται, πολιτικοποιείται και μετατρέπεται σε αναμέτρηση για το σύνολο της κυβερνητικής πολιτικής, για τους πυλώνες της κυρίαρχης πολιτικής, ακόμα και τις βασικές σταθερές του συστήματος.

□ Η αριστερή, η επαναστατική πολιτική κρίνεται καταρχήν στο κατά πόσο συμβάλλει στην απόκρουση της επίθεσης του συστήματος, στο κατά πόσο μπορεί να εκφράζει τα άμεσα και τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Θα δοκιμαστούμε δηλαδή όχι σε κάποιο διαγωνισμό επαναστατικών ιδεών αλλά στο καυτό έδαφος της κρίσης και της μάχης ενάντια στην υπεραντιδραστική επίθεση, για κατακτήσεις προς όφελος των εργαζομένων. Απαιτείται συνδυασμός αμυντικών και επιθετικών στόχων, με βάση το «η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση». Η αντικαπιταλιστική Αριστερά της εποχής μας θα δώσει στην πρώτη γραμμή όλες τις μάχες για τα κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα των εργαζομένων, για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Αλλά η τάση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και του αντικαπιταλιστικού αγώνα (σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο) δεν θα αναπτυχθεί σαν ακραία (έστω) πτέρυγα ενός πλατιού αντινεοφιλελεύθερου ή αστικοδημοκρατικού πολιτικού μπλοκ δυνάμεων, υπό την ηγεμονία αστικών ή μικροαστικών δυνάμεων (είτε με τις σημαίες του ευρωπαϊσμού και της ΟΝΕ, είτε με τις σημαίες ενός πατριωτικού «αντιιμπεριαλισμού» μισής αντίστασης και μιας χρήσης) όπως αριστερές δυνάμεις επεδίωξαν στο παρελθόν (με τραγικά αποτελέσματα) ή προωθούν σήμερα. Κι αυτό γιατί στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, πολύ πιο καθαρά απ' ότι παλιότερα, οι αστικές τάξεις εντάσσονται πιο οργανικά στο σύστημα. Όχι χωρίς αντιφάσεις βέβαια οι οποίες στο έδαφος της κρίσης και της αφύπνισης του λαϊκού κινήματος οξύνονται (βλ. Λατινική Αμερική) και μπορούν να αξιοποιηθούν από το εργατικό κίνημα, στο βαθμό που παρεμβαίνει αυτοτελώς και χωρίς υποταγή στην αστική ηγεμονία. Επιπλέον, τα δημοκρατικά προβλήματα που οξύνονται με δραματικό τρόπο στην εποχή μας (κυρίως νέα αλλά και παλιά), δεν μπορούν να λυθούν ή έστω να αμβλυνθούν με αστικοδημοκρατικό ή ρεφορμιστικό τρόπο, αλλά μόνο με εργατική επαναστατική πάλη. Δεν συμφωνούμε με τη λογική «μας κάνουνε άγρια επίθεση, πρέπει να πάμε σε πανδημοκρατικό ή αντιιμπεριαλιστικό πολιτικό μέτωπο μέχρι να περάσει η μπόρα» ή σε αναλογίες με την αντιφασιστική πάλη. Η δημοκρατία σήμερα ή θα είναι εργατική - σοσιαλιστική ή δεν θα υπάρχει. Το κρίσιμο πρόβλημα για την εργατική επαναστατική Αριστερά είναι πως θα καταφέρει να είναι μέσα στους αγώνες και στις αγωνίες των εργαζομένων, παραμένοντας έξω από τα πολιτικά παιχνίδια του συστήματος, παλεύοντας και καταφέροντας να συγκρουστούν με αυτό και να βγουν «έξω» από την αστική πολιτική οι εργαζόμενοι, καταρχήν οι πιο πρωτοπόρες δυνάμεις της εργατικής τάξης χειραφέτησης.

□ Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, δεν μπορεί να υπάρξει πιο ανθρώπινος καπιταλισμός, σαν εσωτερική αναγκαιότητα των «πάνω», δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική βελτίωση χωρίς επαναστατικό αγώνα. Βέβαια το σύστημα είναι συνεχώς αναγκασμένο από τη μια να πραγματοποιεί αντιδραστικές τομές και απ' την άλλη να αναζητά μάταια συνολικές μεταρρυθμίσεις που θα αναιρούν τις καταστροφικές τους συνέπειες. Το γεγονός αυτό έχει μεγάλη σημασία και αποτελεί πεδίο για την ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα και τη διαμόρφωση επαναστατικών γεγονότων. Προϋπόθεση για αυτό είναι η ανεξάρτητη ανάπτυξη και ηγεμονία του επαναστατικού αγώνα και όχι η μετατροπή της εργατικής πάλης σε συμπληρωματικό ρεύμα μιας νέας μεταρρυθμιστικής ουτοπίας. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, οι όποιες μεταρρυθμίσεις θα αποτελούν υποπροϊόν του επαναστατικού αγώνα. Και η δυναμική του επαναστατικού αγώνα θα σημαδεύει όλο και περισσότερο την πορεία των ταξικών αντιπαράθεσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

- Για τα εργατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας
- Για την ανατροπή της αντεργατικής τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου,
- Για τον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας, την επαναστατική ανατροπή
- **ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ - ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

Ζούμε σε μια κρίσιμη στιγμή της διαμόρφωσης των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών. Το κλίμα αλλάζει. Κάτω από το βάρος της αφόρητης επίθεσης του κεφαλαίου, που δεν έχει τέλος και την αναποτελεσματικότητα όλων των απαντήσεων της κεντροαριστεράς και της ενσωματωμένης Αριστεράς, όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι, νέοι και αριστεροί αναρωτιούνται: Μπορεί να αποκρουστεί και παραπέρα να ανατραπεί η σαρωτική επίθεση του κεφαλαίου σε όλο τον κόσμο; Μπορεί η ζωή μας να βελτιωθεί και πολύ περισσότερο να αλλάξει ή θα πηγαίνουμε από το κακό στο χειρότερο; Μπορεί να υπάρξει μια άλλη Αριστερά και ένα νέο εργατικό κίνημα ικανά να σταθούν ως αντίπαλο δέος στην καπιταλιστική βαρβαρότητα; Ένα κομμάτι πρωτοπόρων αγωνιστών θέτει ακόμα πιο προωθημένα ερωτήματα: Μπορεί η επαναστατική Αριστερά, άμεσα, να αναπτυχθεί, να γίνει αισθητός πόλος και τι σημασία θα έχει αυτό για τους συσχετισμούς ευρύτερα; Πως θα το πετύχουμε, αφού οι πολιτικοί συσχετισμοί είναι τόσο αρνητικοί; Μπορούμε να νικήσουμε; Μπορούμε να πραγματοποιήσουμε την αντικαπιταλιστική επανάσταση και να κινηθούμε προς την κομμουνιστική απελευθέρωση, ξεπερνώντας τις τάσεις παλινόρθωσης;

Το ΝΑΡ απαντά θετικά σε αυτά τα ερωτήματα, γνωρίζοντας βέβαια ότι οι απαντήσεις του δεν αποτελούν την τελευταία λέξη της ταξικής πάλης, ότι θα κριθούν μέσα στους αγώνες.. Απαραίτητα στοιχεία της δικής μας πολιτικής αντίληψης και πρότασης αποτελούν τρεις θεμελιακές και αναπόσπαστες πλευρές:

- η επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής απελευθερωτικής προοπτικής
- το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο για την ανατροπή της αστικής πολιτικής, σε κάθε φάση -καμπή της ταξικής πάλης, από σήμερα και μέχρι την αντικαπιταλιστική επανάσταση
- η συγκρότηση ενός νέου εργατικού κινήματος ικανού να αποτελεί το κοινωνικό αντίπαλο δέος στην βαρβαρότητα του κεφαλαίου.

Προϋπόθεση για να ανοίγουν δρόμοι σε αυτή την πολιτική κατεύθυνση είναι η συγκρότηση ενός κοινωνικοπολιτικού κινήματος μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης κατά της πολιτικής της κυβέρνησης και συνολικά του αστικού συνασπισμού εξουσίας και η πραγματοποίηση αποφασιστικών βημάτων για ένα αντικαπιταλιστικό πόλο της επαναστατικής Αριστεράς.

Η λογική αυτή αποτελεί κοινωνική ανάγκη και όχι υποκειμενική κατασκευή. Γιατί σήμερα κάθε αίτημα, κάθε βελτίωση των συνθηκών ζωής των εργαζομένων για να κατακτηθεί πρέπει να συνδέεται με μια γραμμή αντιπαράθεσης και ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής του κέρδους, της αγοράς, του ανταγωνισμού, με την πάλη για απόκρουση και ανατροπή της καπιταλιστικής επίθεσης, της ΟΝΕ - Ε.Ε., της καπιταλιστικής διεθνοποίησης και της νέας τάξης, του πολέμου και της τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Στον κρίσιμο αγώνα των φοιτητών, για παράδειγμα, το «όχι» στον αντιδραστικό νόμο - πλαίσιο μένει μετέωρο εάν δεν αμφισβητηθεί το ανταγωνιστικό επιχειρηματικό πανεπιστήμιο της συνθήκης της Μπολόνια, η λογική της διεθνούς καπιταλιστικής εναρμόνισης. Ή στην αντιπαράθεση για το ασφαλιστικό σύστημα ο αγώνας για να μην πληρώσουν παραπάνω οι εργαζόμενοι αποκτά άλλη δυναμική όταν συνδυάζεται με την επιστροφή των κλεμμένων,

την ανάδειξη του χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης και του γεγονότος ότι αποτελεί μέρος της κλεμμένης υπεραξίας.

Όταν ο σημερινός καπιταλισμός αναδεικνύει σε μέτρο και κριτήριο των πάντων το κέρδος, όταν η ιδιοκτησία και η κίνηση του κεφαλαίου γίνονται κινητήρια δύναμη της ανθρώπινης κοινωνίας, όταν ισοπεδώνει τα δικαιώματα στην δουλειά και στον ελεύθερο χρόνο, όταν διεισδύει στα ανθρώπινα γονίδια και επιβάλλεται με την ισχύ του πολέμου, τότε η συνεπής αντικαπιταλιστική πάλη και ένα νέο κομμουνιστικό απελευθερωτικό πρόγραμμα είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία. Το «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» ηχεί σαν προσκλητήριο αντεπίθεσης στην υπαρκτή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

2. Η ανάγκη και η προτεραιότητα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης

Στις σημερινές συνθήκες κάθε προσπάθεια αναμέτρησης με το σύστημα θα έχει κοντά ποδάρια εάν δεν σφραγίζεται από τη λογική της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Καταρχήν, γιατί η δυνατότητα και η αναγκαιότητα αντικαπιταλιστικών απαντήσεων με κομμουνιστικό περιεχόμενο αναβλύζει μέσα από την ίδια την ταξική πάλη. Πάρτε το θέμα της ανεργίας από τη μια και της εξαντλητικής, συχνά διπλής εργασίας από την άλλη. Η δυνατότητα μεγάλης μείωσης του χρόνου εργασίας, σαν αποτέλεσμα της σύγχρονης παραγωγικότητας της εργασίας, έρχεται στην επιφάνεια, αλλά αντιστρατεύεται τον σφετερισμό του χρόνου (όχι μόνο του εργάσιμου) από το κεφάλαιο. Δεύτερο, γιατί η αντικαπιταλιστική πάλη δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στο «όχι», που είναι βέβαια εξαιρετικά κρίσιμο και απαραίτητο, αλλά πρέπει να χρωματίζεται με την προοπτική μιας άλλης κοινωνίας, χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση και αλλοτρίωση. Τρίτο, γιατί η Αριστερά και ειδικά η κομμουνιστική Αριστερά, μετά την κατάρρευση των εκμεταλλευτικών καθεστώτων της Ανατολής, αντιμετωπίζει στρατηγικό κενό και τεράστια δυσκολία να εμπνεύσει τους εργαζόμενους. Γιατί φυσικά δεν αποτελούν απάντηση ούτε η νοσταλγία για τον ανύπαρκτο «υπαρκτό σοσιαλισμό» του Μπρέζνιεφ (ή η πρόσφατη ανακάλυψη της «αρμονικής κοινωνίας» της Κίνας!) που έχει το ΚΚΕ, ούτε η παράδοση στον «υπαρκτό καπιταλισμό» του ΣΥΝ, που ξεχνά την δίδυμη κατάρρευση της σοσιαλδημοκρατίας. Τέταρτο, η ανάγκη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης προκύπτει και μέσα από την ήττα και την κρίση όλων των ρευμάτων, που επιχείρησαν τον προηγούμενο αιώνα την αμφισβήτηση ή και την ανατροπή του καπιταλισμού. Σήμερα απαιτείται βαθιά και συλλογική συζήτηση για την διπλή εμπειρία της νίκης και της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, ιστορική αυτοκριτική, δημιουργική υπέρβαση, τομή μέσα στη συνέχεια, ένα τρίτο κύμα του κομμουνιστικού κινήματος στον 21^ο αιώνα, που θα αξιοποιεί τις πιο πρωτοπόρες επαναστατικές πλευρές της ιστορικής του διαδρομής, την Κομμούνα και τον μεγάλο Οκτώβρη, καθώς και όλες τις απόπειρες ανατροπής της αστικής κυριαρχίας και αντιστροφής της κυρίαρχης κίνησης προς την ενσωμάτωση και την ήττα των κυρίαρχων ρεφορμιστικών ρευμάτων κομμουνιστικής αναφοράς.

Η μάχη για την κομμουνιστική επαναθεμελίωση, η ανάγκη ενός νέου αντικαπιταλιστικού και κομμουνιστικού προγράμματος της εποχής μας, το πως θα είμαστε κομμουνιστές και επαναστάτες σήμερα, πρέπει να σφραγίζουν τη φυσιογνωμία του ΝΑΡ. Η κομμουνιστική επαναθεμελίωση για μας δεν είναι ένα «πουκάμισο αδειανό», ούτε μια χιλιοπαλωμένη σημαία του παρελθόντος, μια εξαγγελία κομμουνιστικής φυσιογνωμίας, που συχνά λειτουργεί ως κουκούλωμα μιας ρεφορμιστικής γραμμής στο σήμερα. Η κομμουνιστική επαναθεμελίωση απαιτεί μια συγκεκριμένη προσέγγιση της έννοιας του κομμουνισμού στην εποχή μας, τη δημιουργική υπέρβαση (τομή μέσα στη συνέχεια) του προηγούμενου κινήματος και τη δημιουργική απάντηση στις νέες δυνατότητες. Δεν αρκεί η διακήρυξη προθέσεων και η αποστασιοποίηση από τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», αλλά απαιτείται η επαναθεμελίωση και στο σήμερα, στην εργατική πολιτική, στη στρατηγική και τακτική, στην πολιτική πρακτική, στον οικονομικό και πολιτικό αγώνα, στο ρόλο του υποκειμένου και στη σχέση τάξης - μετώπου -κόμματος, στην αντίληψή μας για το κομμουνιστικό κόμμα της εποχής μας, στη σχέση μας με τη μαρξιστική θεωρία. Το κρίσιμο στοίχημα είναι να κατακτιέται η κομμουνιστική επαναθεμελίωση ως σύγχρονη προγραμματική φυσιογνωμία και πρακτική σε διαφοροποίηση από τη

ρεφορμιστική και διαχειριστική Αριστερά, από την παραδοσιακή εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, τον αναρχισμό, την αυτονομία κλπ.

Η κομμουνιστική επαναθεμελίωση είναι μια σύνθετη διαδικασία, δεν θα προκύψει από το εργαστήριο των γραφείων. Θα προκύψει από την ταξική πάλη, μέσα από μια νέα σχέση με την εργατική τάξη και το κίνημά της, τη γενίκευση των εμπειριών της, μέσα από τη συνειδητή παρέμβαση των δυνάμεων της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Σε συνδυασμό με μια ιδιαίτερη, αναβαθμισμένη θεωρητική δουλειά, με όπλο τη μαρξιστική θεωρία, που αποτελεί πολύτιμο εφόδιο των επαναστατών, εφόσον δεν αντιμετωπίζεται ως δόγμα, ειδικά σήμερα που βιώνουμε τις συνέπειες της κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος.

Το NAP έχει ήδη μια προσφορά στην υπόθεση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, τόσο όσον αφορά την επεξεργασία (ανάλυση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, εκτίμηση για την πορεία της ΕΣΣΔ, των άλλων εγχειρημάτων μετάβασης και του κινήματος στη Δύση, για τη στρατηγική και την τακτική, για τον επαναστατικό αγώνα, για τις σχέσεις τάξης - μετώπου - κόμματος κλπ), αλλά και την πρακτική. Συνολικά όμως η όλη προσπάθεια παρέμεινε μετώπη και αντιφατική. Έτσι, συχνά η φυσιογνωμία του NAP έμοιαζε να ταλαντεύεται ανάμεσα σε ξεπερασμένες όσο και ηττημένες λογικές. Είτε τη συλλήβδην και ανιστόρητη απόρριψη της δραματικής και ηρωικής διαδρομής του κομμουνιστικού κινήματος, είτε την προσπάθεια αναπαλαίωσής του, με τον μηρυκασμό κάποιων «αιώνιων αληθειών».

Σήμερα πρέπει να καταλήξουμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο τη στράτευσή μας στη μάχη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Ήδη οι Θέσεις επιχειρούν μια παραπέρα εμβάθυνση και αποσαφήνιση στο κρίσιμο θέμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της μεταβατικής κοινωνίας προς την κομμουνιστική απελευθέρωση, θέτουν ως στρατηγικό ορίζοντα του NAP την Κομμουνιστική Διεθνιστική Απελευθέρωση. Θα χρειαστεί βέβαια δουλειά στο άμεσο μέλλον - θεωρητική και προγραμματική, που πρέπει να αποκρυσταλλωθεί **στην προγραμματική διακήρυξη του NAP, μέσα από συνδιάσκεψη τον επόμενο χρόνο.**

3. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Ένα από τα θέματα που συζητήθηκε όσο κανένα άλλο στην πορεία προς το Συνέδριο είναι το ζήτημα της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής και της μεταξύ τους σχέσης. Δεν είναι παράξενο. Αφορά όλη την Αριστερά, όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν την υπέρβαση του καπιταλισμού.

Η απάντησή του γίνεται ακόμα πιο επιτακτική στη σημερινή περίοδο. Από τη μια ενισχύεται αντικειμενικά η ανάγκη αντικαπιταλιστικών λύσεων στην κρίση του συστήματος, την ίδια ώρα που η αντικαπιταλιστική επανάσταση δεν είναι στην ημερήσια διάταξη της ταξικής πάλης και στην πλειοψηφία των εργαζομένων μοιάζει πολύ μακρινή αν όχι απίθανη υπόθεση. Ενώ η αντιδραστική αντεργατική επίθεση ωθεί τους εργαζόμενους να αναζητούν ένα κλαδί σωτηρίας σε κάποια αμυντικά μέτρα, η ζωή αποδεικνύει ότι το κοινωνικό βάραθρο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι χωρίς τέλος, ότι καμιά αντίσταση δεν μπορεί να σταθεί χωρίς αντεπίθεση και πάλη για ανατροπή. Ενώ η επανάσταση μοιάζει ανέφικτη, ο συνολικός κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός μετατρέπουν τις μεταρρυθμίσεις είτε σε κακόφημη έννοια για τους εργαζόμενους, αφού ταυτίζονται με τις αλλεπάλληλες αντιδραστικές τομές, είτε -στην περίπτωση που έχουν ένα φιλεργατικό και δημοκρατικό περιεχόμενο- να μοιάζουν ακόμα πιο ανέφικτες, αδύνατες και αδύναμες και σε κάθε περίπτωση ασταθείς, εάν δεν συνδέονται και δεν αποτελούν υποπροϊόν ενός ανατρεπτικού αγώνα επαναστατικής κατεύθυνσης. Κι ακόμα ενώ οι εργαζόμενοι είναι απογοητευμένοι από τη σημερινή ρεφορμιστική Αριστερά, η προοπτική μιας άλλης αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς, δείχνει πολύ δύσκολη.

Την ίδια ώρα όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι και νέοι, στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο,

βγαίνουν στο δρόμο, διεκδικούν τα δικαιώματά τους, αναζητούν μια εργατική και αριστερή διέξοδο. Το «Όχι» και ο φοιτητικο-εργατικός «Μάρτης» της Γαλλίας, η αίγλη του Τσάβες και ο αντίκτυπος της «μπολιβοριανής εγχειρήματος» συνολικά στη Λατινική Αμερική, ο αχός του Αργεντινάζο και της Γένοβας, ο πρώτος κλονισμός της επίθεσης της κυβέρνησης Καραμανλή από το κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων, ανεβάζουν την αυτοπεποίθηση ενός σημαντικού τμήματος των εργαζομένων, που πλέον δεν καλύπτεται από τη διαρκή υποχώρηση και τα ξεπουλήματα των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, από την πλήρη συνενοχή του ΠΑΣΟΚ, τα ευρωαριστερά οράματα του ΣΥΝ αλλά και τη μισή αντίσταση των ΚΚΕ.

Εμείς πιστεύουμε ότι σήμερα υπάρχουν αυξημένες δυνατότητες για μια αριστερή επαναστατική απάντηση, για μια ανατρεπτική πολιτική γραμμή, που θα συνδυάζει το «ούτε βήμα πίσω» με το «διεκδικούμε όσα μας ανήκουν τώρα!», με το βάρος στο δεύτερο. Μπορούμε να σπάσουμε την επίθεση, μπορούμε να κλονίσουμε την κυριαρχία σας, να αποσπάσουμε τώρα κατακτήσεις, να αναπτύξουμε τον εργατικό ανεξάρτητο από την αστική πολιτική αγώνα, να συγκροτήσουμε τα όργανα της εργατικής πολιτικής, να επιβάλλουμε μια στροφή στους πολιτικούς και κοινωνικούς συσχετισμούς, να κατακτήσουμε την εξουσία για να αλλάξουμε τη ζωή μας. Διεκδικούμε όλον τον πλούτο και όλη την εξουσία!

Απεναντίας, οι κυρίαρχες δυνάμεις της Αριστεράς εγκαταλείπουν τελικά την ανάγκη επαναστατικής ανατροπής. Ορισμένες ακολουθούν τη λογική «αντιστεκόμαστε όπως όπως στην επίθεση, παλεύουμε για ορισμένες διεκδικήσεις, συγκροτούμε αντινεοφιλελεύθερο ή αντιμονοπωλιακό μέτωπο και μετά βλέπουμε. Συγκεντρώνουμε δυνάμεις και θα συναντήσουμε την επανάσταση στο δρόμο». Βεβαίως έτσι δεν συγκροτείς δυνάμεις γιατί όταν οι εργαζόμενοι παλεύουν αποκλειστικά ρεφορμιστικά αιτήματα και με μορφές πάλης διαπραγμάτευσης στα ολοένα και πιο ασφυκτικά πλαίσια της αστικής νομιμότητας, ο αγώνας τους γίνεται ενσωματώσιμος και η συνείδησή τους ρεφορμιστική. Αυτό δεν αντιμετωπίζεται με κάποιο «επαναστατικό ελιξίριο», που θα είναι δήθεν η επαναστατική προπαγάνδα «απ' έξω» (όπως κάνουν μια σειρά οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς), όσο απαραίτητη κι αν είναι αυτή, όσο κι αν το ΝΑΡ την έχει ουσιαστικά υποτιμήσει. Ούτε φυσικά με την φαντασίωση της «επαναστατικής πράξης και ρήξης» εκτός τόπου και χρόνου (των αναρχικών και της αυτονομίας) ή της κομμουνιστικής λογοκοπίας (διαφόρων ομάδων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς). Χρειάζεται άλλου είδους, βαθύτερη και πιο σύνθετη προσέγγιση.

Το ΝΑΡ έχει ορισμένες κοινές αφετηρίες, ένα κοινό προγραμματικό κερκτημένο, το οποίο πρέπει να αναπτυχθεί παραπέρα και να αποτελέσει τη βάση μιας προωθητικής στρατηγικής ενοποίησης των δυνάμεών μας. Το Συνέδριο πρέπει να καταλήξει με σαφήνεια στο πρόβλημα της επεξεργασίας μιας αποτελεσματικής και νικηφόρας επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής.

Οι κοινές μας αφετηρίες είναι:

Η στρατηγική μας, η κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση, η διαλεκτικά αναπτυσσόμενη, διαρκής επανάσταση.

Η κατεύθυνση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης πηγάζει μέσα από την ίδια την εξέλιξη της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας και τροφοδοτείται από τις αναζητήσεις για την υπέρβαση της κρίσης της αριστεράς. «Ανασαίνει» μέσα στις αναζητήσεις και διαθέσεις των πρωτοπόρων αγωνιστών του αντικαπιταλιστικού εργατικού αγώνα και της νεολαιίστικης πολιτικοποίησης, των τάσεων για τομή στη στρατηγική-τακτική και πρακτική της Αριστεράς, για νέο εργατικό κίνημα και συνολικές αντικαπιταλιστικές απαντήσεις.

Το **κομμουνιστικό διεθνιστικό απελευθερωτικό πρόγραμμα** αποτυπώνει την πραγματική κίνηση που μπορεί από σήμερα να καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, τον συνολικό ορίζοντα της εργατικής χειραφέτησης και της κοινωνικής απελευθέρωσης με βάση τις αντιθέσεις, τα

προβλήματα και τις δυνατότητες της εποχής μας. Δεν είναι ένα «εικόνισμα» για τα γραφεία ούτε μια «κοινωνική προφητεία». Αποτελεί μαχόμενο επαναστατικό πρόγραμμα που ως λογική, αιτήματα και μορφές επιδιώκουμε να εμπνέει τη γραμμή, την τακτική και την παρέμβασή μας, στους αγώνες, στα μέτωπα πάλης και στη συνολική πολιτική πάλη.

Η Κομμουνιστική Διεθνιστική Απελευθέρωση σημαίνει την κυριαρχία του κομμουνισμού στην πρώτη τη σοσιαλιστική, τυπική ακόμη βαθμίδα της ωριμότητας του, όπου παραμένουν ακόμα τα σημάδια και ορισμένα δευτερότερα στοιχεία ή και δυνάμεις του παλιού κόσμου. Σημαίνει την ουσιαστική κατάργηση και των μεταμορφωμένων σχέσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, καθώς και την ουσιαστική κατάργηση των εκμεταλλευτικών σχέσεων και τάξεων με οποιαδήποτε μορφή. Την ολοκλήρωση της διαδικασίας κατάργησης της εργατικής τάξης σαν τάξης, των τάξεων συνολικά, καθώς και του νόμου της αξίας και των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων. Την ποιοτική αλλαγή των σχέσεων χειρωνακτικής-πνευματικής εργασίας, του γενικότερου καταμερισμού και του χαρακτήρα της εργασίας,. Την απονέκρωση του προλεταριακού κράτους και την ουσιαστική κατάργηση εθνικού-διεθνούς με την ηγεμονία και κυριαρχία του σοσιαλιστικού επαναστατικού διεθνισμού.

Η αναγκαιότητα της επανάστασης για το άνοιγμα του δρόμου για τον ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό. Απαιτείται επαναστατικό τσάκισμα του αστικού κράτους, εργατική εξουσία - δημοκρατία.

Ο χαρακτήρας της επανάστασης στην Ελλάδα θα είναι αντικαπιταλιστικός. Στην εποχή μας, η στρατηγική μιας αντιιμπεριαλιστικής-αντιμονοπωλιακής επανάστασης είναι καθαρά ουτοπική: Δεν υπάρχει «αντιιμπεριαλιστικό» τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης, καθώς η Ελλάδα έχει συνδεθεί οργανικά με το ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό κέντρο και έχει αναπτύξει χαρακτηριστικά ιμπεριαλιστικής χώρας μέσου επίπεδου ανάπτυξης, ενώ έχει μπει στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Επίσης, δεν υπάρχει «αντιμονοπωλιακό» τμήμα της αστικής τάξης, με ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα από τα μονοπώλια (η μικρή και μεσαία αστική τάξη μπορεί να συμπιέζεται από το μονοπωλιακό κεφάλαιο, αλλά «οραματίζεται» να γίνει κι αυτή μονοπώλιο). Φυσικά η αντιιμπεριαλιστική πλευρά αποτελεί οργανικό στοιχείο του εργατικού αντικαπιταλιστικού αγώνα, όχι όμως σε συμμαχία με τμήματα του κεφαλαίου, αλλά εναντίον τους, όχι ως υποκατάστατο του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου, αλλά ως πεδίο οικοδόμησής του.

Το σύνολο του δυναμικού του NAP, παρά τις διαφορετικές του απόψεις στα ζητήματα σχέσης τακτικής -στρατηγικής, **διαχωρίζεται από την ρεφορμιστική «λογική των σταδίων».** Η διαλεκτικά αναπτυσσόμενη, διαρκής επανάσταση αρνείται την παραδοσιακή λογική των αντεπαναστατικών «σταδίων» που υποτάσσουν την αντικαπιταλιστική, ταξική πάλη στις αστικές δυνάμεις, αντί να την προωθούν, σε ανώτερες αντικαπιταλιστικές συγκρούσεις, στην επιδίωξη και πραγματοποίηση της εργατικής εξουσίας. Οι «Βάρκιζες» και τα «αθροίσματα των δημοκρατικών δυνάμεων» αποτελούσαν καρπούς αυτής της πολιτικής λογικής.

Αρνούμαστε κάθε συμμετοχή σε κυβερνήσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού, διότι αποτελούν πεδίο ενσωμάτωσης και διαχείρισης του συστήματος.

Διαφωνούμε με τις πολιτικές του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου του ΣΥΝ με απόληξη την προοδευτική διακυβέρνηση. Είναι χαρακτηριστική η κατάληξη αυτής της λογικής στην Ιταλία, με τη συμμετοχή της Κομμουνιστικής Επανάστασης σε μια καθαρά αστική κυβέρνηση. Αλλά και η «αντινεοφιλελεύθερη» κυβέρνηση της πλουραλιστικής Αριστεράς στη Γαλλία δεν «έδωσε» ουσιαστικά τίποτα στον εργαζόμενο. Το αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο διαφεύδεται τραγικά όχι μόνο για τους «μεγάλους σκοπούς» αλλά και για τις άμεσες βελτιώσεις. Αρνούμαστε το αντιμονοπωλιακό - αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο του ΚΚΕ με στόχο τη λαϊκή εξουσία - οικονομία, αλλά και τις διάφορες παραλλαγές των παραδοσιακών μετώπων που ξεκόβουν την επαναστατική αντικαπιταλιστική πάλη

από τους αγώνες του σήμερα ή στο όνομα της αυτονομίας αρνούνται τη σύνδεση των αγώνων του σήμερα με το πρόβλημα της εξουσίας.

Απορρίπτουμε τον απόλυτο διαχωρισμό της τακτικής από τη στρατηγική, που κυριαρχούσε και κυριαρχεί στο παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα και που βλέπει τη στρατηγική σαν «εικόνισμα» και την τακτική αυτονομημένη να μετατρέπεται σε πολιτική γραμμή «παρέμβασης» (και ενσωμάτωσης τελικά) στο αστικό πολιτικό παιχνίδι. Καταπολεμούμε επίσης και την «παιδική αρρώστια» της ταύτισης τακτικής - στρατηγικής, που τελικά εξαφανίζει και τις δύο και μετατρέπει την επαναστατική πρωτοπορία σε αιθεροβάμονα.

Πως θα απαντήσουμε σήμερα στο ερώτημα μιας επαναστατικής σύνδεσης τακτικής - στρατηγικής, από τη σκοπιά κυρίως της ενότητάς τους χωρίς να παραγνωρίζουμε και την αντίθεσή τους, γνωρίζοντας τους συσχετισμούς αλλά χωρίς να υποτασσόμαστε σε αυτούς; Πώς θα λυθεί, λοιπόν, αυτός ο «γόρδιος δεσμός»; Πως θα απαντήσουμε στηριγμένοι πάντα στην εμπειρία των ίδιων των εργαζομένων, με βάση το κίνημά τους και τη συνολική πολιτική πάλη;

Το NAP από το 1^ο του Συνέδριο έθεσε τη λογική «η στρατηγική στο τιμόνι» της επαναστατικής τακτικής (που ονομάστηκε και «αντίστροφη ιεράρχηση»), μια αντίληψη που εκφράζεται στον κρίκο του άμεσου επαναστατικού αγώνα σε κάθε ζήτημα σε κάθε φάση. Ο επαναστατικός αγώνας είναι η τέχνη άσκησης της επαναστατικής τακτικής. Είναι ο δικός μας τρόπος να κάνουμε εργατική πολιτική. Η αμεσότητά του εκφράζεται όχι βέβαια σε μια διαρκή φλυαρία για την επανάσταση, ούτε πολύ περισσότερο στο ότι «κάνει» άμεσα την επανάσταση, αλλά ότι ο επαναστατικός αγώνας παρεμβαίνει στο σήμερα, όχι σε κάποιο επαναστατικό αύριο, ακριβώς για να διαμορφώσει τις προϋποθέσεις, να συγκεντρώσει και να προετοιμάσει δυνάμεις γι' αυτό, αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της επανάστασης. Ο άμεσος επαναστατικός αγώνας εκφράζει την επιδίωξή μας να γίνεται η αντικαπιταλιστική επανάσταση - κομμουνιστική απελευθέρωση, όχι σύνθημα «παντός καιρού», αλλά μέτρο και πυρήνας, κριτήριο και οδηγός της πολιτικής μας αντίληψης και πρακτικής. Η αντικαπιταλιστική επανάσταση δεν ταυτίζεται με την τακτική μας, αλλά την διαπερνά και την καθορίζει ως έκφραση της διαλεκτικής σύνδεσης με τη στρατηγική, αποτελεί τον κρίκο σύνδεσης τακτικής και στρατηγικής. Αφαιρώντας την καταρρέει όλο το οικοδόμημα.

Ο επαναστατικός αγώνας:

- Συνδέει τη βασική πλευρά των εργατικών συμφερόντων (που αμφισβητεί τη μισθωτή εργασία, την αγοραπωλησία της εργατικής δύναμης, το σύστημα της εκμετάλλευσης) με εκείνη των δευτερευόντων συμφερόντων (που μάχεται για καλύτερους όρους πώλησης της εργατικής δύναμης, για άνοδο της αξίας της ή, έστω, για να μη χειροτερεύσει η θέση της), με κριτήριο την ηγεμονία των πρώτων.
- Συνδέει την εργατική τάση χειραφέτησης με εκείνη του ρεφορμισμού και της υποταγής, τη ρήξη - ανατροπή με την αντίσταση - αμφισβήτηση - διαμαρτυρία, με τρόπο που να προωθεί τη δεσπόζουσα θέση των πρώτων τάσεων και να εξασφαλίζει την αλλαγή στους συσχετισμούς δύναμης και τη μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης.
- Συνδέει τα σημερινά άμεσα προγράμματα πάλης με ένα συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα για την περίοδο και με το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης - κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Ένα κόκκινο νήμα αναγκών και δικαιωμάτων συνδέει το διαλεκτικά αναπτυσσόμενο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που έχει μέτρο και κριτήριο τις κομμουνιστικές απελευθερωτικές απαντήσεις.
- Συνδέει τις νίκες που μπορεί να αποσπά το κίνημα και σήμερα, ακόμα και τις ήττες, με μια νέα αυτοπεποίθηση για την ανάγκη και την προοπτική μιας συνολικής πολιτικής νίκης, εκφρασμένη και στο ζήτημα της εξουσίας.
- Συνδέει τις πολιτικές και κοινωνικές αναμετρήσεις του σήμερα με το πρόβλημα της εξουσίας,

θέτοντας άμεσους στόχους πολιτικής ανατροπής (κάτω η κυβέρνηση, σπάσιμο των δεσμών με την ΕΕ) συνδέει και συμπυκνώνει την πολιτική προοπτική του αγώνα με την ανάγκη της εργατικής εξουσίας, της κατάλυσης της αστικής κυριαρχίας.

- Συνδέει τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα, ξεπερνώντας τον απόλυτο διαχωρισμό οικονομικής-πολιτικής πάλης που χαρακτηρίζει όλα τα ρεύματα της ρεφορμιστικής Αριστεράς, παραδοσιακής ή «αυτόνομης». Έχει ως βάθρο του τον πολιτικό αγώνα για τα κοινωνικά, οικονομικά και δημοκρατικά δικαιώματα της εργατικής τάξης και θεμελιακό του συστατικό ένα νέο εργατικό κίνημα. Γι' αυτό αντιμετωπίζει το νέο εργατικό κίνημα της χειραφέτησης, τις εργατικές πολιτικοσυνδικαλιστικές συσπειρώσεις και αριστερές κινήσεις ως, εν δυνάμει φορείς, με το δικό τους ιδιαίτερο, δημοκρατικό και αυτοτελή τρόπο, του συνολικού πολιτικού αγώνα.
- Συνδέει τους σημερινούς αγώνες με την ανάγκη και την πράξη συγκρότησης ανεξάρτητων οργάνων της εργατικής τάξης και της εργατικής πολιτικής, ενισχύοντας στο σήμερα το περιεχόμενο και τις μορφές του ανεξάρτητου ανυποχώρητου νικηφόρου αγώνα, στηριγμένου στις κυρίαρχες γενικές συνελεύσεις, την έκφραση του μαζικού εκβιασμού από τη μεριά των εργαζομένων και της νεολαίας, την έμπρακτη αμφισβήτηση των ορίων της αστικής νομιμότητας από το κίνημα.

Η πολιτική λογική του επαναστατικού αγώνα δεν είναι κατακτημένη στην πολιτική αντίληψη και δράση του ΝΑΡ. Η βασικότερη αιτία βρίσκεται στον ίδιο τον κοινωνικό και πολιτικό συσχετισμό, που ο επαναστατικός αγώνας θέλει να ανατρέψει. Εκφράζει όμως και την αδύναμη στρατηγική ενοποίηση του ΝΑΡ, την αδυναμία μας να επεξεργαστούμε συγκεκριμένα αυτή τη λογική και την προωθήσουμε στην πράξη. Στη θεωρητική μας αντίληψη και στην πρακτική μας παρουσιάστηκαν και προβλήματα ταύτισης της τακτικής και της στρατηγικής (για παράδειγμα διατυπώσεις που ταύτιζαν την τακτική με την επανάσταση), πράγμα που οδηγούσε στην εκμηδένιση στην ουσία και των δύο και απόσπαση. Στην πράξη, μάλιστα, όταν δεν έχεις επαναστατική σχέση τακτικής - στρατηγικής, η απόσπαση είναι αποτέλεσμα προσαρμογής στην τρέχουσα λογική και στους υπάρχοντες συσχετισμούς. Σήμερα, πρέπει και μπορούμε να κάνουμε μια τομή στην αντίληψή μας.

Η Πολιτική Επιτροπή προτείνει, ως επαναστατική τακτική του σήμερα, το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο στην ενότητα περιεχομένου, σκοπών, μέσων και μορφής του. Το ΑΕΜ συνενώνει διαλεκτικά σε ένα ενιαίο πλαίσιο παρέμβασης, μέσω του άμεσου και διαρκούς επαναστατικού αγώνα:

- **Την πάλη για την ήττα και την ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής αντιδραστικής τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου σε εθνικό καταρχήν, αλλά και διεθνικό επίπεδο.**
- **Την αντεπίθεση των εργατικών δικαιωμάτων και των ελευθεριών της εποχής μας, για κατακτήσεις των εργαζομένων σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, για τον κλονισμό της αστικής πολιτικής, για μια στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς προς όφελος των δυνάμεων της εργασίας. Μια στροφή που θα εκφρασθεί στο επίπεδο του κινήματος, των κατακτήσεών του και των πολιτικών κερδών του και θα σφραγισθεί από την διακριτή εμφάνιση των μορφών του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου και του ανεξάρτητου πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς**
- **Την έκφραση στο σήμερα των τάσεων της εργατικής χειραφέτησης και της κατάργησης της εκμετάλλευσης, για τη συνολική ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, για την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση.**

Τα παραπάνω σημεία δεν μπαίνουν κλιμακωτά, δεν αποτελούν κάποια σκάλα της ταξικής συνείδησης, αλλά αποκτούν δυναμική μόνο όταν προωθούνται ενιαία.

Στη δική μας αντίληψη το ΑΕΜ δεν αποτελεί απλώς μια μορφή, αλλά διαλεκτική ενότητα περιεχομένου, σκοπών, μέσων και μορφής που δεν πρέπει να ξεκόβονται - αντιπαρατίθενται μεταξύ τους, με καθοριστικό φυσικά το περιεχόμενο και τους σκοπούς, που καθορίζουν μέσα και μορφές. Η

πρόταση της **ν.Κ.Α.** για το **Αριστερό Αντικαπιταλιστικό Μέτωπο (ΑΑΜ)** της νεολαίας εντάσσεται στη γενικότερη προσπάθεια για το ΑΕΜ και, με βάση τα ειδικά χαρακτηριστικά της νεολαίας, συνιστά μια πρωτότυπη, δημιουργική - δυναμική αυτοτελή συνεισφορά σε αυτό.

Το περιεχόμενο του ΑΕΜ αποτελεί το πιο «δυνατό» του σημείο και αυτό που πρέπει καταρχήν να προβάλλεται, αφού αυτό καταρχήν απασχολεί και συγκινεί τους εργαζόμενους και δείχνει την διαφορετικότητα αλλά και την αναγκαιότητα της δικής μας πολιτικής. Πυρήνας του είναι οι σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και δυνατότητες, η πάλη για τη ριζική βελτίωση και αλλαγή της θέσης των εργαζομένων μέχρι την κατάργηση του συστήματος της εκμετάλλευσης.

Οι σκοποί του είναι η συγκέντρωση και η προετοιμασία δυνάμεων για την επανάσταση, η ανατροπή των πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών, η πρόκληση επαναστατικής κρίσης και η αντικαπιταλιστική επανάσταση για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας.

Τα μέσα του είναι ο επαναστατικός αγώνας, η ανασύσταση και αυτοτελής εμφάνιση της εργατικής πολιτικής, η ανάπτυξη της ταξικής και επαναστατικής πάλης των μαζών. Δρόμος έκφρασης και προσέγγισης του ΑΕΜ είναι η ανάπτυξη κοινωνικού -πολιτικού κινήματος μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης.

Οι μορφές του είναι η συγκρότηση οργάνων εργατικής πολιτικής, οι ανεξάρτητοι και μαχητικοί αγώνες, η συγκρότηση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας σε κάθε μέτωπο και συνολικά, η αυτοτελής παρέμβαση της επαναστατικής Αριστεράς και η συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού πόλου, η αποφασιστική ενίσχυση των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και του ΝΑΡ.

4. Το ζήτημα της εξουσίας και οι καμπές της πάλης

Όταν η Ρόζα Λούξεμπουργκ διατύπωνε την άποψη ότι *«Στην μπολσεβίκικη τάση ανήκει η ιστορική τιμή ότι διακήρυξε από την αρχή και ακολούθησε με σιδερένια λογική, την μόνη τακτική που μπορούσε να προωθήσει την επανάσταση: όλη η εξουσία στα χέρια των εργατών και χωρικών, στα χέρια των σοβιέτ. Όλη η επαναστατική τιμή και η ικανότητα δράσης που έλειπε από την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία βρέθηκε στους μπολσεβίκους»*, συμπύκνωνε όχι μόνο τις διαθέσεις του παγκόσμιου προλεταριάτου για την Οκτωβριανή Επανάσταση αλλά και την εκτίμηση του για την επαναστατική αντίληψη και πρακτική των μπολσεβίκων.

Κάθε επαναστατική τακτική και στρατηγική είναι υποχρεωμένη να αναμετρηθεί με το πρόβλημα της εξουσίας, που αποτελεί το πιο κρίσιμο ζήτημα του επαναστατικού αγώνα και τη συμπύκνωση της πολιτικής και όλης της ταξικής πάλης. Όσο κι αν μοιάζει μακρινό, από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής επανάστασης είναι άμεσα παρών στις αναμετρήσεις. Ο εργαζόμενος κόσμος πέφτει διαρκώς πάνω του. Δεν είναι τυχαίο ότι αναβαθμίζεται, με βάση το δικό τους περιεχόμενο και από το ΚΚΕ, με την πρόταση της λαϊκής εξουσίας, αλλά και από τον ΣΥΝ με τη διαχειριστική λογική της άλλης διακυβέρνησης. Για το ΝΑΡ η αντικαπιταλιστική επανάσταση είναι ο συνολικός πολιτικός στόχος, που απαντά στο πρόβλημα της εξουσίας, της εργατικής πολιτικής και του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου. Με την έννοια ότι δεν υπάρχει κάποια άλλη ενδιάμεση μορφή πολιτικής «λύσης» (συμμετοχή σε κυβερνήσεις, λαϊκή εξουσία που προτείνει το ΚΚΕ κλπ). Η αντικαπιταλιστική επανάσταση είναι το κορυφαίο ποιοτικό πολιτικό άλμα, στο πλαίσιο του ενιαίου, μόνιμα, διαλεκτικά (και όχι γραμμικά) αναπτυσσόμενου επαναστατικού αγώνα, πριν την κατάλυση της αστικής κυριαρχίας. Δεν αποτελεί κάποιο «εξουσιαστικό βίτσιο» των αθεράπευτων κομμουνιστών. Εμείς ίσα-ίσα παλεύουμε για την πλήρη κατάργηση του κράτους, της πολιτικής και των κομμάτων. Χωρίς όμως τη συντριβή του αστικού κράτους και την εργατική εξουσία - δημοκρατία δεν μπορεί να εκκινήσει η μεταβατική εργατική δημοκρατία προς την κομμουνιστική απελευθέρωση, δεν μπορούν να εφαρμοστούν συνολικά οι μεγάλες ριζικές μεταρρυθμίσεις προς όφελος της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεζόμενων, δεν μπορεί να κατακτηθεί η

κοινωνικο-πολιτική ηγεμονία της τάσης χειραφέτησης της εργατικής τάξης στην κοινωνία, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή. Λογικές που «θέλουν να ανατρέψουν τον καπιταλισμό χωρίς κατάληψη της εξουσίας» κινούνται στη σφαίρα των ευσεβών πόθων.

Η αντίληψη αυτή δεν σημαίνει φυσικά ότι θέτουμε τη συμφωνία πάνω στην αντικαπιταλιστική επανάσταση και πολύ περισσότερο την κομμουνιστική απελευθέρωση σαν προϋπόθεση από σήμερα των προγραμμάτων πάλης μας, των συμμαχιών μας και των παρεμβάσεών μας. Ή ότι το ΑΕΜ υποδέχεται μόνο «έτοιμες» επαναστατικές δυνάμεις, που έχουν καταλήξει για το ζήτημα της εξουσίας. Ο επαναστατικός αγώνας έχει μια άλλη διαλεκτική προσέγγιση του προβλήματος της εξουσίας. Στηρίζεται, προωθεί, αναπτύσσει και γενικεύει την ίδια την εμπειρία των εργαζομένων. Ούτε πιστεύουμε ότι σε αυτό συνίσταται ο περιβόητος «σεχταρισμός» του NAP. Αυτό που εννοούν κάποιοι σεχταρισμό του -**συνολικού**- NAP είναι η διαρκής -αν και όχι πάντα πετυχημένη και σταθερή- προσπάθειά μας να εμφανίζεται αυτοτελώς η εργατική πολιτική και να προσπαθεί να επιδρά πάνω στο ευρύτερο κίνημα.

Ταυτόχρονα όμως το πρόβλημα της εξουσίας δεν μπορεί να έχει «εξωτερική» σχέση με την επαναστατική τακτική, πρέπει να βρίσκεται στην καρδιά, στον πυρήνα της, να αποτελεί μέτρο και σκοπό της. Δεν προκύπτει στο δρόμο, απαιτεί προγραμματική και υλική προετοιμασία του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου. Αυτή είναι η ουσία της τακτικής του μπολσεβίκικου ρεύματος και του Λένιν, αλλά και όλων των άλλων επαναστατικών τάσεων. Αυτό είναι και το δίδαγμα από μεγάλα κοινωνικά κινήματα που ενώ έφτασαν στο κατώφλι ή και δημιούργησαν συνθήκες επαναστατικής κρίσης πνίγηκαν στο αίμα ή πισωγύρισαν (Χιλή, Πορτογαλία, Μάης '68 κλπ). Σ' αυτό συγκλίνει και η οδυνηρή εμπειρία από τις μεγάλες και κρίσιμες μάχες του επαναστατικού κινήματος στη χώρα μας (δεκαετία 40, Ιουλιανά 65, Πολυτεχνείο 73).

Βεβαίως, ούτε η κατάληψη της εξουσίας θα αποτελεί ένα μονόπρακτο έργο, κάτι σαν μια αστραπή που εξαπολύει μια ομάδα μνημένων, ούτε -πολύ περισσότερο- ότι η πορεία από το σημερινό συσχετισμό δύναμης στα πρόθυρα της επανάστασης θα αποτελεί μια απλή εξελικτική διαδικασία ή έστω μια διαδρομή που ταξιδεύει κανείς με ένα εισιτήριο, χωρίς να χρειάζεται να ελέγχει και να τροποποιεί την πολιτική του γραμμή ανάλογα με τις καμπές της ταξικής πάλης. Καμπές οι οποίες δεν μπορούν να προβλεφθούν, καθώς «η ιστορία δεν ξανασερβίρει ποτέ τα ίδια πιάτα». Ούτε αποτελεί κάποιο χημικό εργαστήριο, όπου η αντικαπιταλιστική επανάσταση προβάλλει «καθαρή», χωρίς προσμίξεις, με ακρίβεια περιγραφής θεωρητικού εγχειριδίου. Η ιστορική εμπειρία της ταξικής πάλης δείχνει ότι το άλυτο κουβάρι των αντιθέσεων μπορεί να οδηγήσει με πολλούς τρόπους στο σημείο όπου «ο κόμπος φτάνει στο χτένι». Στις σημερινές συνθήκες μάλιστα το σύνολο των αντιθέσεων αποκτά αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, βρίσκουν συνισταμένη στην αντίθεση κεφαλαίου - εργασία, συμπυκνώνονται στο πρόβλημα της εξουσίας. Γι' αυτό οι επαναστατικές δυνάμεις πρέπει να έχουν ετοιμότητα, επαγρύπνηση, ευελιξία να τροποποιούν πλευρές της τακτικής τους και ταυτόχρονα σταθερό τιμόνι και επιμονή για την επίτευξη του σκοπού τους.

Οι θέσεις σημειώνουν ότι στην πορεία για την επανάσταση μπορούμε να εκτιμήσουμε από τώρα ότι θα αντιμετωπίσουμε **δύο βασικές καμπές**, χωρίς να αποκλείονται άλλες. Οι καμπές αυτές στην πράξη θα διαμορφωθούν σε αλληλοσύνδεση μεταξύ τους και με τρόπους που δεν μπορούν να προβλεφθούν από τώρα. Η **πρώτη** σχετίζεται με την εμφάνιση με διακριτό τρόπο για τους εργαζόμενους των μορφωμάτων του ΑΕΜ σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, ενώ θα δοκιμάζεται στην πάλη για την ήττα της τρομοκρατικής επίθεσης του κεφαλαίου, για την ριζοσπαστική αλλαγή των συσχετισμών στο κίνημα, στην αριστερά και στην κοινωνία. **Πρόκειται για μια καμπή όπου θα κλονιστεί η ηγεμονία της τάσης υποταγής μέσα στην εργατική τάξη** και μπορεί να λειτουργήσει σαν καταλύτης για ευρύτερη αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων. Η δεύτερη καμπή θα

χαρακτηρίζεται από την είσοδο στην επαναστατική κατάσταση. Στο βαθμό που το ιστορικό κοινωνικό προβάδισμα αφαιρείται από την τάση ενσωμάτωσης υπέρ της εργατικής χειραφέτησης, αυτό προκαλεί μια αρχική ποιοτική τομή και μια διαδικασία, το ανώτατο όριο της οποίας, σε συνθήκες αστικής κυριαρχίας - εξουσίας, είναι να δημιουργεί **έδαφος για επαναστατικά γεγονότα**. Να «μεταφέρει» την «κρίση ηγεμονίας» μέσα στις γραμμές της αστικής τάξης. Να διαμορφώνει μια επαναστατική κατάσταση, **μια κατάσταση «δυσδικής» εξουσίας**, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, ανάμεσα στην αστική εξουσία με τους θεσμούς της και στα όργανα της επαναστατικής εργατικής πολιτικής. Θα βάζει, τελικά, στην **ημερήσια διάταξη το ζήτημα της εργατικής εξουσίας**, και της πλήρους ανατροπής της αστικής κυριαρχίας.

Η διαμόρφωση επαναστατικής κατάστασης δεν σημαίνει ότι η στρατηγική εργατική ηγεμονία έχει κιάλας κατακτηθεί και πολύ περισσότερο ότι έχει σταθεροποιηθεί. Ακόμα και αυτό το προβάδισμα μπορεί, στη διάρκεια της επαναστατικής κατάστασης, να αμφισβητηθεί και να αντιστραφεί, στις απότομες καμπές της ταξικής πάλης, εφόσον η αστική τάξη διαθέτει ακόμα κρατική εξουσία και, κυρίως, διατηρεί την απόλυτη κυριαρχία στις κοινωνικές σχέσεις. **Η μετατροπή της επαναστατικής κατάστασης σε επανάσταση, ιδίως στη νέα βαθμίδα αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού, θα περάσει αναγκαστικά από μια γενικευμένη (κοινωνική, πολιτική, οικονομική, πολιτιστική, διεθνή) βαθύτερη και πιο οξυμένη από κάθε άλλη φορά σύγκρουση στο πλαίσιο της αντιφατικής διαδικασίας της δυαδικής εξουσίας.**

Στην διαλεκτικού χαρακτήρα πορεία αυτή δεν αποκλείεται σαν υποπροϊόντα του ανερχόμενου επαναστατικού αγώνα να παρουσιαστούν κλυδωνισμοί στο αστικό μπλοκ εξουσίας, να πετύχουν οι εργαζόμενοι κατακτήσεις, ακόμα και σημαντικές, αλλά σε κάθε περίπτωση ασταθείς, να διαμορφωθούν ακόμα και κυβερνήσεις που να θέλουν ένα «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο» ή πολύ περισσότερο να μιλούν στο όνομα της Αριστεράς, της δημοκρατίας ή και του σοσιαλισμού. Χαρακτηριστικές απ' αυτή την άποψη -και ελπιδοφόρες κυρίως από την άποψη της ραγδαίας συνειδητοποίησης και ενεργοποίησης των μαζών- είναι οι εξελίξεις στη Βενεζουέλα, όπου η διακυβέρνηση Τσάβες μιλά για τον «σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα», χωρίς βέβαια να έχει επιφέρει μια αντικαπιταλιστική ή σοσιαλιστική τομή, παρά τα μέτρα μείωσης της εκμετάλλευσης και της κερδοφορίας του μεγάλου και πολυεθνικού κυρίως κεφαλαίου που έχει πάρει. Η επαναστατική τακτική αξιοποιεί αυτές τις ρωγμές, δεν ταυτίζεται μ' αυτές, αποκλείει κάθε συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού, αναπτύσσει σε ανώτερο ποιοτικό επίπεδο τον επαναστατικό αγώνα, σπρώχνει το τρένο της επανάστασης όλο και πιο μπροστά, συμβάλλει στη δημιουργία επαναστατικής κρίσης, έχοντας συνείδηση ότι δεν μπορεί να υπάρξει συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή χωρίς επανάσταση.

Στον προσυνηδριακό διάλογο κατατέθηκε το κείμενο συμβολής των έξι μελών της ΠΕ. Θεωρούμε θετικό τον προβληματισμό των συντρόφων, για κρίσιμα και σύνθετα προβλήματα του ΝΑΡ. Η εισήγηση της ΠΕ επιχείρησε να αξιοποιήσει στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό όλες τις απόψεις που διατυπώθηκαν στην προσυνηδριακή διαδικασία. Με αυτή τη λογική αξιοποίησε πλευρές του «Κειμένου Συμβολής» και ειδικότερα πλευρές του προβληματισμού και της κριτικής για την αντίληψη του ΝΑΡ στο κρίσιμο θέμα της επαναστατικής τακτικής. Στο ζήτημα, ωστόσο, της συγκεκριμένης πρότασης τακτικής, την πρόταση της Αντικαπιταλιστικής Δημοκρατικής Ανατροπής, η Πολιτική Επιτροπή κατά πλειοψηφία δεν συμφωνεί, κυρίως γιατί εκτιμά ότι παρουσιάζει μια ορισμένη αποσύνδεση της επαναστατικής τακτικής από το ζήτημα της εξουσίας, ότι συσκοτίζει το πρόβλημα της συγκέντρωσης και προετοιμασίας δυνάμεων για την αντικαπιταλιστική επανάσταση. Κυρίαρχο σώμα για να αποφασίσει είναι βέβαια το συνέδριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ. ΤΟ ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΒΑΘΡΟ ΚΑΙ «ΨΥΧΗ» ΤΟΥ ΑΕΜ

Για το NAP είναι κομβική η άποψη ότι το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο σ' όλες τις φάσεις ανάπτυξής του, έχει ως ένα από τα βασικά του θεμέλια το σχετικά αυτοτελές «πολιτικό μέτωπο των οικονομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης», που εκφράζεται συγκεκριμένα από τη δράση για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα. Η ανάγκη για μια στρατηγικού χαρακτήρα ανασυγκρότηση, σε αντιπαράθεση με τον αστικοποιημένο και ρεφορμιστικό συνδικαλισμό, δεν προκύπτει μόνο αμυντικά, για το ξεπέρασμα των αρνητικών συσχετισμών αλλά και από τη δυνατότητα επίδρασης στις νέες αντιστάσεις, την ανάδειξη των τάσεων χειραφέτησης και της ριζοσπαστικής πολιτικοποίησης των αγώνων.

Το νέο εργατικό κίνημα θα καταγραφεί, θα δοκιμαστεί, θα διαμορφωθεί σε όλα τα μέτωπα της κοινωνικοταξικής πάλης. Με μια αντίληψη «επιστροφής» στην κίνηση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας, όπως άλλωστε κάνει και το κεφάλαιο. **Που θα αναδεικνύει την εργατική τάξη όχι μόνο ως μιας διαμαρτυρούμενη αλλά ως «διευθύνουσα τάξη» που τα συμφέροντά της έχουν πανκοινωνική διάσταση. Ένα κίνημα δηλαδή καθολικό που διαμορφώνει συνείδηση για τη συνολική πορεία της κοινωνίας, παράγει πολιτική και θεωρία, καλλιεργεί έναν νέο τρόπο ζωής, έναν απελευθερωτικό πολιτισμό της αλληλεγγύης και της δημιουργίας του.**

Στις δυνάμεις του NAP και ευρύτερα της ριζοσπαστικής αριστεράς γίνεται σοβαρή διαπάλη, όχι πάντα δημιουργική και με αρχές, γύρω από το περιεχόμενο της δράσης για ένα ΝΕΚ καθώς και για την τακτική της «πρωταρχικής συσσώρευσης», δηλαδή των πρώτων, αποφασιστικών και συντεταγμένων βημάτων εμφάνισης, με σχετικά μαζικούς όρους, αυτής της πολιτικής πρότασης. Στο ζήτημα αυτό με τις αποφάσεις μας θα δώσουμε μια σαφή κατεύθυνση δράσης. **Καθώς όμως πιστεύουμε ότι χρειάζεται μια πιο συνολική και συλλογική συζήτηση γύρω από τη σύγχρονη εργατική τάξη και το κίνημά της προκύπτει η ανάγκη ενός πανελλαδικού σώματος για το εργατικό κίνημα.**

Στο πλαίσιο της λογικής του επαναστατικού αγώνα, επιδιώκουμε στο μαζικό κίνημα να αναδεικνύεται η (αντικειμενική) τάση χειραφέτησης των εργατών και να γονιμοποιείται με το περιεχόμενο και τις μορφές του ΝΕΚ. Στην κατεύθυνση αυτή διαμορφώνονται τα χαρακτηριστικά της παρέμβασης μας και τα οποία, στην ενότητά τους, συνοψίζονται στα εξής:

Η οργανική σύνδεση του εργατικού κινήματος με την πολιτική των αναγκών και των δικαιωμάτων των εργαζομένων απέναντι στα κριτήρια του κέρδους, της αγοράς, των νόμων της καπιταλιστικής διεθνοποίησης, του ανταγωνισμού και της εκμετάλλευσης. Καθοριστικό στοιχείο εδώ είναι η διεκδίκηση όλου του κλεμμένου εργάσιμου χρόνου και η πάλη για την μείωση έως την οριστική κατάργηση της απλήρωτης εργασίας δηλ της απόσπασης σχετικής και απόλυτης **υπεραξίας.**

Η σύνδεση των αιτημάτων με τους πολιτικούς στόχους. Των μισθολογικών αυξήσεων με την πάλη για ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής, των ιδιωτικοποιήσεων με τις κατευθύνσεις της Ε.Ε. για τη μείωση του δημοσίου χρέους, της ανεργίας και της μεταφοράς των επιχειρήσεων σε άλλες χώρες με τους νόμους της ελεύθερης αγοράς και διακίνησης των κεφαλαίων στις ζώνες αυξημένης εργατικής εκμετάλλευσης, της σύνταξης και των ελλειμμάτων των ταμείων με τους αντιασφαλιστικούς νόμους και τις επιδοτήσεις στο κεφάλαιο. **Με άλλα λόγια το καίριο ζήτημα είναι η μετεξέλιξη των** άμεσων διεκδικητικών αιχμών (με βάση το επίπεδο συνείδησης, τα «θερμά» μέτωπα της ταξικής πάλης, τις υπαρκτές εμπειρίες κλπ.) σε **μια** συνολική πολιτική κατεύθυνση στον αντίποδα των επιλογών του κεφαλαίου, της ΕΕ και της κυβέρνησης, που συνδυάζουν την αντίσταση στον κοινωνικό πόλεμο, με την απαίτηση για αλλαγή στη σχέση εκμετάλλευσης (αξιόλογα συμπεράσματα σε αυτή την κατεύθυνση προκύπτουν από τη δράση των δικών μας δυνάμεων στους αγώνες των βιβλιοϋπαλλήλων, λογιστών, εκπαιδευτικών, ΟΤΑ, μηχανικών, συμβασιούχων, νοσοκομειακών κλπ).

Η σύνδεση των παρεμβάσεων στο εργατικό κίνημα με το συνολικό πολιτικό ζήτημα σε μια εποχή «διάρρηξης του κοινωνικού συμβολαίου» γρήγορης πολιτικοποίησης της πάλης, γενίκευσής της ακόμα και για τα «μικρά» ζητήματα.

Η διάσταση ανάμεσα στην οικονομική και πολιτική πάλη είναι η βάση ώστε ο αναγκαίος πολιτικός χαρακτήρας της εργατικής πάλης να υποτάσσεται τελικά στην αστική πολιτική, στο όνομα μάλιστα της πλατιάς «οικονομικής» ενότητας όλων των εργαζομένων. Αυτή η αντίληψη βρίσκεται πίσω από την επιμονή διαφόρων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς να συμμετέχουν στις πρωτοβουλίες της ΓΣΕΕ.

Στην κατεύθυνση αυτή είναι αναγκαία η **συνεχής προσπάθεια συνολικού μετώπου και διακλαδικού αγώνα** καθώς και η **ένταση και ποιοτική αναβάθμιση της ιδεολογικής παρέμβασης** διότι η πραγματοποίηση ακόμα και μιας κινητοποίησης προϋποθέτει την αμφισβήτηση - άρνηση των δογμάτων περί αντοχής της εθνικής οικονομίας, ανταγωνιστικότητας, οικονομικών δεικτών, παραγωγικότητας, ανάπτυξης και επενδύσεων για θέσεις εργασίας, μονόδρομου της ελεύθερης αγοράς κλπ, σε μια κρίσιμη μάζα αγωνιστών.

Η αυτοτέλεια - ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος και των οργάνων του από όλα τα νήματα που συνδέουν τα εργατικά συνδικάτα με το κράτος, την εργοδοσία, την Ε.Ε., τους κάθε λογής καθεστωτικούς μηχανισμούς. Να διαχωριστεί το εργατικό κίνημα από τους πολύμορφους συνδιαχειριστικούς μηχανισμούς, τα όργανα και τις επιτροπές ταξικής συμφιλίωσης, τα συμβούλια και ινστιτούτα της κυρίαρχης πολιτικής, τις εργοδοτικές ή κρατικές παροχές. Να καταργηθεί κάθε δικαστική διαμεσολάβηση και παρέμβαση στην εσωτερική ζωή και τη δράση των συνδικάτων. **Ανάλογη σημασία έχει και το ζήτημα της λειτουργίας των εργατικών συλλογικοτήτων** με οριοθέτηση από τη γραφειοκρατία, την «πάλη δια αντιπροσώπων» και τη λογική της «ανάθεσης» (πλούσια εμπειρία σε αυτό το ζήτημα έρχεται από το σωματείο μισθωτών τεχνικών, την εκπαίδευση, τους υγειονομικούς κλπ).

Μα πιο μεγάλη σημασία έχει η συγκρότηση οργάνων εργατικής πολιτικής. Τα συνδικάτα (ακόμα και τα πιο ταξικά) έτσι κι αλλιώς θα έχουν περιορισμένα όρια στις κρίσιμες στροφές της ταξικής πάλης. Οι εργατικοί σύνδεσμοι σε πόλεις και μεγάλους κλάδους, οι συνελεύσεις σε χώρους δουλειάς και συνοικίες και ο συντονισμός τους, τα ανεξάρτητα κέντρα αγώνα και οι επιτροπές στους χώρους δουλειάς πρέπει μόνιμα και με σταθερό τρόπο να είναι βασικό κριτήριο της φυσιογνωμίας του ΝΕΚ.

Η προώθηση μιας άλλης λογικής συγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος που σημαίνει ότι το κύριο βάρος στη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να δοθεί στους χώρους δουλειάς και σε εργατικές συλλογικότητες που θα καλύπτουν όλους τους εργαζόμενους του χώρου. Θα υπερβαίνουν δηλαδή τη διαταξικότητα, τον συντεχνιασμό, το κοινό επάγγελμα και το είδος της εργασιακής σχέσης ως βάση συγκρότησης (σημαντική εμπειρία τέτοιων προσπαθειών έρχονται από το νεοσύστατο σωματείο εργαζομένων στην ενέργεια, με πυρήνα στη ΔΕΗ Κοζάνης - Πτολεμαΐδας, τους ΟΤΑ, τους βιβλιοϋπάλληλους). Σ' αυτή μας την αντίληψη ανταποκρίνονται καλύτερα τα πανεθνικά συνδικάτα κατά κλάδο παραγωγής (που βεβαίως θα έχουν «βάση» τους τις πρωτογενείς εργατικές συλλογικότητες - τα πρωτοβάθμια σωματεία - και τον αποφασιστικό τους λόγο) και τα επιχειρησιακά σωματεία κατά χώρο δουλειάς (που βεβαίως συμπληρώνονται από συνδικαλιστικές μορφές κατά νομό ή περιοχή ή κλάδο για τους εργαζόμενους των μικρότερων επιχειρήσεων).

Η κατάχτηση της ενότητας της εργατικής τάξης είναι πρωταρχικό πρόβλημα, αν λάβουμε υπόψη το μεγάλο κατακερματισμό της (δημόσιος-ιδιωτικός τομέας, ντόπιοι-ξένοι, μισθολογικές διαφορές, επίπεδα ιεραρχίας, εργασιακές σχέσεις και συνθήκες δουλειάς, ρόλος στην παραγωγή, μορφωτικό επίπεδο κ.λπ.) και ορισμένα αρνητικά φαινόμενα στη συμπεριφορά της (ρατσισμός, ανταγωνισμός μεταξύ εργαζομένων, σύγκρουση τμημάτων τους κ.λπ.). Το ΝΕΚ επιδιώκει σταθερά την ενότητα, το

συντονισμό, την αλληλεγγύη, γενικά και σε κάθε αγώνα, όχι κυρίως από τη σκοπιά της οργάνωσης ή κάποιων κοινών αιτημάτων. Αλλά ως στρατηγικό ζήτημα που εξασφαλίζεται κατά βάση με ουσιαστικότερη ενοποίηση, σε κορυφαία πολιτικά μέτωπα και με την ανάδειξη των βαθύτερων συμφερόντων που ενοποιούν την εργατική τάξη απέναντι στο κεφάλαιο. Με βάση το σημερινό συσχετισμό δυνάμεων των πολιτικών ρευμάτων στο εργατικό κίνημα και στο φόντο της αντεργατικής επίθεσης, είναι απαραίτητη μια **«νέα ταξική εργατική ενότητα»**, με θεμελιώδεις ορίζουσες τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική ΝΔ -ΠΑΣΟΚ -Ε.Ε. -κεφαλαίου και την ανεξαρτησία από τον υποταγμένο συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Η αξιοποίηση κάθε δυνατότητας **κοινής αγωνιστικής δράσης με τις συνδικαλιστικές αριστερές κινήσεις** και με κάθε τάση αντίστασης, με βάση τα πολιτικά κριτήρια που προαναφέρθηκαν. Σήμερα η έλλειψη ανατρεπτικής γραμμής του ΠΑΜΕ (που το οδηγεί στο δίπολο σεχταρισμού-ενσωμάτωσης, με την εξαργύρωση των αγώνων στις εκλογές και τους ψήφους) ή η διαχειριστική φιλο-ΕΕ πρακτική του ΣΥΝ δεν πρέπει να λειτουργούν ως άλλοθι για να μην εξαντλούνται οι όποιες δυνατότητες ούτε δικαιολογούν την παραίτηση από αυτή την πλευρά της τακτικής μας.

Το Συνέδριο του NAP προτείνεται να αποφασίσει την δημιουργία μιας ενιαίας, κοινωνικο-πολιτικής κίνησης με βάση μια κοινή αντίληψη για τα προγραμματικά χαρακτηριστικά του **Νέου Εργατικού Κινήματος**. Θα συγκροτείται από πρωτοπόρους αγωνιστές μέσα από ισότιμες ανοιχτές και δημοκρατικές διαδικασίες που θα αποτελέσουν και τον πρωταρχικό αναγκαίο πυρήνα και το εφαλτήριο απεύθυνσης στην εργατική τάξη.

Η κίνηση αυτή θα στηρίζεται και θα «αναπνέει» μέσα στις εργατικές συσπειρώσεις, θα περιλαμβάνει βασικές δυνάμεις των σχημάτων. Εάν τα σχήματα δεν είναι ώριμα να κινηθούν στην κατεύθυνση της πολιτικής ενοποίησης σε γραμμή νέου εργατικού κινήματος, είναι απολύτως «νόμιμο», στη βάση της εργατικής δημοκρατίας να κινηθούν σε αυτή την κατεύθυνση πρωτοπόρες δυνάμεις από το εσωτερικό τους. Αυτό ούτε υποκαθιστά, ούτε αντιπαρατίθεται, ούτε πολύ περισσότερο διασπά τις ταξικές συσπειρώσεις ως κινήσεις του αντικαπιταλιστικού αγώνα στους κλάδους.

Η κίνηση του Νέου Εργατικού Κινήματος δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση παράταξη του NAP και των φίλων του, ούτε θα προκύψει από τη μετεξέλιξη πρωτοβουλιών και κινήσεων που ήδη υπάρχουν. Θα είναι αποτέλεσμα μιας ανώτερης σύνθεσης, υπέρβασης των σημερινών άγονων διαχωρισμών στο ριζοσπαστικό δυναμικό του εργατικού κινήματος με μια ενοποίηση στη στρατηγικής σημασίας γραμμή του ΝΕΚ. Πρωταρχική προϋπόθεση είναι να αποκτήσει προγραμματική διακήρυξη και να συνδεθεί με τους βασικούς παραγωγικούς κλάδους, ιδιαίτερα στις μεγάλες μονάδες. Επιπλέον, μια τέτοια κίνηση οφείλει να αναπτύξει πρωτοπόρες παρεμβάσεις στην οργάνωση και τη νικηφόρα έκβαση της εργατικής πάλης να λειτουργεί ως κέντρο επεξεργασιών, διαρκές στήριγμα των κοινωνικών δικαιωμάτων στους εργασιακούς χώρους», δίκτυο επικοινωνίας-πληροφόρησης και φορέας ενός νέου, εργατικού πολιτισμού αλληλεγγύης και δημιουργικότητας. Η έλλειψή της, στα χρόνια που πέρασαν, αποτέλεσε βασικό ανασταλτικό παράγοντα στη γενίκευση, τη σταθερότητα και τον πολιτικό προσανατολισμό των αγώνων, καθήλωσε τις πολιτικο-συνδικαλιστικές συσπειρώσεις στα σημερινά τους όρια και δυσκόλεψε τον βαθύτερο πολιτικό συντονισμό τους. Απαραίτητος και ουσιαστικός όρος είναι η ενοποίηση του δυναμικού του NAP στη στρατηγική αντίληψη και στους δρόμους υλοποίησης του Νέου Εργατικού Κινήματος, μέσα από ένα ανοικτό συντροφικό πολιτικό διάλογο. **Η προσπάθεια για την ίδρυση κίνησης του ΝΕΚ, θα μπορούσε να διευκολυνθεί από την έκδοση ενός εντύπου του ΝΕΚ** που θα πλαισιώνεται από αγωνιστές του κινήματος, επιστήμονες- διανοούμενους, πολιτικά στελέχη που αποδέχονται τη λογική του ΝΕΚ. Μια έκδοση που σε καμιά περίπτωση δεν έχει τη λογική των προειλημμένων αποφάσεων.

Η διαμόρφωσή του Νέου Εργατικού Κινήματος θα είναι μια πορεία συνύπαρξης και αντιπαλότητας, ενότητας και αντιπαράθεσης του παλιού με το νέο, της τάσης

απεγκλωβισμού από την αστική κυριαρχία με την τάση συμβιβασμού προς αυτήν. Συνεπώς, στρατηγική του Νέου Εργατικού Κινήματος είναι να φέρει στο προσκήνιο δυναμικά και με δυνατότητα ηγεμονίας την πολιτική έκφραση-συμπεριφορά που αντικατοπτρίζει τις ρηξιακές τάσεις του εργατικού «είναι», να τους δώσει σάρκα και οστά στις άμεσες και απώτερες κοινωνικοταξικές αναμετρήσεις, να τις αναπτύξει και να τις μετασχηματίσει ποιοτικά **ως το** επίπεδο μιας εφ' όλης της ύλης συνειδητής αντιπαράθεσης με το κεφάλαιο.

Ο συντονισμός των εργατικών συλλογικοτήτων που από σήμερα εκφράζει την ανάγκη μιας ριζικής στροφής στο εργατικό κίνημα και στο άμεσο μέλλον θα μπορεί να αποτελεί στην πράξη μια άλλη, **ριζοσπαστική αγωνιστική πρόταση, ενός ανεξάρτητου από το αστικοποιημένο σ. κ. Κέντρου Αγώνα.** Το Κέντρο Αγώνα δεν είναι η συσπείρωση της άποψής μας για το Νέο Εργατικό Κίνημα ούτε ο συντονισμός των εργατικών σχημάτων. Αποτελεί πολύμορφη αγωνιστική συσπείρωση και μπορεί να περιλαμβάνει σωματεία, εργατικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, ΔΣ, αγωνιστές. Προϋποθέτει τη συμφωνία σε μια αγωνιστική πλατφόρμα που θα υπερβαίνει τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις του χώρου, θα ενσωματώνει πλευρές των διεκδικήσεων απέναντι στο συλλογικό καπιταλιστή (κράτος, ΕΕ, ΣΕΒ), χωρίς βέβαια να αποσπάται από την οικονομική πάλη απέναντι στο συγκεκριμένο εργοδότη/τες του χώρου ή του κλάδου. Ο συντονισμός αυτός δεν ταυτίζεται με το συντονισμό των σωματείων που επηρεάζονται από τη ριζοσπαστική Αριστερά. Είναι πιο ευρύς και επιβάλλεται να συσπειρώνει δυνάμεις που δεν ανήκουν στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά αλλά διαφοροποιούνται από το γραφειοκρατικό σ.κ. Η παραπομπή αυτού του στόχου σε συνθήκες που «θα ωριμάσουν κάποτε», η άρνηση των ενεργειών που απαιτούνται από τώρα είναι ένας ακόμη δρόμος για τη σύνθλιψη κάθε **ανεξάρτητης** αγωνιστικής τάσης στο δίπολο ΓΣΕΕ -ΠΑΜΕ. Με ανοικτή συλλογική συζήτηση και δράση είναι ανάγκη από σήμερα να πραγματοποιήσουμε τα βήματα που μπορούν να γίνουν και να ανοίξουμε τους δρόμους σε αυτή τη λογική – έστω από ένα μικρό αριθμό σωματείων και συλλογικοτήτων που κινούνται στην κατεύθυνση αυτή.

Η αριστερή αντικαπιταλιστική πτέρυγα και τα σχήματα

Η συγκρότηση και παρουσία του αγωνιστικού αριστερού δυναμικού των σχημάτων σε αρκετούς εργασιακούς χώρους είναι **μία από τις κατακτήσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και του NAP** και αποτελεί βασική μορφή παρέμβασής μας. Οι συσπειρώσεις και τα σχήματα, στο σύνολο τους, δεν έχουν ενιαίους ιδεολογικούς- πολιτικούς προσανατολισμούς. Ανάμεσα τους υπάρχουν αρκετά τα οποία κρατούν ανοικτή την προοπτική του Νέου Εργατικού Κινήματος και τον ορίζοντα της αντικαπιταλιστικής πολιτικής ενοποίησης, που διαφοροποιούνται από αντιλήψεις και λογικές, οι οποίες εντάσσονται ή οδηγούν στη ρεφορμιστική αριστερά είτε αναπαράγουν τον κατακερματισμό και τους μοναχικούς δρόμους.

Οι στοχεύσεις μας για την φάση αυτή είναι: Οι συσπειρώσεις να συνεισφέρουν ώστε να αναπτυχθούν μαζικοί αγώνες ενάντια στην αντεργατική επίθεση. Να οικοδομηθούν νέα σχήματα και να αναζωογονηθούν όσα αδρανούν. Να διευρυνθούν αποφασιστικά τα σχήματα, προς το διάσπαρτο αγωνιστικό ριζοσπαστικό τμήμα εργαζομένων και τους αγωνιστές της βάσης του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, του ΠΑΣΟΚ που ασφυκτιούν στις πρακτικές του ρεφορμισμού.

- **Η ανώτερη πολιτική ενοποίηση του δυναμικού της αριστερής ταξικής πτέρυγας σε πανελλαδικό επίπεδο,** αποτελεί κεντρικό μας στόχο για το επόμενο διάστημα. Πρόκειται για **ένα βήμα που - σε μια πορεία - επιδιώκουμε να καταλήξει σε ένα σχετικά συγκροτημένο και με πανελλαδική έκφραση ενιαίο μέτωπο ταξικής αντικαπιταλιστικής δράσης αυτού του δυναμικού.** Εκτιμώντας ότι το σημερινό επίπεδο συντονισμού δεν επαρκεί με βάση τις ανάγκες της ταξικής πάλης προτείνουμε την άμεση έναρξη μιας διαδικασίας για μια συνολική και σε ανώτερο πολιτικό επίπεδο εμφάνιση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του εργατικού κινήματος. Για να εμφανιστεί σε πανελλαδικό επίπεδο, με βαθύτερα πολιτικά στοιχεία ενοποίησης και **με ενιαίο- μετωπικό τρόπο** όλο το αντικαπιταλιστικό δυναμικό που δραστηριοποιείται μέσα και έξω

από τα εργατικά σχήματα-συσπειρώσεις. Επιδιώκουμε αυτό το μέτωπο να είναι πολύμορφο και να ενοποιεί –χωρίς επιλεκτικότητα, προνομιακές σχέσεις ή αποκλεισμούς- το μεγαλύτερο δυνατό εύρος αγωνιστών αλλά και συλλογικοτήτων που δρουν με ριζοσπαστική, ταξική πρακτική και λογική εργατικής χειραφέτησης. Ταυτόχρονα, όμως, επιδιώκουμε να σφραγίζεται βαθύτερα από σχετικά ενιαία και ευδιάκριτα πολιτικά/ κινηματικά χαρακτηριστικά που θα δημιουργούν και πρακτικά την εικόνα μιας άλλης συνολικής πολιτικής τάσης στο εργατικό κίνημα (και όχι απλώς μια άλλη παράταξη στο σ.κ.). Τέτοια στοιχεία είναι οι κοινές συνολικές αντικαπιταλιστικές/ ταξικές θέσεις, η λογική της ριζικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, η στάση στους αγώνες και τη λειτουργία των σωματείων, η ανεξαρτησία από το υποταγμένο σ.κ, η σαφής και συνολική αντίθεση προς το μπλοκ κυβέρνησης- κεφαλαίου- ΕΕ- ΠΑΣΟΚ, οι σχετικά ενιαίες στοχεύσεις και πρακτικές. Τα βήματα που θα γίνονται στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να ανταποκρίνονται στις πραγματικές δυνατότητες του δυναμικού της αριστερής πτέρυγας ενώ, ταυτόχρονα, θα συμβάλουν στην ευρύτερη επιδίωξη για την ταξική αναγέννηση-ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος με βάση τη λογική του νέου εργατικού κινήματος. **Τα όποια βήματα, βέβαια, για να είναι αποτελεσματικά προϋποθέτουν την ενοποίηση σε μια κοινή αντίληψη και δράση όλου του δυναμικού του ΝΑΡ καθώς η απαιτητικότητα και συνθετότητα του προτεινόμενου εγχειρήματος δεν αφήνουν περιθώρια να μείνει κανένας έξω από την προσπάθεια.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε. ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ: ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

1. Για μια μαχητική εργατική αντιπολίτευση

Το ΝΑΡ διατύπωσε τη θέση για μια μαχητική εργατική αντιπολίτευση, στην προσπάθεια του να απαντήσει στην αγωνία και την ανάγκη των εργαζομένων και των νέων να υπάρξει ουσιαστικό αγωνιστικό μέτωπο απέναντι στην κυβερνητική επίθεση, στη συναίνεση του ΠΑΣΟΚ και γενικότερα στην πολιτική του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Για να εκφράσει την ανάγκη του κόσμου της εργασίας να καλυφθεί το έλλειμμα αντιπολίτευσης. Δεν είναι τυχαίο ότι ένα από τα συνθήματα των εργαζομένων και των νέων είναι το «Όταν τα βρίσκουν στο κτίριο της βουλής, η μόνη αντιπολίτευση είμαστε εμείς».

Στις ΘΕΣΕΙΣ της ΠΕ αναφέρονται οι αδυναμίες μας για μια ενιαία πολιτική αντίληψη και πρακτική στο μαζικό κίνημα και στα μέτωπα πάλης. Η λογική της εργατικής αντιπολίτευσης απαντά στο πρόβλημα αυτό από τη σκοπιά:

-της συνένωσης σε ένα ενιαίο πολιτικό μέτωπο του πολιτικοποιημένου αγώνα των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, με τον πολιτικό αγώνα στα μέτωπα των ελευθεριών, του περιβάλλοντος, του πολέμου, του πολιτισμού, καθώς και με τον αγώνα της νεολαίας στη μόρφωση, τη δουλειά, τη ζωή

-της ανάπτυξης του πολιτικού δυναμισμού του μαζικού κινήματος, της ικανότητάς του να αποσπά κατακτήσεις, να ανατρέπει συσχετισμούς και να δημιουργεί τις προϋποθέσεις συνολικής απόκρουσης, ρήξης και ανατροπής της αστικής επίθεσης και πολιτικής.

-της ενίσχυσης των τάσεων ριζοσπαστικοποίησης, για αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και διαφοροποίησης δυνάμεων από τη βάση του ΚΚΕ, του ΣΥΝ αλλά και της εργατικής βάσης του ΠΑΣΟΚ.

Κρίσιμη πλευρά της εργατικής-μαχητικής αντιπολίτευσης αποτελεί η ανάπτυξη νεολαιίστικου κινήματος που έχει ρίζες και δίνει μάχες στους χώρους που ζει, εργάζεται και σπουδάζει η νεολαία. Που έχει συνέχεια στη δράση του και μια διακριτή πολιτική ταυτότητα και ένα σύνολο ριζοσπαστικών αξιακών χαρακτηριστικών, που ενοποιεί στον έναν ή τον άλλο βαθμό τα διαφορετικά

του τμήματα, που έχει συγκροτημένους θεσμούς και μορφές οργάνωσης και εντάσσεται οργανικά στο ευρύτερο λαϊκό και εργατικό κίνημα. Στο πλαίσιο ενός τέτοιου κινήματος, είναι ανάγκη να ξεχωρίζει όλο και πιο σταθερά, μαζικά και πολιτικά ευδιάκριτα μια ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική πτέρυγα που θα επιδρά πολιτικά στην αγωνιστική κίνηση της νεολαίας.

Η Μαχητική Εργατική Αντιπολίτευση αποτελεί προσπάθεια αναβάθμισης του πολιτικού προσανατολισμού του κινήματος από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων, και η οικοδόμησή της συνδέεται με την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του κινήματος και την πραγματοποίηση βημάτων για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς και την ενίσχυση των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Από την άποψη αυτή **δημιουργεί τους όρους για νικηφόρους αγώνες που θα κλονίζουν τους βασικούς πυλώνες της αντεργατικής επίθεσης. Η Μαχητική Εργατική Αντιπολίτευση συνδέεται με το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο, αποτελεί δρόμο συγκρότησης και πεδίο εφαρμογής του ΑΕΜ, προσπάθεια δημιουργικής εφαρμογής της πολιτικής μας στις σημερινές συνθήκες. Δεν περιορίζεται σε μια «αμυντική αντιπολίτευση», αλλά δημιουργεί όρους αντεπίθεσης και προοπτικής.** Συνολικά το περιεχόμενό της, που εμπνέεται από το πρόγραμμα του ΑΕΜ, περιγράφεται στις θέσεις και περιέχει σε ενότητα στοχεύσεις που τείνουν:

* **Να αναχαιτίσουν την αντεργατική λαίλαπα.** Να καταργήσουν αντιδραστικούς νόμους, να βελτιώσουν άμεσα και υλικά τη θέση των εργαζομένων. Να υπερβούν το πλαίσιο της απλής διαπραγμάτευσης της θέσης των εργαζομένων και να θέσουν το ποιοτικό στοιχείο της αλλαγής του συσχετισμού κεφαλαίου-εργασίας.

* **Να σπάσουν τα δεσμά του αστικού κοινοβουλευτικού δικαστικού ολοκληρωτισμού,** της «δικτατορίας» των Μ.Μ.Ε. και της «εικονικής δημοκρατίας». Για την απόκρουση της ασκούμενης αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας, με την κατάργηση αυταρχικών, αντιδραστικών, αντιαπεργιακών ρυθμίσεων και θεσμών. Ενώπιον στην αντιδραστική αναθεώρηση του συντάγματος.

* **Να κλονίσουν την κυριαρχία της ιμπεριαλιστικής νέας τάξης,** των πολεμικών προπαρασκευών και επιθέσεων, της συμμετοχής σε αυτές ελληνικών ιμπεριαλιστικών «αποστολών», για την κατάργηση των πολεμικών ορμητηρίων στην χώρα μας. Να καταφέρουν πλήγματα κατά των πολυπλόκαμων, οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών, πολιτισμικών, θεσμικών κ.α. σχέσεων διαπλοκής της χώρας με το διεθνές σύστημα του κεφαλαίου μέχρι και τη συνολική αποδέσμευση απ' αυτό, ως μια κρίσιμη προϋπόθεση για να ενισχύονται οι δυνατότητες επαναστατικής ανατροπής στη χώρα μας.

* **Να διαμορφώσουν μέτωπο κατά του σκοταδισμού** του «ανορθολογισμού» της θρησκευτικής παραζάλης και των κυρίαρχων νεοφιλελεύθερων δογμάτων..

* **Να βελτιώνουν τις συνθήκες ζωής των εργαζομένων** και θα αναβαθμίζουν το φυσικό και δομημένο περιβάλλον, θα βάζουν φραγμό στις οικολογικές καταστροφές.

Με βάση τα παραπάνω, το πολιτικό στίγμα της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης περιλαμβάνει ως βασικό και αυτονόητο στοιχείο το «ούτε βήμα πίσω», καμιά χειροτέρευση τη θέσης των εργαζομένων, απόκρουση της αντιδραστικής επίθεσης». Αντιπαρατίθεται την ουσία της επίθεσης, στις καίριες επιλογές και τους πυλώνες της, στις λογικές της συνυπευθυνότητας για την «εταιρεία μας, την εθνική οικονομία, την ανταγωνιστικότητα» κ.ά.. Διεκδικεί βελτίωση της εργατικής θέσης (όχι απλώς μη επιδείνωση), με βάση τις σύγχρονες κοινωνικές δυνατότητες και ανάγκες. Αμφισβητεί την εκμετάλλευση-αγοραπωλησία της εργατικής δύναμης, προσπαθώντας να ανοίγουν δρόμοι ώστε να εκφράζεται η υπεροχή της στρατηγικής πλευράς των εργατικών συμφερόντων, που ενώνουν τα διάφορα εργατικά τμήματα, ενάντια στον κατακερματισμό και τις

συντεχνιακές πρακτικές και περιέχουν γενικότερες διεκδικήσεις (πόλεμος, ελευθερίες, περιβάλλον κ.ά.).

Το περιεχόμενο αυτό σφραγίζεται από τη σαφή αντίθεση προς την κυβερνητική πολιτική συνολικά (όχι μόνο προς το τάδε μέτρο ή τον δείνα υπουργό), **από τη σαφή αντίθεση προς το ΠΑΣΟΚ** (για την κυβερνητική του θητεία, για ό,τι πράττει ή δεν πράττει ως αντιπολίτευση, για ό,τι επαγγέλλεται, για τη στάση του στο πλαίσιο της ΓΣΕΕ, των δήμων κ.λπ.). Η μαχητική εργατική αντιπολίτευση διεκδικεί την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ από τα κάτω και από τ' αριστερά, όπως και κάθε κυβέρνηση που ασκεί αυτή την πολιτική, την καταδίκη της εναλλαγής των δίδυμων πύργων της αστικής πολιτικής (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ). Κι ακόμα εκφράζεται στην απειθαρχία στις εντολές της ΕΕ, στην πάλη για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, στο κλείσιμο των βάσεων, στην έξοδο από το ΝΑΤΟ κλπ. τη σαφή αντίθεση συνολικά προς το αστικό μπλοκ εξουσίας (ΣΕΒ, αστικά ΜΜΕ κλπ) και κάθε αστικό θεσμό και μηχανισμό, εθνικό ή διεθνικό (τοπική αυτοδιοίκηση, ΟΟΣΑ κ.λπ.). Η μαχητική εργατική αντιπολίτευση οριοθετείται από την υποταγή της ΓΣΕΕ και τα αδιέξοδα του ΠΑΜΕ, και συνδέεται με την απαίτηση μιας άλλης Αριστεράς, πέρα από τις λογικές και πρακτικές των ΚΚΕ-ΣΥΝ.

Μια τέτοιου τύπου πολιτικοποίηση είναι αναγκαία για να οικοδομηθεί νικηφόρο κίνημα. Το αποδειώνει και η πείρα του κινήματος. Τι μέλλον είχαν, για παράδειγμα, οι αντιστάσεις στις ΔΕΚΟ, όταν έγιναν από τη σκοπιά της ανταγωνιστικότητας, ή για το ασφαλιστικό όταν υιοθετούνται τα περί δημογραφικής γήρανσης; Αρκούν μόνο τα αμυντικά αιτήματα («να μην περάσει το τάδε μέτρο» και μόνο, «καμιά αλλαγή στο νόμο πλαίσιο» απλώς); Πετυχαίνουμε μεγαλύτερη συσπείρωση αν περιορίσουμε τους στόχους μόνο σε συγκεκριμένα αιτήματα και μάλιστα μόνο για το χώρο; Μήπως είναι περιττές οι πολιτικές στοχεύσεις στο διεκδικητικό πλαίσιο; Η αντιπαράθεση με το ΠΑΣΟΚ ή την Ε.Ε στενεύει το εύρος των αγωνιζόμενων ή απαντά στις αγωνίες της ριζοσπαστικής εργατικής βάσης και την απελευθερώνει;

Για μας είναι αναντικατάστατη η αυτοτελής ιδεολογική πολιτική παρέμβαση του ΝΑΡ και γενικά των δυνάμεων της επαναθεμελίωσης σε όλα τα ζητήματα αυτά.. Ωστόσο είναι απολύτως αναγκαία η ιδεολογική αντιπαράθεση με την αστική πολιτική και τα βασικά δόγματά της και μέσα στο κίνημα. Η κυβέρνηση και συνολικά ο συνασπισμός εξουσίας στηρίζει ιδεολογικά κάθε μέτρο που προωθεί (τις αλλαγές στην παιδεία στο όνομα της ανταγωνιστικότητας, το ελαστικό οράριο στο όνομα των αναγκών του καταναλωτή).

Αποτελεί, επομένως, ανάγκη να ανοίξει, και στο πλαίσιο του κινήματος, ιδεολογική πολιτική αντιπαράθεση σε κρίσιμα μέτωπα όπως: Ο συλλογικός αγώνας ενάντια στον ανταγωνισμό, τις ατομικές λύσεις και το βόλεμα. Η αντίκρουση της άποψης ότι ο καπιταλισμός, η αγορά, η εκμετάλλευση, η Ε.Ε, η «παγκοσμιοποίηση» είναι μονόδρομος. Η ανάδειξη του χάσματος ανάμεσα στις ανάγκες και δυνατότητες και σ' αυτό που ζούμε, ανάμεσα στα κέρδη των λίγων και την αθλιότητα της κοινωνικής πλειοψηφίας. Η αντιπαράθεση στις λογικές της «εθνικής οικονομίας», της «ισχυρής Ελλάδας», της «επιχείρησής μας». Η αντιπαλότητα στον εθνικισμό, το ρατσισμό, τον ανορθολογισμό, το σκοταδισμό. Η αποκάλυψη του υπαρκτού νεοφιλελευθερισμού: τι σημαίνουν οι ιδιωτικοποιήσεις (π.χ. Νέα Ορλεάνη), που οδήγησαν η διευθέτηση του χρόνου και η ανασφάλιστη εργασία (π.χ. Ιρλανδία), τι έφερε η κορωνίδα της αγοράς (χρηματιστήριο) κ.λπ.

Η σύνδεση του οικονομικού και του πολιτικού αγώνα αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της προσπάθειάς μας και ένα από τα μεγάλα ερωτήματα που πρέπει να απαντήσουμε. Ως τώρα είναι κυρίαρχη η λογική της παραδοσιακής Αριστεράς (που σε μεγάλο βαθμό κυριαρχεί και στην εξωκοινοβουλευτική), που διχάζει τα δύο και θεωρεί τον πρώτο υπόθεση των συνδικάτων και το δεύτερο του κόμματος. Έτσι, η σύνδεσή τους γίνεται κατά βάση έξω από τις διεργασίες και διαδικασίες του κινήματος, με την ειδική δουλειά του κάθε κόμματος στις πρωτοπορίες του.

Ως ΝΑΡ, παρότι μιλάμε για την άρση του διχασμού αυτού (χωρίς προφανώς να ταυτίζουμε τα δύο επίπεδα), ελάχιστα δουλέψαμε για το πώς θα γίνει και στην πράξη. Γι' αυτό κυρίως απέτυχε το Κέντρο Εργατικής Παρέμβασης και δυσκολεύεται ο βαθύτερος συντονισμός των σχημάτων, γι' αυτό η «συνδικαλιστική επιρροή» δεν μεταφράζεται πολιτικά κ.λπ.

Για το πρόβλημα αυτό δεν υπάρχουν έτοιμες συνταγές, αλλά σίγουρα συνδέεται με όλα τα ζητήματα της πολιτικοποίησης του κινήματος, των διαδικασιών ζύμωσης και ανάδειξης των διεκδικήσεων για γενικότερα θέματα, της αγωνιστικής συμπαράταξης προς άλλους αγωνιζόμενους κλάδους, της διαρκούς παρέμβασης των μετωπικών μορφών της αριστερής πτέρυγας καθώς και της ζωντανής αυτοτελούς πολιτικής -ιδεολογικής -πολιτιστικής παρέμβασης του ΝΑΡ και της ν.Κ.Α.

Η προώθηση της ενότητας - κοινής δράσης σε συνδυασμό με το διαχωρισμό και την αυτοτέλεια στις σχέσεις κινήματος - μετώπων και ΝΑΡ αποτελεί κρίσιμη πλευρά του ΑΕΜ.

Το επείγον και άμεσα ζητούμενο είναι η οικοδόμηση μιας **πλατιάς αγωνιστικής ενότητας**, μέσα από το περιεχόμενο της πάλης που προβάλλουμε, τις μορφές συσπείρωσης και τις μορφές πάλης που προωθούμε. Από την άποψη αυτή, με βάση και τις πρόσφατες εμπειρίες, η πιο πλατιά και προωθητική ενότητα:

* προϋποθέτει τον ουσιαστικό διαχωρισμό από την αστική πολιτική και τους φορείς της (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΕΕ, κεφάλαιο κλπ.)

* οικοδομείται στη βάση με ένα επαρκές και όχι μίνιμουμ περιεχόμενο που απαντάει στις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας.

* προϋποθέτει την αντιπαράθεση με τους φορείς του υπάρχοντος συνδικαλιστικού κινήματος που προωθούν μια αστική λογική (ΓΣΕΕ), την υπέρβαση εκείνων που υιοθετούν μια αποτυχημένη λογική (ΠΑΜΕ) ή εκείνων που αρκούνται σε μια δράση ως «αριστερό πεζοδρόμιο» της ΓΣΕΕ ή του ΠΑΜΕ.

* περιλαμβάνει τις τάσεις διαφοροποίησης της εργατικής βάσης του ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, στη βάση μιας γραμμής που απαντά στα επίδικα θέματα της επίθεσης από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και όχι με υπόκλιση στα «κοινά σημεία» με τις ηγεσίες ή στη λογική του «αντιδεξιού», του «αντινεοφιλελεύθερου» ή του αντιμονοπωλιακού μετώπου.

Μπορεί, βέβαια, η πιο ουσιαστική πλευρά της αγωνιστικής ενότητας να οικοδομείται στη βάση, αλλά αυτό δεν γίνεται αδιαμεσολάβητα, διότι υπάρχουν οι ξεχωριστές πολιτικές δυνάμεις που δραστηριοποιούνται στο κίνημα. Από αυτή τη σκοπιά αντιμετωπίζουμε και το θέμα της **κοινής δράσης** με τις υπαρκτές δυνάμεις ή ρεύματα, **εξαντλώντας κάθε σχετικό περιθώριο που συμβάλλει στην κοινή αγωνιστική δράση**. Στις θέσεις έχουμε διατυπώσει ορισμένα απαραίτητα κριτήρια για μια στάση αρχών στο ζήτημα αυτό.

Στην αντίληψη και στην πρακτική μας, ωστόσο, **δεν έχουμε κατακτήσει ενιαία και βαθιά κριτήρια**. Έτσι, άλλοτε «μπατάρουμε» προς τη μία πλευρά (στην υπόκλιση στο μέσο όρο, που είναι και το συνηθέστερο) και άλλοτε στην άλλη (στον άσφαιρο διαχωρισμό). Το πρόβλημα περιπλέκεται από τη στάση των άλλων ρευμάτων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, καθώς και από την κομματικοκεντρική στάση του ΚΚΕ, από τη δυσκολία να διαμορφωθεί ανεξάρτητο ρεύμα που θα υπερβαίνει το δίπολο ΓΣΕΕ-ΠΑΜΕ κλπ.

Τα προβλήματα και αντιφάσεις που ανακύπτουν, σε αυτά τα πλαίσια, αφορούν στη **σχέση αυτοτέλειας και ενότητας**, κοινής δράσης-διαχωρισμού, **παρέμβασης και επίδρασης των ιδεών** και της πολιτικής της αντικαπιταλιστικής τάσης και των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Κατά τη γνώμη μας πρέπει να αποκτήσουμε μια διαλεκτική προσέγγιση. Ο στόχος της αυτοτέλειας αποτελεί την πρωταρχική πλευρά, καθώς εκφράζει την στρατηγική πλευρά των συμφερόντων, την απαραίτητη προϋπόθεση για τη επίδραση και για οποιαδήποτε κοινή δράση, ενώ είναι και ο πιο δύσκολος στόχος, καθώς βάλλεται από τις ρεφορμιστικές και αστικές δυνάμεις. Ταυτόχρονα όμως καθοριστικός είναι τελικά ο ρόλος της επίδρασης που μπορεί να έχει η αυτοτελής παρέμβαση. Αυτή κρίνει τελικά την αποτελεσματικότητά της. Η επιδίωξη της αυτοτέλειας δεν αποτελεί μονοεπίπεδο στόχο. Ζητούμενο δεν είναι η αυτοτέλεια μόνο του NAP, για παράδειγμα, και από κει και πέρα στο κίνημα η αντικαπιταλιστική τάση να χάνεται. Ούτε, από την άλλη, να υπάρχει αυτοτελής εμφάνιση των αντιφατικών έτσι κι αλλιώς αντικαπιταλιστικών τάσεων, με το NAP να εξαφανίζεται γενικά μέσα στα σχήματα. Κατά τη γνώμη μας η αυτοτελής παρέμβαση του NAP, η οποία πρέπει αποφασιστικά να ενισχυθεί, εκφράζει το περιεχόμενο της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, της «στρατηγικής στο τιμόνι» και του αντικαπιταλιστικού αγώνα μέχρι το τέλος και δεν μπορεί να υποκατασταθεί από την αντικαπιταλιστική πτέρυγα. Ούτε το NAP αποτελεί απλώς ένα μοχλό, ένα στήριγμα των μετωπικών πρωτοβουλιών και σχημάτων. Έχει δικό του, προωθημένο πολιτικό και θεωρητικό περιεχόμενο. Ταυτόχρονα πρέπει να αναπτύσσονται και να εμφανίζονται οι σημερινές μορφές του αντικαπιταλιστικού μετώπου, σε όλα τα επίπεδα και τα μέτωπα (από το συνολικό πολιτικό μέχρι τα μέτωπα των ελευθεριών, του πολέμου κλπ) και της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του κινήματος. Μεταξύ αυτών των διαφορετικών επιπέδων πρέπει να αναπτύξουμε σχέσεις δημιουργικής και όχι γραφειοκρατικής επίδρασης. Να ξεπεράσουμε, για παράδειγμα, λογικές που θεωρούν διάσπαση ενός σχήματος την ανοικτή και αυτοτελή έκφραση της άποψης του NAP ή της νΚΑ. Ή από την άλλη που θεωρούν τα σχήματα, τις συσπειρώσεις, τις κινήσεις ευκαιριακές συμπράξεις χωρίς μέλλον και ρόλο.

Με την ίδια λογική αντιμετωπίζουμε και την αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής τάσης σε σχέση με το συνολικό κίνημα. Πολύτιμες εμπειρίες έδωσαν για παράδειγμα η δημιουργία και η παρέμβαση της Πρωτοβουλίας Αγώνα το 2003 και η Διεθνής Αντικαπιταλιστική Αντιιμπεριαλιστική Συνάντηση πρόσφατα, αν και με διαφορετική δυναμική. Απέδειξαν τη δυνατότητα της ριζοσπαστικής Αριστεράς να συγκροτεί μεγάλες πολιτικές πρωτοβουλίες, να δρα με ανεξάρτητο τρόπο σε περιεχόμενο και μορφή, να δημιουργεί πολιτικά γεγονότα και να επιδρά στο ευρύτερο κίνημα. Αξίζει να σημειωθεί ότι και στις δύο περιπτώσεις έγινε προσπάθεια να συνδυαστεί ο διαχωρισμός με τις πρωτοβουλίες κοινής δράσης προς τις δυνάμεις που επηρεάζονται από το ΚΚΕ ή το Φόρουμ - ΣΥΝ.

Συνολικά, η αντικαπιταλιστική τάση δεν αποτελεί μία «αριστερή πτέρυγα» κάποιου «πλατύτερου» «δημοκρατικού», «αντινεοφιλελεύθερου», ή «αντιμονοπωλιακού» μετώπου. Αποτελεί, αντίθετα, τμήμα, αριστερή πτέρυγα του κινήματος, που ζει, αναπνέει και παλεύει μέσα στις εργατικές μάζες για την πολιτική και κοινωνική χειραφέτηση τους.

2. Ο πόλος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Στις ΘΕΣΕΙΣ της Π.Ε. τονίζεται ότι η προώθηση της λογικής του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου δεν μπορεί παρά να εκφράζεται και στο κρίσιμο πεδίο της συνολικής πολιτικής παρέμβασης, με την απάντηση στην ανάγκη για μια άλλη Αριστερά, μετωπική και ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική -επαναστατική. Επίσης, γίνεται μια παραπέρα επεξεργασία της πρότασης μας για τη διαμόρφωση του μετώπου-πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που αποτελεί βασική ανάγκη για τους εργαζόμενους -ειδικά για το ριζοσπαστικό τους κομμάτι- καθώς απαντά στο έλλειμμα συνολικής αντικαπιταλιστικής παρουσίας και παρέμβασης στην ελληνική κοινωνία. Διευκρινίζεται, ακόμα, ότι δεν επιδιώκουμε ένα αριστερό πόλο, λίγο πιο αριστερά από τις συμμαχίες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, για μια ενότητα γύρω από τον «εαυτό μας», για μικροκομματική κατανάλωση ή για να συγκεντρωθούν απλά κάποιες δυνάμεις μέχρι να περάσει η μπόρα της αντεπανάστασης.

Αναδειχνεται, επίσης, το πρόβλημα ότι ως NAP δεν έχουμε σταθερή κατεύθυνση δράσης για την **ευρύτερη αντικαπιταλιστική ενοποίηση του διάσπαρτου ή οργανωμένου, υπαρκτού ή εν δυνάμει αντικαπιταλιστικού δυναμικού** που αναζητά κι αγωνίζεται σε αντίθεση με τα πλαίσια

της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων και δεν καλύπτεται από τη διαχειριστική (ΣΥΝ) ή τη ρεφορμιστική (ΚΚΕ) Αριστερά.

Η εμφάνιση μιας μετωπικής - αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με υπολογίσιμους όρους στο πολιτικό προσκήνιο αποτελεί κρίσιμη τομή στο πολιτικό σκηνικό διότι θα σημάνει μια σημαντική **στροφή στους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς υπέρ της εργατικής πολιτικής**. Θα αποτελέσει την πρώτη, κρίσιμη συγκέντρωση των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που μπορούν να καταφέρουν ρήγματα στην πολιτική της κυβέρνησης, της Ε.Ε, του κεφαλαίου, του ΠΑΣΟΚ. Θα συμβάλλει στην προσπάθεια αναγέννησης και επαναθεμελίωσης της επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς.

Από τη μέχρι σήμερα συζήτηση και την εμπειρία από τις απόπειρες πραγματοποίησης κάποιων βημάτων στην κατεύθυνση αυτή, έχουμε κατανοήσει τις δυσκολίες του εγχειρήματος αλλά και τις αδυναμίες της γραμμής μας. Δεν είναι τυχαίο ότι, στη βάση αυτή, αναπαράγονται ταλαντεύσεις ακόμα και αμφισβητήσεις για τη δυνατότητα μιας άλλης αριστεράς. Το στοίχημα, ωστόσο, της επαναστατικής Αριστεράς δεν «παίζεται» μόνο η κυρίως στο πλαίσιο των σημερινών δεδομένων στην κοινωνία και στην αριστερά. Θα κριθεί κυρίως, με όρους που διαμορφώνονται στο πλαίσιο των σύγχρονων κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων. Δεν είναι τυχαίο από την άποψη αυτή ότι :

-στις κοινωνικές και πολιτικές αναμετρήσεις των τελευταίων χρόνων (εργατικό κίνημα, πόλεμος, Θεσσαλονίκη 2003, φοιτητές, γειτονίες, Διεθνής Αντιιμπεριαλιστική Αντικαπιταλιστική Συνάντηση κ.ά.) έχει εμφανιστεί στην πράξη -με αντιφάσεις και διαφοροποιήσεις, αλλά με ευδιάκριτο τρόπο- ένα αξιόλογο και πολύμορφο δυναμικό αγωνιστών της ριζοσπαστικής κι αντικαπιταλιστικής πάλης.

-υπάρχουν αξιόλογα παραδείγματα των τελευταίων χρόνων που δείχνουν ότι οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς όταν προβάλλουν μια πολιτική που απαντάει σε πραγματικές ανάγκες, μπορούν να επηρεάζουν αποφασιστικά το κίνημα, να οικοδομούν πλειοψηφικά αγωνιστικά-ριζοσπαστικά μέτωπα, να προωθούν ευρύτερες ανακατατάξεις προς όφελος της επαναστατικής πολιτικής.

-το τελευταίο διάστημα σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα της βάσης του ΚΚΕ και του ΣΥΝ -αλλά και της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ- αναπτύσσονται αναζητήσεις για μια ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική προοπτική, καθώς και τάσεις αποστασιοποίησης ή και αποστοίχισης από τα κόμματα αυτά.

-υπάρχει ήδη ένα δυναμικό στη ριζοσπαστική και εξωκοινοβουλευτική Αριστερά -με αντιφάσεις και όρια, ανένταχτο ή οργανωμένο σε πολιτικά σχήματα- που έχει ταξική στάση στο κίνημα, αρνείται τη δορυφοροποίηση και την υποταγή στο ρεφορμισμό και επιμένει μαρξιστικά κι επαναστατικά. Αυτό το δυναμικό -ή έστω τμήματά του- συγχωνευόμενο με τις προηγούμενες διεργασίες, μπορεί να αποτελέσει «μαγιά» ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού πόλου.

- διαμορφώνονται πρωτοπορίες, αριστερές πτέρυγες και ριζοσπαστικές τάσεις, μέσα από την πάλη των εργαζομένων και της νεολαίας, οι οποίες εκφράζουν την τάση χειραφέτησης στο εσωτερικό της τάξης και στο κίνημα της.

Για να μη σπαταληθούν, άλλη μια φορά, ανέξοδα και αναποτελεσματικά οι διεργασίες και οι ριζοσπαστικές τάσεις αυτές είναι ανάγκη να συνδεθούν με την αντικαπιταλιστική πολιτική και τις επαναστατικές ιδέες, να μετασχηματιστούν σε ανώτερο συνολικό πολιτικό επίπεδο -και σ' αυτό ο ρόλος της επαναστατικής Αριστεράς και του μετώπου της είναι αναντικατάστατος.

Η πραγματοποίηση συγκεκριμένων βημάτων του μετώπου - πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς θα έχει άμεση επίδραση στην ανάπτυξη του κινήματος και στην πολιτική προοπτική του. Θα δώσει μια ενωτική διέξοδο στο διάσπαρτο αριστερό-αντικαπιταλιστικό δυναμικό

και θα αποτελέσει έμπρακτη απάντηση στις τάσεις κινηματισμού, δορυφοροποίησης, και σεχταρισμού. Αυτά όλα θα έχουν άμεση επίδραση στις ριζοσπαστικές τάσεις του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, αλλά και της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ, και θα δημιουργήσουν ποιοτικά νέες δυνατότητες διαλόγου και αναζήτησης για τα μεγάλα ερωτήματα της εποχής μας, στον οποίο οι δυνάμεις της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης διεκδικούν να έχουν αποφασιστική και ηγεμονική επίδραση.

Οι μέχρι σήμερα απόπειρες να πραγματοποιηθούν συγκεκριμένα βήματα στην κατεύθυνση του πόλου είχαν περιορισμένα αποτελέσματα. Περιορίστηκαν σε συζητήσεις, κοινές εκδηλώσεις και ανακοινώσεις των πολιτικών οργανώσεων που συμφωνούν στην ιδέα. Είναι γεγονός πως υποτιμήσαμε την έλλειψη σταθερών και αξιόπιστων προϋποθέσεων (δεσμοί με πρωτοπορίες κινήσεων, ενωτική κουλτούρα, επίπεδο διαλόγου, συμφωνία σε πολιτικό πρόγραμμα κλπ.) καθώς και τις δυσκολίες που πρέπει να υπερβούμε:

- Οι αντιφάσεις της δικής μας πολιτικής και πρακτικής ως προς το χαρακτήρα, το περιεχόμενο και τους δρόμους προώθησης του πόλου, σε συνδυασμό με τους αρνητικούς κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς.
- Η άρνηση ή υποτίμηση του συνολικού πολιτικού αγώνα, ιδιαίτερα από πρωτοπόρους αγωνιστές του κινήματος, λόγω της φθοράς της επίσημης αστικής πολιτικής ή του ότι «δεν μας βγαίνει» στο συνολικό πολιτικό πεδίο
- Η στάση άλλων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (αυτόκεντρη ανάπτυξη, αντιφάσεις για το περιεχόμενο, ταλαντεύσεις για την ανεξαρτησία από ΚΚΕ, ΣΥΝ, ΠΑΣΟΚ)
- Οι αυξανόμενες πιέσεις της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής Αριστεράς πάνω στον ευρύτερο αντικαπιταλιστικό χώρο για νέα ενσωμάτωση -εκλογική και ιδεολογική- των ριζοσπαστικών και αντικαπιταλιστικών τάσεων.

Το συμπέρασμα είναι ότι χρειάζεται να εργαστούμε με προοπτική για τη διαμόρφωσή κοινωνικοπολιτικών όρων και προϋποθέσεων που θα τροφοδοτούν μακροπρόθεσμα και σταθερά τη δυναμική εμφάνιση και δράση του πόλου. Για να εξασφαλίσουμε δρόμους επικοινωνίας και κοινής δράσης με το μαχόμενο αντικαπιταλιστικό δυναμικό. Η εμπειρία δείχνει ότι δεν επαρκεί η, οπωσδήποτε αναγκαία, πρωτοβουλία των πολιτικών οργανώσεων. Ούτε προωθούν την υπόθεση οι απόψεις που ταυτίζουν τον πόλο με τη σημερινή εξωκοινοβουλευτική αριστερά και τη συνένωση αυτής ή ορισμένων τμημάτων της. Η προοπτική του πόλου θα αποκτήσει κοινωνική και πολιτική υπόσταση στο βαθμό που γίνεται υπόθεση του ίδιου του αριστερού δυναμικού που είναι στρατευμένο και θα στρατεύεται στις μάχες του κινήματος και ιδιαίτερα των πιο πολιτικοποιημένων -μειοψηφικών έστω- τμημάτων του κινήματος και της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας. Στο βαθμό ακόμη που ενισχυθούν ποσοτικά και ποιοτικά οι τάσεις για μια άλλη επαναστατική αριστερά στο χώρο και της κοινοβουλευτικής και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Η δημιουργία των προϋποθέσεων αυτών συνδέεται στενά με την ανάπτυξη αγώνων και ιδιαίτερα πολιτικοποιημένου εργατικού κινήματος. Με την ανάπτυξη των υπαρκτών και τη δημιουργία νέων μορφών κοινωνικής - πολιτικής συσπείρωσης, εργατικών σχημάτων και κινήσεων πόλης, μετωπικών πρωτοβουλιών (όπως η Πρωτοβουλία Αγώνα, κλπ.) που καλλιεργούν πνεύμα ενότητας και ανώτερης πολιτικής συσπείρωσης. Ιδιαίτερη σημασία έχει η προώθηση βημάτων **πολιτικής ενοποίησης των ριζοσπαστικών τάσεων της νεολαίας** και του διάσπαρτου δυναμικού που γεννά η ταξική πάλη, που αναζητά και δρα ριζοσπαστικά μέσα στο μαζικό κίνημα και στα μέτωπα πάλης.

Για να είναι αξιόπιστες και με προοπτική οι όποιες πρωτοβουλίες για μια άλλη αριστερά θα πρέπει το κοινωνικό και πολιτικό δυναμικό που συμμετέχει σε αυτές να έχει τουλάχιστον κοινή εμφάνιση στις πολιτικές μάχες είτε είναι κινηματικές, είτε σε μέτωπα (κατά του πολέμου, της ΕΕ κλπ), είτε

εκλογικές σε σωματεία, δήμους ή κοινοβούλιο από τη σκοπιά της γενικότερης αντίληψης και προοπτικής του πόλου μιας άλλης αριστεράς. Στη βάση αυτή θα ασκούν θετική επίδραση και στις τάσεις δορυφοροποίησης ή υποταγής στο ρεφορμισμό και θα αποτρέπουν την αντίστροφη διαδικασία.

Κατά τη γνώμη μας είναι πολιτικά λαθεμένη και αδιέξοδη η αντίληψη ότι είναι δυνατόν να υπάρξει και να αναπτυχθεί ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά ως πτέρυγα ενός από τα ανταγωνιστικά πολιτικά ρεύματα, είτε είναι του ΚΚΕ και ΠΑΜΕ, είτε είναι του ΣΥΝ και του Κοινωνικού Φόρουμ, πολύ δε περισσότερο του ΠΑΣΟΚ. Ακυρωτικές για τον πόλο και ασύμβατες με αυτόν είναι οι διάφορες παραλλαγές δορυφοροποίησης, οι λογικές ΣΥΡΙΖΑ και παναριστεράς με ή χωρίς την κοινοβουλευτική αριστερά, καθώς, βέβαια, και η όποια «επαφή» με τα διάφορα κεντροαριστερά σενάρια. Η ανάγκη κοινής δράσης των αγωνιζόμενων αριστερών τάσεων και δυνάμεων, για την οποία έχουμε σαφή θέση, προϋποθέτει την ύπαρξη και συνεργασία αυτοτελώς συγκροτημένων πολιτικών ρευμάτων. Για να συμβάλει ουσιαστικά στην κοινή δράση και η αντικαπιταλιστική αριστερά θα πρέπει να είναι αυτοτελώς συγκροτημένη σε όλα τα μέτωπα πάλης και με τον τρόπο αυτό να ενισχύει τους όρους εμφάνισης του δικού της συνολικού πολιτικού μετώπου – πόλου.

Στο πλαίσιο των προτάσεων μας για την ενεργοποίηση διαδικασιών για τον πόλο θα πρέπει να δοκιμάσουμε και άλλες μορφές που θα ενεργοποιούν με συνελεύσεις, συζητήσεις και κοινές πρωτοβουλίες τους ίδιους τους αγωνιστές που μπορούν να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους.

Αντίστοιχες πρωτοβουλίες είναι αναγκαίες και στο επίπεδο των πολιτικών δυνάμεων που κινούνται για μια άλλη αριστερά με βασική επιδίωξη να συνδυάζονται με την ανάπτυξη κοινής στάσης – δράσης στα κρίσιμα πολιτικά μέτωπα. Στην κατεύθυνση αυτή, ως ΝΑΡ θα αναλάβουμε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες, θα οργανώσουμε και την ιδιαίτερη αυτοτελή παρέμβαση μας καθώς και του ΜΕΡΑ, θα υποστηρίξουμε την επανεκκίνηση με νέους όρους του διαλόγου μέσα από τα ριζοσπαστικά αριστερά έντυπα και θα επιδιώξουμε να συνδεθούμε με αντίστοιχες τάσεις σε διεθνές επίπεδο.

Η ενίσχυση των τάσεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για την ανάπτυξη μιας δυναμικής για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Καθώς θεωρούμε ότι η στρατηγική αποτελεί τον εμπνευστή και τροφοδότη της αντικαπιταλιστικής πάλης, η ενίσχυση της κομμουνιστικής απελευθερωτικής λογικής αποτελεί δρόμος ανάπτυξης συνολικά του ΑΕΜ. Η ενίσχυση του ΝΑΡ και της παρέμβασής του, η θεωρητική και πολιτιστική μάχη από τη σκοπιά του μαρξισμού και των επαναστατικών ιδεών, που τόσο έχει υποτιμηθεί στις γραμμές μας, αποτελούν κρίσιμες προϋποθέσεις.

Το ΜΕΡΑ, με το θετικό κεκτημένο του στην καλλιέργεια κλίματος ενότητας, λογικής και πρακτικής υπέρ του πόλου, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αναφοράς, θέσεων υπέρ του ταξικού εργατικού κινήματος κλπ., μπορεί να συμβάλλει στις πιο πάνω κατευθύνσεις.

Έχουμε επίγνωση των προβλημάτων και των ορίων του που, αναμφισβήτητα σχετίζονται με τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες του ΝΑΡ και των άλλων συνιστωσών του. Υπερασπιζόμαστε, ωστόσο, το ΜΕΡΑ και θα στηρίξουμε μια γραμμή δημιουργικής υπέρβασής των αδυναμιών και των αντικειμενικών ορίων του στην κατεύθυνση μιας ευρύτερης αντικαπιταλιστικής ενοποίησης. Για μας είναι καθαρό ότι η δημιουργία του πόλου δεν θα προέλθει από μια βελτίωση του ΜΕΡΑ ή από μια διεύρυνσή του με ορισμένες οργανώσεις, αλλά από μια σύνθετη διαδικασία υπέρβασής του. Στην πορεία αυτή το ΜΕΡΑ δεν αντιπαρατίθεται με την προοπτική του πόλου, αλλά ίσα – ίσα μπορεί να έχει ιδιαίτερη συμβολή και να κριθεί τελικά σε αυτό το σκοπό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ. ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ

Με βάση τη στρατηγική και τακτική που απαιτεί η εποχή μας τίθεται και το κρίσιμο

ερώτημα του αναγκαίου επαναστατικού υποκειμένου, της αναγκαίας επαναστατικής οργάνωσης.

Στο επίπεδο αυτό έχουμε επιχειρήσει ως Νέο Αριστερό Ρεύμα μια βασική τομή σε σχέση με τις θεωρητικές κατασκευές και τις πρακτικές των διάφορων παραλλαγών της ρεφορμιστικής Αριστεράς και του ηττημένου κομμουνιστικού κινήματος. Από το 1^ο συνέδριό μας κιόλας τονίσαμε ότι «Η διαρκώς αναπτυσσόμενη μεταβατική επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση είναι ο κρίκος για τη συγκρότηση του πολιτικού επαναστατικού υποκειμένου γενικά. Η φυσιογνωμία και ο χαρακτήρας της προσδιορίζεται βασικά από τον στρατηγικό στόχο, την κομμουνιστική απελευθέρωση. Έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό της την προώθηση της ηγεμονίας των επαναστατικών ιδεών και πρακτικών στην πολιτική και μαζική αντικαπιταλιστική δράση της εργατικής τάξης, όχι όμως σαν αποκλειστική ιδιοκτησία ή αποκλειστικό έργο δικό της. Στη σχέση με το μέτωπο, η οργάνωση είναι το πρωταρχικό, το αντικαπιταλιστικό μέτωπο είναι το καθοριστικό. Το Μέτωπο (τότε το χαρακτηρίζαμε Αριστερό Ριζοσπαστικό, μετά την 4^η Συνδιάσκεψη Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο) είναι η πολιτική δράση και συσπείρωση στην κατεύθυνση της πιο συμπυκνωμένης αντικαπιταλιστικής συνείδησης και δράσης, ως και την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Είναι το πεδίο εφαρμογής της εργατικής πολιτικής, ταυτόχρονα, συμβάλλει και στην επεξεργασία της επαναστατικής θεωρίας. Σε σχέση με τη συνολική επαναστατική πάλη, το μέτωπο είναι το πρωταρχικό, η συνολική επαναστατική πάλη είναι το καθοριστικό. Η αντικαπιταλιστική τάση-δράση της τάξης, είναι το έδαφος στο οποίο δίνεται η μάχη για τη συγκρότηση του επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου. Στρέφεται "αυθόρμητα" αλλά αντικειμενικά κατά του συστήματος. Είναι ο κρίκος σύνδεσης των κομμουνιστών με την πλειοψηφία της τάξης. Με τον δικό της τρόπο παράγει πολιτική και ιδεολογία, ενισχύει την ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης».

Στην πράξη, όμως, στο πεδίο της τραχιάς ταξικής πάλης, δεν πραγματοποιήσαμε αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση αυτή. Υποτιμήσαμε τελικά ως NAP εκείνες τις πλευρές που συνδέονταν με την στρατηγική στόχευση, με τους επαναστατικούς μας σκοπούς. Υποτιμήθηκε και η ανάγκη πολιτικοποίησης του κινήματος, και στο επίπεδο του μετώπου έγιναν μικρά βήματα, ενώ καχεκτικές και αντιφατικές ήταν οι προσπάθειες για την ανάπτυξη της επαναστατικής οργάνωσης του NAP.

Κι αυτό σε μια εποχή που η ανάγκη της επαναστατικής οργάνωσης και μάλιστα εκείνη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης αναβαθμίζεται, καθώς εκφράζει την υπεροχή της στρατηγικής πάνω στην τακτική, του όλου πάνω στο μερικό, της συνέχειας και της επιμονής, πάνω στην ταλάντευση και το σημειωτόν. Από τη συγκλονιστική εποχή μας δημιουργούνται ιστορικά νέες δυνατότητες. Η ανάγκη οργάνωσης των πρωτοπόρων εργατών, εργαζομένων και νέων σε επαναστατικές συλλογικότητες εφ' όλης της ύλης αναβλύζει από όλους τους πόρους της ταξικής πάλης, έχοντας συχνά τη στυφή γεύση της ήττας ή του ανολοκλήρωτου. Όσο πιο μεγαλειώδης είναι η εμφάνιση της ανατρεπτικής δράσης των εκατομμυρίων, όσο πιο προωθημένη είναι η παρέμβαση των πιο πρωτοπόρων αποσπασμάτων της εργατικής τάξης, τόσο πιο μεγάλη αναδεικνύεται η έλλειψη μιας ισχυρής επαναστατικής οργάνωσης, ενός προωθημένου επαναστατικού μετώπου.

Μετά την ήττα και ενσωμάτωση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος του 20^{ου} αιώνα, η ιδέα της επαναστατικής οργάνωσης είναι ιδιαίτερα κτυπημένη, καθώς το σύστημα προσπαθεί να διαμορφώσει μια υγειονομική ζώνη αποτροπής της επαναστατικής στράτευσης. Όλοι αυτοί που εκφράζουν ότι πιο συντηρητικό και ξεπερασμένο στην κοινωνική εξέλιξη χαρακτηρίζουν παλιομοδίτικο την καινοτόμα ανατρεπτική οργάνωση.

Το κεφάλαιο επιχειρεί ένα συντριπτικό πλήγμα στις σημερινές και πολύ περισσότερο στις μελλοντικές απόπειρες της εργατικής τάξης να χειραφετηθεί, να ανοίξει το δικό της δρόμο προς την κομμουνιστική απελευθέρωση. Επιχειρεί να κόψει το νήμα που συνδέει την Κομμούνια και τον Οκτώβρη, την αντίσταση και τους εμφύλιους πολέμους σε Ελλάδα, Ισπανία και αλλού με τον Μάη και

τον Τσε, με τον δικό μας Νοέμβρη, με όλους τους μήνες και τις εποχές της επαναστατικής πάλης, με τις νέες «εφορμήσεις στον ουρανό».

Σήμερα δεν υπάρχουν σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο μαζικά τουλάχιστον επαναστατικά κομμουνιστικά κόμματα και πολύ περισσότερο μια διεθνής συνεργασία τους. Το κενό αυτό δεν καλύπτουν ούτε τα μορφώματα τύπου Ευρωπαϊκό Αριστερό Κόμμα -που κινείται τελικά σε μια αναπαλαιωμένη ευρω -διαχειριστική λογική σοσιαλδημοκρατίας- και Κοινωνικό Φόρουμ που, από ένα άλλο επίπεδο, τελικά συγκλίνουν στην αναζήτηση ενός καπιταλισμού και μιας παγκοσμιοποίησης με ανθρώπινο πρόσωπο. Δεν ανταποκρίνονται στην ανάγκη ούτε οι διεθνείς συναντήσεις που επιχειρεί το ΚΚΕ, όπου κόμματα με αντιφατικά πολιτικά προγράμματα ενοποιούνται τελικά στη βάση των «εικονισμάτων» και μιας αντιμπεριαλιστικής πάλης, που μένει ανολοκλήρωτη καθώς δεν είναι αντικαπιταλιστική.

Οι απαντήσεις του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, αλλά και των άλλων δυνάμεων, στο κρίσιμο ζήτημα της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης εμφανίζουν έντονα σημεία κρίσης. Το «κόμμα φρούριο», απέναντι σε εχθρούς, αλλά περισσότερο σε φίλους, που υλοποιεί το ΚΚΕ όχι μόνο δεν μπορεί να αναπτύξει τις επαναστατικές δυνατότητες της εργατικής τάξης, αλλά δεν έχει καν την ίδια ελκτικότητα με παλιότερα. Ο «αριστερός πλουραλισμός» και το «κόμμα κοινοβούλιο» της κοινωνίας του θεάματος που προωθεί ο Συνασπισμός, αλλά και άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, δεν οδηγούν παρά σε νέες μορφές ενσωμάτωσης στην κυρίαρχη διαχειριστική και ρεφορμιστική πολιτική. Οι αναρχικές ή αντιεξουσιαστικές ομάδες καθώς και οι ομάδες ατομικής βίας όχι μόνο δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στις ανατρεπτικές τάσεις αλλά στην πράξη τις υπονομεύουν και τις συκοφαντούν. Η κρίση των κομμάτων της Αριστεράς έχει οδηγήσει στην εμφάνιση ενός οργανωτικού κινηματικού κατακερματισμού με θραύσματα της συνολικής πάλης, που ακρωτηριάζουν το επαναστατικό υποκείμενο, μετατρέποντας την καθολική πάλη σε επιμέρους απέλπιδες προσπάθειες.

Για το NAP άμεσος στόχος είναι να αναβαθμίσει την οργάνωση του με βάση την αντίληψη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και απελευθέρωσης. Το ζητούμενο, επομένως, δεν είναι να εκφράσει την ανάγκη μιας πολιτικής- ιδεολογικής άμυνας, αλλά τις νέες τάσεις ανατροπής που αναβλύζουν μέσα από τον ίδιο τον βάρβαρο καπιταλισμό της εποχής μας. Μια τέτοια οργάνωση μπορεί να συμβάλλει, μαζί με άλλες δυνάμεις που υπάρχουν και πολύ περισσότερο που θα γεννηθούν, στη δημιουργία του «κόμματος νέου νέου τύπου», του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Μια τέτοια οργάνωση είναι όχι μόνο αναγκαία αλλά και δυνατή, καθώς η σύγχρονη εργατική τάξη έχει μεγαλύτερες δυνατότητες όχι μόνο να συμμετάσχει αλλά και να την διευθύνει η ίδια. Κρίσιμος είναι, όπως πάντα στα επαναστατικά εγχειρήματα, ο ρόλος της νέας εργατικής βάρδιας, ειδικά ο ρόλος της εργατικής και εργαζόμενης νεολαίας, αλλά και των νέων με εργατική προέλευση και προοπτική. Γι' αυτό εκτιμούμε ιδιαίτερα τη συντροφική συνεισφορά της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση στη συνολική αντεπίθεση του εγχειρήματος.

Το NAP και η νΚΑ κινούνται στην ίδια, στρατηγική πολιτική, κατεύθυνση. Είναι κοινή η προγραμματική τους τοποθέτηση για τον καπιταλισμό της εποχής, την επαναστατική πολιτική, το πολιτικό υποκείμενο της επανάστασης. Το NAP επιδιώκει να βοηθά τη νΚΑ πολιτικά, ιδεολογικά, πρακτικά. Η ν.Κ.Α. δρα και λειτουργεί αυτοτελώς, ως νεολαιίστικη κομμουνιστική οργάνωση με τους δικούς της τρόπους και μορφές. Επιδιώκει να συμβάλλει με το δικό της πρωτότυπο τρόπο στη θεωρητική, πολιτική αναζήτηση και δράση του NAP, στην οικοδόμηση και την ανάπτυξή του. Στις ΘΕΣΕΙΣ για το 2^ο Συνέδριο, η ΠΕ περιγράφει το πλαίσιο και τις αρχές των σχέσεων NAP -νΚΑ για όλη την συγκεκριμένη μεταβατική περίοδο του NAP. Με την ανάδειξη του NAP σε επαναστατική οργάνωση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, οι σχέσεις αυτές θα πρέπει να επανακαθορισθούν με την ταυτόχρονη επίλυση μιας σειράς κρίσιμων θεωρητικοπολιτικών ζητημάτων (συμμετοχή των μελών της νΚΑ στο NAP ή όχι κ)

Τα αμείλικτα ερωτήματα βέβαια που αντιμετωπίζουμε είναι: Γιατί δεν τα κατάφερε μέχρι τώρα το NAP; Μπορεί άραγε να τα καταφέρει από δω και μπρος;

Στις θέσεις της ΠΕ γίνεται αναλυτική αναφορά για τις υποκειμενικές και αντικειμενικές αιτίες της κρίσης του NAP και ιδιαίτερα για την όξυνση της τα τελευταία χρόνια.

α) Όσον αφορά τις αντικειμενικές αιτίες πρέπει να συνυπολογίσουμε:

- τους εξαιρετικά αρνητικούς συσχετισμούς, ιδιαίτερα το γεγονός ότι τα πρώτα βήματα έγιναν υπό τη σκιά της κατάρρευσης, ενώ και η αναζωπύρωση των αγώνων τα τελευταία χρόνια μένει μετέωρη πολιτικά και στρατηγικά,
- την αντιδραστική επίθεση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, τη νέα πραγματικότητα που βιώνει η εργατική τάξη στην παραγωγή, το πρόβλημα του κατακερματισμού της, την ένταση της εκμετάλλευσης.
- την απουσία διεθνών αντίστοιχων παραδειγμάτων και αναφορών για το NAP

β) Όσον αφορά τις υποκειμενικές αιτίες πρέπει να ξεχωρίσουμε:

- την ποιότητα της στρατηγικής μας ενοποίησης, η οποία πολλές φορές έμεινε στις επικεφαλίδες
- την ποιότητα - ορθότητα - αποτελεσματικότητα - διεισδυτικότητα της πολιτικής μας γραμμής. Η αδυναμία μας μέχρι τώρα να ενοποιηθούμε ουσιαστικά και να δράσουμε αποτελεσματικά για την προώθηση της κάθε φορά καταληγμένης πολιτικής γραμμής.
- την κοινωνική μας σύνθεση και τους δεσμούς μας με την εργατική τάξη. Πρέπει να αναλογισθούμε ότι τα τελευταία χρόνια ειδικά δεν μας ακουμπούσε η κριτική των «μαζών» -πρώτα και κύρια των πρωτοπόρων αγωνιστών του κινήματος- αφού ο καθένας την αξιολογούσε όπως ήθελε, μέσα στους διαδρόμους της εσωκομματικής αντιπαράθεσης
- την ιστορική προέλευση του μεγάλου όγκου του NAP, από την ΚΝΕ και το ΚΚΕ και άλλες εκδοχές του παραδοσιακού κ.κ., που φαίνεται ότι μας άφησαν κατάλοιπα διάφορα στερεότυπα. Ταυτόχρονα, τεράστιο πρόβλημα είναι ότι δεν είχαμε διαμορφώσει στοιχεία ταυτότητας πριν τη διάσπαση.
- Το έλλειμμα συλλογικά κατακτημένων απαντήσεων σχετικά με το οργανωτικό ζήτημα, τόσο όσον αφορά την αυτοτέλεια του, όσο και σαν κρίσιμη πλευρά της πρωταρχικότητας της στρατηγικής και της οργάνωσης της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν παλέψαμε για την οργάνωση, ούτε ότι το δίλημμα είναι το απλοϊκό «ποιοι είναι με την οργάνωση και ποιοι όχι». Ούτε ότι δεν συζητήσαμε για την οργάνωση, συνήθως βέβαια άγονα, απλοϊκά και διχαστικά. Το ζήτημα είναι ότι δεν καταφέραμε -και λόγω της άγονης αντιπαράθεσης- να αναπτύξουμε τη θεωρία και την πρακτική μας για την επαναστατική οργάνωση και παραπέρα το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης της εποχής μας.
- Την τελείως ανεπαρκή προσπάθεια να οικοδομήσουμε διεθνείς επαφές και να γονιμοποιηθούμε και από τη διεθνή πείρα.

Η κρίση του NAP έγκειται στη δυνατότητα και στην αντιφατική διάθεση του δυναμικού του να κάνει την υπέρβαση προς την κομμουνιστική επαναθεμελίωση και στην αδυναμία του (κοινωνική, πολιτική, γνωσιολογική) γι' αυτό το άλμα, που διαμορφώνεται στα πλαίσια των ορίων της εποχής μας. Κρίσιμο πολιτικό θεωρητικό ερώτημα είναι αν πρόκειται για κρίση αποσάθρωσης ή κρίση μετάβασης; Αυτό το ερώτημα μένει να απαντηθεί, από εμάς και από την ταξική πάλη. Υπάρχουν, ωστόσο, οι δυνατότητες για να την απαντήσουμε ως κρίση μετάβασης.

Που βρίσκονται όμως οι ειδικές αιτίες της όξυνσης της εσωοργανωτικής κρίσης και των φαινομένων πάλης χωρίς αρχές; Δεν ήταν νομοτελειακό. Η όξυνση οφείλεται και στη μη ουσιαστική συνειδητοποίηση του χαρακτήρα του NAP (μεταβατικός και αναπτυσσόμενος χαρακτήρας). Στην «κούραση» από την αδυναμία να προχωρήσουν οι θέσεις μας και μια αίσθηση ότι μας εμποδίζει ο «διπλανός» μας σύντροφος. Στη δαιμονοποίηση των διαφορετικών απόψεων (χαρακτηρισμοί, δίκη προθέσεων κλπ), χωρίς να καταλαβαίνουμε ότι εκφράζουν πλευρές της πραγματικότητας και αντιφάσεις της ίδιας της εργατικής τάξης που πρέπει να συντεθούν σε επαναστατική κατεύθυνση και όχι να τσακιστούν. Στη λογική της κατοχής της «απόλυτης αλήθειας», στην έλλειψη εργατικής δημοκρατίας, στην αμφισβήτηση του ενιαίου οργανωτικού ιστού (ειδικά μετά το 1ο Συνέδριο).

Σε κάθε περίπτωση δεν μιλάμε για «χαμένη 15ετία», ούτε πρόκειται να πετάξουμε στα αζήτητα τη θεωρητική, πολιτική και κινηματική συμβολή μας στην υπόθεση της επαναστατικής αριστεράς επειδή δήθεν «έκλεισε ο ιστορικός κύκλος του NAP». Για μας ήταν μια περίοδος αγώνα και δημιουργικής προσφοράς με θετικές παρεμβάσεις αλλά και αποτυχίες.

Η εκτίμηση μας είναι ότι έχουμε δυνατότητες υπέρβασης της κρίσης στο βαθμό που αξιοποιηθούν οι σημαντικές εφεδρείες που υπάρχουν όχι μόνο στο NAP αλλά και ευρύτερα στις ριζοσπαστικές τάσεις του κινήματος, των αντικαπιταλιστικών μετώπων και ιδιαίτερα στο δυναμικό της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Το NAP δεν ξεπερνιέται διότι, σε μικρή έστω κλίμακα και όχι ακόμα με συνολικό τρόπο, εκφράζει ωστόσο αναπτυσσόμενες κοινωνικές τάσεις καθώς και ταξικές δυνάμεις και προοπτικές. Είναι πολύ χαρακτηριστικό, από την άποψη αυτή, το φωτεινό παράδειγμα της συμβολής και του γενικότερου ρόλου των δυνάμεων της νΚΑ στον πρόσφατο ξεσηκωμό της σπουδάζουσας νεολαίας το οποίο έχει προβληματίσει εχθρούς και άσπονδους φίλους. Όσοι κατά καιρούς, από την πλευρά του συστήματος, αλλά και μέσα στη ρεφορμιστική Αριστερά, προαναγγέλλουν τον πρόωρο θάνατό μας θα εκπλήσσονται από τη δυνατότητα του εγχειρήματος να επιβιώνει και στις πιο δύσκολες συνθήκες.

Στο έδαφος της σημερινής κατάστασης αναπτύσσονται, όπως είναι φυσικό, μια σειρά απαντήσεις για την διέξοδο από την κρίση. Υπάρχουν απόψεις που θεωρούν ότι ο «ιστορικός κύκλος του NAP έχει κλείσει» ή που τοποθετούν με τέτοιο τρόπο την «επανίδρυσή» του, που πρακτικά εξοβελίζουν κάθε διαφορετική άποψη. Δεν συμβάλουν σε μια προοπτική διεξόδου οι κάθε είδους λογικές και πρακτικές δημιουργίας ομάδων και κύκλων των μελών του NAP. Έχουν οριστικά αποτύχει λογικές που διαχωρίζουν το δυναμικό του NAP σε «επαναστάτες» και «μικροαστούς», σε κατόχους της επαναστατικής αλήθειας και σε «ταλαντευόμενους». Ούτε μπορούμε, τελικά, να συμβιβαστούμε με μια διαχείριση της σημερινής κατάστασης, ή με μια αργή μετεξέλιξη, που θα χάσει το στοίχημα.

Το ζητούμενο, σήμερα, δεν είναι απλώς η επιβίωση του NAP, αλλά η ωρίμανση, η ποιοτική τομή, η επανίδρυση, όχι με σκοπό φυσικά κάποια κοντόφθαλμη, αυτόκεντρη ανάπτυξη γύρω από τον εαυτό του, αλλά για τη συμβολή σε μαχητικούς και νικηφόρους αγώνες, στην μαχητική εργατική αντιπολίτευση, στον πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και στη μεγάλη υπόθεση της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Η Π.Ε. απευθύνει κάλεσμα: «Όλοι μαζί για την επανίδρυση του NAP». Σήμερα είναι αναγκαίο ένα πολιτικό, θεωρητικό, οργανωτικό και πολιτιστικό σοκ των δυνάμεών μας, που θα συνεγείρει τις επαναστατικές δυνατότητες του κάθε συντρόφου και όλων μαζί, για μια ουσιαστική επανίδρυση του NAP. Η θέση της Π.Ε. είναι ότι η μάχη της υπέρβασης, πρέπει να δοθεί από όλους μαζί, αλλά όχι όπως είμαστε.

Ο στόχος του συνεδρίου για την επόμενη τριετία, στον οργανωτικό τομέα, πρέπει να είναι η αντιστροφή του βέλους των εξελίξεων (από την κρίση στην υπέρβαση), ώστε να διαμορφωθούν οι όροι του αναγκαίου άλματος για τη μετατροπή του NAP σε επαναστατική οργάνωση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Για να μπορέσει το NAP να ανταποκριθεί στις σύγχρονες συνθήκες της ταξικής πάλης,

Για να συγκρουστεί αποφασιστικά και με επιτυχία με την αστική ιδεολογία και πολιτική και με τις επιδράσεις της στο εργατικό και αριστερό κίνημα,

Για να αντιπαρατίθεται ιδεολογικά και πολιτικά από θέσεις επαναθεμελίωσης με τα ρεύματα της ρεφορμιστικής και της διαχειριστικής αριστεράς καθώς και με τις διάφορες παραλλαγές, ανοικτές ή συγκαλυμμένες, της δορυφοροποίησης σε αυτές...

Για να μπορέσει πριν απ' όλα και κυρίως να συμβάλει στην πολιτική ενοποίηση του διάσπαρτου αντικαπιταλιστικού δυναμικού με αιχμή στις τάσεις της σύγχρονης ριζοσπαστικοποίησης και με πολιτικό προβάδισμα των ιδεών και των δυνάμεων της επαναθεμελίωσης,

Είναι ανάγκη να βαθύνει και να ολοκληρώσει τη ρήξη και την τομή, που επιχείρησε το 1989, από τη σκοπιά της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Να υπερβεί αποφασιστικά και χωρίς ταλαντεύσεις όλες τις αντιλήψεις και πρακτικές που εμποδίζουν την ανάπτυξη του εγχειρήματος μας στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Να ανοιχτεί αποφασιστικά στις τάσεις της νέας πολιτικοποίησης και χωρίς δισταγμούς να ανοίξει δημιουργική συζήτηση και αντιπαραθέση δοκιμάζοντας στην πράξη όλο το θεωρητικό και πολιτικό εξοπλισμό της. Με στόχο ένα Νέο Εργατικό Κίνημα, μια άλλη επαναστατική Αριστερά.

Ποιες είναι οι προϋποθέσεις γι' αυτόν το στόχο;

-Η πρώτη είναι η στρατηγική ενοποίηση του δυναμικού του NAP, η κατάκτηση μιας σύγχρονης επαναστατικής ταυτότητας, τα χαρακτηριστικά της οποίας θα εκφράζουν όλο και πιο ολοκληρωμένα τη στρατηγική της αντικαπιταλιστικής επανάστασης - κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Θα αποτυπώνονται με σαφήνεια στη σχέση στρατηγικής- τακτικής και στην πολιτική μας γραμμή καθώς και στον ενιαίο σχεδιασμό για την αποτελεσματική προώθησή της. Οι αποφάσεις του Συνεδρίου θα πρέπει να χαράξουν συγκεκριμένη κατεύθυνση με βάση την οποία θα δουλέψουμε και για την διαμόρφωση της Προγραμματικής Διακήρυξης του NAP.

● **Η ουσιαστική βελτίωση της κοινωνικής σύνθεσης του NAP,** η ανάπτυξη σε πλάτος και σε βάθος των δεσμών μας με την εργατική τάξη, και τους εργαζόμενους. Η ανάπτυξη του NAP και της ΝΚΑ σε κρίσιμους κλάδους και χώρους δουλειάς. Η ανανέωση των γραμμών μας και των οργάνων από φρέσκιες δυνάμεις αγωνιστών που αναδείχτηκαν από τις μάχες του εργατικού και του φοιτητικού κινήματος και των ριζοσπαστικών μετώπων. Αποφασιστικό βήμα στην κατεύθυνση αυτή είναι ανάγκη να γίνει και με την εκλογή των οργάνων του NAP στο Συνέδριο.

● **Η βαθύτερη πολιτικοποίηση του οργανωτικού ιστού του NAP,** η ανάδειξη της οργάνωσης (οργανώσεις βάσης και όργανα) σε αποφασιστικό και συλλογικό κέντρο όλης της πολιτικής μας λειτουργίας, όλων των πολιτικών αποφάσεων και παρεμβάσεων. Η κατάκτηση σε κάθε τομέα, σε κάθε θέμα και συνολικά ενός ενιαίου, συλλογικού, κέντρου καθοδήγησης. Η συνειδητή πειθαρχία και η εφαρμογή των οργανωτικών μας αρχών. Το Συνέδριο πρέπει να σηματοδοτήσει μια νέα αρχή συνειδητής υπέρβασης όλων των τάσεων διάρρηξης του ενιαίου πολιτικού σχεδιασμού και της αρχής της δημοκρατικής ενότητας δράσης.

● **Η κατάκτηση μιας νέας αυτοπεποίθησης και αποφασιστικότητας του δυναμικού μας** πάνω στο στρατηγικό στόχο του εγχειρήματος, σε συνδυασμό με την αυτοκριτική στάση του NAP συνολικά και όλων των συντρόφων, πρώτα και κύρια των στελεχών, για τη μέχρι τώρα πορεία. Αυτό θα πρέπει να εκφραστεί σε μια νέα στράτευση όλων μας για την επανίδρυση του NAP καθώς και στη συγκρότηση και πολιτική λειτουργία των οργανώσεων και των οργάνων του αμέσως μετά το Συνέδριο.

● **Το ξεδίπλωμα βημάτων για μια άλλη σχέση με τη θεωρία και τον πολιτισμό**, ο εμπλουτισμός όλης της εσωργανωτικής συζήτησης και της παρέμβασής μας με τέτοια στοιχεία. Για μια νέα αναβαθμισμένη και δημιουργική σχέση με την επαναστατική θεωρία του μαρξισμού, για την ανάπτυξη και τον εμπλουτισμό της. Για ένα σύγχρονο μαρξιστικό διαφωτισμό που για να επιδρά και να ηγεμονεύει στις συνειδήσεις των αγωνιστών του κινήματος και της αριστεράς θα υπερβαίνει αποφασιστικά την αντίληψη της θεωρίας ως απολιθωμένο αλλά και εύκαμπτο εργαλείο νομιμοποίησης της τρέχουσας πολιτικής που συνήθως οδηγεί στη διαχείριση ή στην ενσωμάτωση.

● **Η αντιμετώπιση των διαφορετικών απόψεων χωρίς δαιμονοποιήσεις** και εκ των προτέρων απορρίψεις, σαν απόψεις που γεννιούνται μέσα στην εργατική τάξη και τις δυνάμεις του κινήματος, που όχι μόνο μπορούν αλλά πρέπει να αξιοποιηθούν στην κατεύθυνση της σύνθεσης.

Πως θα προχωρήσουμε αμέσως μετά το Συνέδριο στην κατεύθυνση αυτή;

-Οι αποφάσεις του Συνεδρίου και οι όλες οι απόψεις θα δοκιμαστούν πριν απ' όλα και κυρίως στις μάχες της φάσης αυτής στο εργατικό, στο φοιτητικό κίνημα, στις δημοτικές εκλογές κλπ. Μετά το συνέδριο όχι μόνο δεν πρόκειται να παραλύσουμε, αλλά πρέπει να κινηθούμε με νέα ώθηση. Οι συζητήσεις και οι αντιπαραθέσεις να τροφοδοτήσουν την ενότητα στη δράση με βάση ενιαίο πολιτικό σχεδιασμό και συλλογική πολιτική λειτουργία της οργάνωσης.

Ιδιαίτερη σημασία έχει να υπερβούμε τον κατακερματισμό και την «ομοσπονδοποίηση» με βάση τους χώρους και τομείς δουλειάς, με βάση ακόμα τις πλειοψηφούσες και μειοψηφούσες απόψεις, είτε στα συνολικά είτε σε επιμέρους θέματα. Οι ευθύνες, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις της «πλειοψηφίας» και της «μειοψηφίας» περιγράφονται αναλυτικά στις Αρχές συγκρότησης και λειτουργίας που έχουμε ψηφίσει και δεν έχει νόημα να τις επαναλάβουμε εδώ. Το ζητούμενο είναι να επιλέξουμε όλοι μας την επαναστατική αντίληψη και πρακτική στην δράση μέσα από τον ενιαίο οργανωτικό ιστό.

-Ο συνδυασμός της μαζικής πολιτικής δράσης με τη διαρκή θεωρητική – πολιτική συζήτηση αποτελεί μεγάλο πρόβλημα το οποίο καλούμαστε να υπερβούμε στην πράξη. Θα κριθεί στον τρόπο που θα σχεδιάσουμε και θα διοργανώσουμε τα σώματα εργασίας του NAP για θέματα που αφορούν στο σύγχρονο καπιταλισμό και την κρίση του, στο εργατικό κίνημα κλπ. Πώς δηλαδή θα γίνουν από κάθε άποψη υπόθεση όλου του NAP και της νΚΑ, πως θα ανοίξουν στη συμμετοχή όλων αγωνιστών και συντρόφων που ενδιαφέρονται, πως θα συνδεθούν με τις απόψεις και τις εμπειρίες του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

Σε αυτή την κατεύθυνση κρίσιμος θα είναι **ο ρόλος και η γενικότερη συμβολή του Πριν**, το οποίο αποτελεί μια πολύ σημαντική κατάκτηση του εγχειρήματός μας, μία από τις βασικές διόδους προβολής της πολιτικής μας γραμμής και παρέμβασης στην πολιτική και ιδεολογική αντιπαραθέση, παρά τις αδυναμίες και τα λάθη. Για να ανταποκριθεί πιο ολοκληρωμένα στις απαιτήσεις της εποχής το Πριν, με την ολόπλευρη βοήθεια του NAP και της νΚΑ, πρέπει να επιχειρήσει μια ριζική ανασυγκρότηση στην κατεύθυνση της πειστικής, σταθερής και συνεκτικής προβολής της πολιτικής μας γραμμής, της πιο πλούσιας και ζωντανής ανάδειξης της ειδησεογραφίας και ειδικά των τάσεων ανατροπής, της συμβολής στην επεξεργασία του προγράμματος και του περιεχομένου της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, στη θεωρητική αναζήτηση και στον ευρύτερο διάλογο, με την επιδίωξη της ηγεμονίας των ιδεών της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

-Καθοριστική σημασία έχει **η οργάνωση της δουλειάς της ΠΕ** ως ενιαίο πολιτικό κέντρο καθοδήγησης όλων των δυνάμεων του NAP και ως εργαζόμενου σώματος με ανάληψη συγκεκριμένων ευθυνών από όλα τα μέλη της. Που θα οργανώνει την αναγκαία θεωρητική –πολιτική και οργανωτική δουλειά για τη στρατηγική ενοποίηση των δυνάμεων του NAP και θα αποτελεί η ίδια, σε συλλογικό και ατομικό επίπεδο και στην πράξη, το παράδειγμα ενός οργανωτικού πολιτισμού εργατικής

δημοκρατίας.

Που θα κριθούμε άμεσα;

Εξοπλισμένοι με τις αποφάσεις του συνεδρίου μας και συσπειρωμένοι στη μάχη της υπέρβασης των ανεπαρκειών μας, στο αμέσως επόμενο διάστημα, έχουμε να δώσουμε δύο κρίσιμες μάχες: η πρώτη είναι η προσπάθεια για την ανάπτυξη των μαζικών εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων, για τη συγκρότηση ανατρεπτικού μετώπου παιδείας - εργασίας, για την πρώτη σοβαρή ήττα της κυβέρνησης και του αστικού συνασπισμού εξουσίας, για τη γενίκευση και αντεπίθεση των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων και αγώνων.

Η δεύτερη είναι η μάχη των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών. Οι δυνάμεις του NAP έχουν ήδη μπει στη μάχη, έχοντας ήδη συγκροτήσει περισσότερα δημοτικά και νομαρχιακά ψηφοδέλτια ανεξάρτητου αριστερού και ριζοσπαστικού προσανατολισμού απ' ότι το 2002. Στα ψηφοδέλτια αυτά συσπειρώνεται ένα σημαντικό εύρος δυνάμεων, όχι παντού οι ίδιες. Σε γενικές γραμμές κινούνται -όχι χωρίς σημαντικές αντιφάσεις- σε μια κατεύθυνση άλλης Αριστεράς και μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης. Σε ορισμένες περιπτώσεις είναι γέννημα αγώνων και σημαντικών διεργασιών στην Αριστερά και ευρύτερα στους εργαζόμενους της πόλης (π.χ. Γιάννενα). Σημαντικό είναι η ενίσχυση της παρουσίας μας στην κρίσιμη για μας εργατική Δυτική Αθήνα. Παρ' όλα αυτά δεν έχουμε αξιοποιήσει το σύνολο των δυνατοτήτων μας. Υπάρχουν και άλλοι δήμοι, ακόμα και νομαρχίες που μπορεί να κατέβουν ανεξάρτητα αριστερά ριζοσπαστικά ψηφοδέλτια. Αυτό είναι το πρώτο και άμεσο ζητούμενο. Από κει και πέρα οι δυνάμεις μας θα αγωνιστούν για την επιτυχία των ψηφοδελτίων αυτών, για τη συσπείρωση δυνάμεων με βάση το εξής πολιτικό πλαίσιο:

- αποφασιστική καταδίκη της κυβερνητικής πολιτικής και του αστικού μπλοκ εξουσίας.
- Ανάδειξη του αντιδραστικού ρόλου των Δήμων σαν δομών του κρατικού πολιτικού συστήματος με το σημερινό επιχειρηματικό, αντιδημοκρατικό, νεοφιλελεύθερο πρόσωπό τους και την σχέση τους με τους υπόλοιπους φορείς του κεντρικού κράτους και της Ε.Ε.
- Διαμόρφωση ενός συνόλου στόχων και διεκδικήσεων απέναντι στους Δήμους, το κεντρικό κράτος, την Ε.Ε που να αντιστοιχεί στις σύγχρονες ανάγκες του κόσμου της δουλειάς και της νεολαίας.
- Προβολή της ανάγκης για ένα κίνημα στην πόλη, διεκδικητικό, συλλογικό με όργανα και μορφές λαϊκής πάλης και συλλογικής ζωής και δράσης που θα ελέγχουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, πλήρως ανεξάρτητα από τους Δήμους και ανταγωνιστικά με τα όργανά τους.
- Προώθηση της ιδέας μιας άλλης αντικαπιταλιστικής αριστεράς σαν ανάγκη των καιρών που η διαμόρφωση της αποκτά επίκαιρο και επείγοντα χαρακτήρα παρέμβασης στο τοπικό πολιτικό-διοικητικό σύστημα το οποίο αναπτύσσεται και ολοκληρώνεται στο πλαίσιο των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων.

Με βάση την παραπάνω λογική οι δυνάμεις μας θα δώσουν τη μάχη μέσα σε όλα τα σχήματα για την κατάκτηση του αναγκαίου **πολιτικού περιεχομένου της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, για τη σύνδεση της μάχης των δημοτικών με την υπόθεση του ανεξάρτητου πόλου της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς.**

Το Νέο Αριστερό Ρεύμα με το 2^ο συνέδριό του απευθύνει κάλεσμα συσπείρωσης, συζήτησης, ενότητας και συμμετοχής στους ωραίους αγώνες που μας περιμένουν,

□ σε όλο τον κόσμο που αγωνίζεται και αγωνιά για μια άλλη Αριστερά,

□ σε όλο το δυναμικό και τις δυνάμεις που στρατεύεται στην ευγενική αυτή υπόθεση,

□ πρώτα και κύρια στο «πρώτο κόμμα» της Αριστεράς, στη δύναμη της αμφισβήτησης και της αναζήτησης.

Είναι ένα κάλεσμα στράτευσης σε μια μάχη που δεν θέλει στρατιώτες, αλλά μαχητές, που δεν κινείται στα όρια του «εφικτού» που τα έκανε όλα ανέφικτα, αλλά εμπνέεται από την δύναμη του «αδύνατου», από την τάση της ανατροπής αυτών που δείχνουν απαρασάλευτα.

Η Π.Ε. του ΝΑΡ, Ιούλιος 2006
